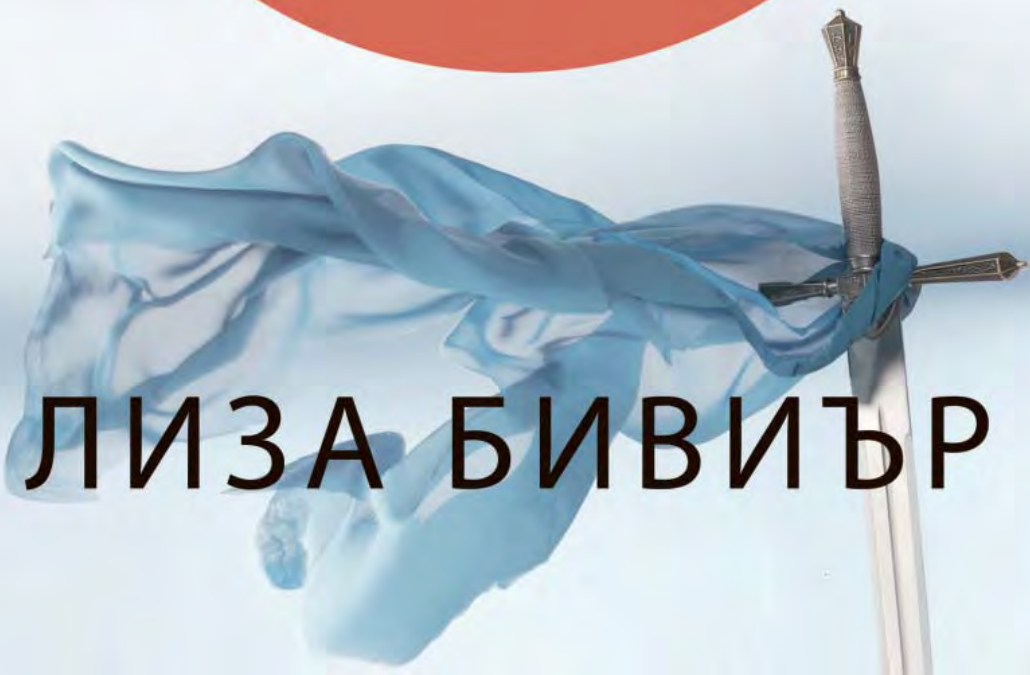

МОМИЧЕТА С МЕЧОВЕ

КАК ДА НОСИМ КРЪСТА СИ
КАТО ГЕРОИ

A blue flag is draped over a sword, which is positioned vertically on the right side of the image. The sword has a silver hilt and a silver blade. The background is a light blue gradient.

ЛИЗА БИВИЪР

Скъпи приятелю,

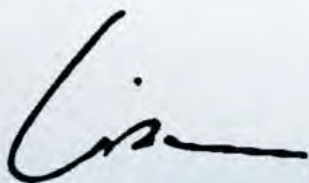
Днес не е време да отстъпваме назад поради страх; време е Тялото на Христос да се издигне заедно и да бъде изпълнено с любов. Време е да вдигнем духовните си мечове и да ги използваме, за да свържем небетосъс земята. Мечът е Божието слово, което разделя светските мотиви от небесните намерения. Време е жените да се превърнат в героите, които Бог ги е създал да бъдат - смели, разпознаващи, прощаващи мъдри, за да носят промяна и влияние върху бъдещите поколения за Него.

Господ постави в сърцето ми желанието да споделя това послание с вас и съработниците ни по целия свят. Приемете го с цялата ми любов и подкрепа. Вярвам, че то ще подтикне вас и хората, които Бог ви е дал, към цел, власт и божествена съдба.

Това послание ме е вдъхновило и предизвикало да извърша повече за Христос, да се издигна и да вдъхновя поколение от дъщери (и синове) на Бога да използват това, което вече притежават и да донесат промяна в техните сфери на влияние и в заобикалящия ни свят.

Слушайте Святия Дух, докато носите всичко, което Кръстът осигурява на онези, които чакат с надежда.

Ваша сестра в Христос

Лиза Бивийър
LisaBevere@ymail.com

teach reach rescue
**Messenger
International**
MessengerInternational.org

Момичета с мечове

*Как да носите кръста си
като герои*

Лиза Бивиър

Girls with Swords, Bulgarian, by Lisa Bevere
© 2015 Messenger International
MessengerInternational.org

Originally published in English as Girls with Swords
© 2015 Messenger International
ISBN 978-0-307-4578-1

Additional resources in Bulgarian are available for free download at:
www.CloudLibrary.org

You are encouraged to duplicate, virally distribute, use extracts or otherwise share this message in Bulgarian with others.

Момичета с мечове - Лиза Бивиър
© 2015 Messenger International
www.MessengerInternational.org
Допълнителни ресурси на български език са достъпни за сваляне:
www.CloudLibrary.org

Тази книга е подарък от Месинджър интернешънъл, служението на Джон и Лиза Бивиър е НЕ Е ЗА ПРОДАЖБА

Чувствайте се свободни да правите копия от диска и материалите, да ги изпращате на приятели, да копирате и поставяте текстовете в WORD документи, да изпращате тези поучения в църквите си, да ги качвате в интернет, за да може и други хора да се ползват от тях.

Издава ИК "Игъл"

Гр. Силистра, 2015

Първо издание

Преводач: Никола Димитров

Редактор: Любомир Добрев

Коректор: Николай Марков

Използвани съкращения на английските преводи на Библията.
(CEV) - Contemporary English Version; (NIV) - New International Version; (NLT) - New Living Translation; (MSG) - The Message; (TEV) - Today's English Version; (TLB) - The Living Bible; (KJV) King James Version.

Препоръки за книгата

Момичета с мечове

“Жени, вдигнете мечовете си! Тази книга ще ви даде нова сила, докато се подготвяте да се борите в предстоящите битки, въоръжени с Божията истина. Пригответе се да бъдете предизвикани и вдъхновени от книгата *Момичета с мечове*”.

Крейг и Ейми Грьошел, пастори на *Лайф Чърч*, Едмонд, Оклахома

“Лиза Бивиър е един от най-силните гласове на Бога в настоящето. Нейното сърце е пленено от Царя и Царството Му. Тя копнее да научи Божиите дъщери да се издигнат и да живеят дадената им от Него съдба”.

Шийла Уолш, автор на книгата *Бог обича съкрушените хора* и основен говорител на конференциите “Жени на вяра”

“Лиза Бивиър вдъхновява жени по целия свят със своя ентузиазъм, с който служи на Христос и се бори за разширяване на Царството Му. В книгата *Момичета с мечове* ще бъдете изправени пред предизвикателството да се присъедините към редиците на християните, които вече се движат напред с вяра. Не позволявайте да бъдете избутани извън битката! Стойте твърдо и преживейте духовна победа”.

Пастор Стивън и Холи Фютрик, Църква *Издигане*, Шарлът, Северна Каролина

Момичета с мечове е пророческа декларация за нашето време, призоваваща Божиите дъщери умело да започнат да владеят меча на Словото Му. Лиза Бивиър има призив от Бога да разкрие нашата сила да

носим изцеление, правда и възстановяване в света около нас. Прочетете тази книга, като имате предвид, че ви очаква много силен и смел живот!”

Кристийн Кейн, автор на книгата *Непоколебими* и съосновател на *Кампанията А21*

“Книгата *Момичета с мечове* е пророческа, библейска, поучителна, проникателна и предизвикателна! Това не е сладка, момичешка агитация; това е мощен материал както за жени, така и за мъже. Ние сме развълнувани относно тази книга и потенциалното въздействие, което тя ще окаже върху Църквата по целия свят”.

Джуда и Челси Смит, пастори на църква *Градът*, Кърланд, Вашингтон

“Докато четете книгата *Момичета с мечове*, ще получите сила да се изправите срещу предизвикателствата с дързост и ще се научите да живеете като герои”.

Робърт и Деби Морис, пастори на Църква *Портата*, Далас / Форт Уърт, Тексас, и съавтори на книгата *Благословеният брак*

“Живеем в невероятно време от историята. Има толкова много болка, страдание и мъка на планетата ни днес и в същото време това е чудесна възможност да донесем промяна и да бъдем част от решението. Със своя уникален стил Лиза Бивиър насърчава дъщерите на Царя да разберат, че сме част от епична битка и че трябва да се подготвим. Не е време да отстъпваме! Прочетете книгата *Момичета с мечове* и се присъединете към растящата компания от жени, които се издигат по лицето на земята!”

Хоули Вагнер, основател на служението *Годчикс* и автор на книгата *Уориорчикс*

“В книгата *Момичета с мечове* Лиза Бивиър отново разкрива героя, който се спотайва в нас, и ни насърчава да станем всичко, което Бог ни е създал да бъдем. Нейната ревност да види Църквата единна и използваща Божието Слово е вдъхновяваща и жива. Без значение къде се намирате в живота си, това послание ще ви даде възможност да “наострите отново мечата си” и смело да се изправите срещу ежедневните си битки с кураж и истина”.

Стовал и Кери Уиймс, пастори на Църква *Празненство*, Джаксънвил, Флорида

“Божие слово е Божият меч”. Обичам тази аналогия. Чрез разкриване на принципи, концепции и аналогии в тази книга Лиза успява да ни предупреди интуитивно за следващия ход на врага ни”.

Д-р Карълайн Лийф, когнитивен невролог, комуникационен патолог и автор на книгата *Кой изключи мозъка ми?*

Книгата *Момичета с мечове* разкрива по чудесен начин дадената от Бога способност на Лиза Бивиър да насърчава и екипира жените, за да може те да бъдат възстановени, преобразени и позиционирани да заемат своето място в епичната битка, за да победят врага, който умишлено се е насочил към жените в историята”.

Крис и Джой Хил, пастори на църква *Домът на грънчаря*, Денвър, Колорадо

“За нас е привилегия да имаме Лиза Бивиър като гост в нашето телевизионно предаване *Животът днес*. През годините на международното ни служение, включително в Азия, където се е присъединявала в мисиите ни, за да помогне на жените жертва на трафик на хора, тя е наясно с битките, които могат да бъдат

спечелени само с меча на Божието Слово. Нейното послание ще ни вдъхнови и ще подготви жените за духовната война”.

Джеймс и Бети Робинсън, *ЛАЙФ аутрийч интер-нешънал*

Посвещение

*Посвещавам тази книга на всички сестри по
оръжие, които са готови да извисят гласа си
и да вдигнат кръста си.*

*Вие сте дъщери на силен и мощен Воин,
чийто вечно и креативно слово в устата ви
е жив, непобедим меч в ръката ви.*

*Дадено ви е оръжие като никое друго,
във време като никога досега.*

*Въртете меча на Духа с умел финес, грация,
прозрение
и триумфираща любов.*

Винаги улучвайте право в целта.

Отсега нататък хората са Моите мечове
(Захария 9:13, MSG).

Съдържание

Предговор	11
Термини във фехтовката	12

Част първа: Избрани

1. Вие сте под прицел	15
2. Изковаване на меча	29
3. Вие можете да бъдете герои	47
4. Бойното поле	65
5. Кръстът като меч	75

Част втора: Екипирани

6. Да станем воини	95
7. Изковаване на меча	121

Част трета: Въоръжени

8. Думи - мечове	137
9. Мечът на жертвата	155
10. Мечът на светлината	167
11. Мечът на песента	181
12. Мечът на мълчанието	189
13. Мечът на прошката и възстановяването	207

Част четвърта: Упълномощени

14. Носене на кръста	227
Бележки	240

Предговор

Едно е да притежавате меч; съвсем друго е да знаете как да го използвате.

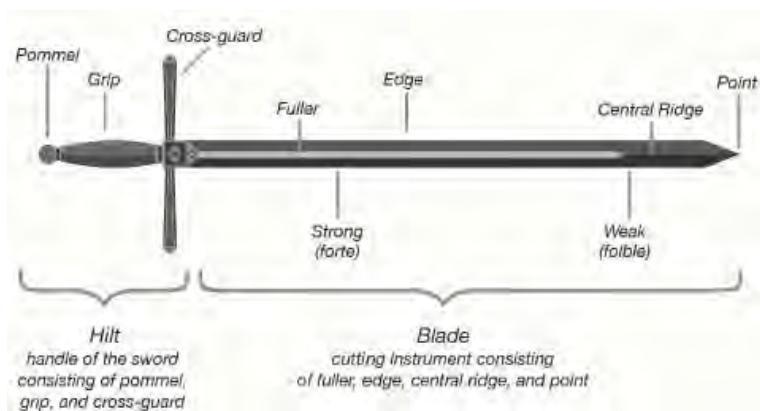
Всяко дете на Бог има меч - мечът на Духа. Ние сме воители, които са оправомощени да използват най-мощното оръжие във вселената. Нашият Господ е пример за подражание, Исус Христос е Мечът на Духа, Който дойде в плът. Преди две хилядолетия Той размахваше този меч и промени света с него. Със същия меч един ден Той ще покори народите. Сега Господ заповядва на всеки един от нас: **Както Отец Ме е пратил, така Аз също ви изпращам** (Йоан 20:21, NKJV).

Има поколение от дъщери (и синове) на Бога, което се издига, за да разкрие великолепната мощ на нашия Цар. Тези воители ще донесат промяна в своя свят, като умело въртят меча, който им е бил предоставен. Бог е дал на жена ми Лиза мощно послание, което ще екипира дъщерите (и синовете) Му, за да могат да се научат да използват това, което вече притежават, и да донесат промяна в своята сфера на влияние.

Аз имам привилегията да съм женен за тази велика жена на Бога вече повече от тридесет години. Бях свидетел на нейната трансформация от изплашена, плаха жена, която посещава църква и винаги се бои от конфронтация, в храбър и прекрасен воин - дъщеря на нашия Цар. Истинска привилегия е да познавам и работя с такава дама. Научавам толкова много от това, което Бог я учи.

Знам, че тази книга ще ви екипира да можете да използвате това, което вече притежавате. Не бъдете просто човек, който притежава меч. Бъдете изкусен воин, който носи промяна във вашия свят.

Джон Бивийър, популярен автор и говорител

Термини във фехтовката

Crois - Париране и ответен удар в едно плавно движение. Движението първо блокира атаката на противника, след това въртеливо променя посоката на шпагата на противника и в същото време, без да отпуска хвата, атакува.

En Garde - Отбранителна позиция, но и атакуваща в същото време. Може да се опише най-добре като състояние на готовност.

Feint - Блъфиране, с което се опитваме да предизвикаме отговор от опонента си, карайки го да мисли, че ще го атакуваме, когато всъщност ние нямаме това намерение.

Lunge - Офанзивно движение с цел нанасяне на удар.

Parry - Отбранително отклоняване на острието на противника ви.

Riposte - Контраатака след успешно отклоняване на острието на противника ви.

Част първа:
Избрани

Вие сте под прицел

Християнството е битка, не носене по розови облаци
Вендел Филипс

В нашия свят, пълен с насилие, може да се чудите защо бих се занимавала да предлагам на жените от всички възрасти да вземат своите оръжия и да се присъединят към борбата. Докато разгръщате страниците на тази книга, надявам се ще откриете много причини за липсата на неутрална територия. Ние не живеем чрез насилието на меча, но, от друга страна, е време да живеем чрез силата на единството.

Първата причина, поради която ви трябва меч, е, че независимо дали го осъзнавате или не, вие сте част от епичната битка и Бог не иска дъщерите Му да бъдат невъоръжени или невежи.

Необходимостта да говорим директно за тези проблеми видях по неочакван начин. Беше началото на юни, лятото на 2010 г. Току-що се бях върнала у дома от пътуване и говорене в пет различни страни, за кратък период от четири седмици. Освен това нациите не бяха близо една до друга, така че пътуването беше свързано с различни часови зони, преплитане на ден и нощ и пътуване между северното и южното полукълбо.

Все още замаяна от часовата разлика, на втората вечер вкъщи осъзнах, че съм сама с малкия си син

Ардън. Когато го приближих, той потупа дивана и ме покани да се присъединя към него в гледане на филм. Развълнувана, че имам шанса да се погушкам със сина ми, аз седнах максимално близо до него и го попитах: “Какво ще гледаме?”

“Терминатор”, отговори той.

Добре, преди да реагирате, изчакайте. Не одобрявам филма, нито го рекламирам. Не ви съветвам да го гледате. Тогава даваха редактирана телевизионна версия и дори и тя беше ужасна! Но на фона на абсурдните прически, неподходящата музика и лошата актьорска игра, намерих нещо ценно, което бих искала да споделя тук, понеже то ще ни подготви за пътешествието в тази книга.

В случай, че не сте запознати с филма “Терминатор”, позволете ми да обрисувам един значително съкратен вариант. Филмът разказва историята на Сара Конър, обикновена сервитьорка, която живее скучен, светски живот с надеждата, че един ден ще намери любовта. Ежедневието ѝ е едно и също. През деня тя сервира пай и кафе; през нощта се надява, че някой от хората, с които се среща, ще се окаже нейният принц. С други думи, през деня тя работи, а през нощта - чака.

Този предвидим модел от осемдесетте бива внезапно прекъснат, когато се появява роботизиран убиец от бъдещето. Нашият герой, Сара, разбира, че е изложена на риск през почивките си от работа. Освен това научава, че много жени с име като нейното са били убити.

Очевидно терминаторът (Арнолд Шварценегер - актьор, бивш губернатор на Калифорния и бивш съпруг на Мария Шрайвър) пътува във времето с цел да открие всяка жена, която носи името Сара Конър. Външно погледнато, изглежда, че няма начин този киборг - убиец да се провали. Не само че притежава силата и способностите на робот, но е и въоръжен с

най-модерните автоматични оръжия. Освен цялата тази технология, той притежава и нещо, което през осемдесетте е върхът на информационните технологии - лист от телефонния указател, който го снабдява с телефонните номера и адресите на всички жени на име Сара Конър, които пребивават в неговата целева област. Тъй като футуристичният терминатор систематично проправя пътя си в списъка с имена от телефонния указател, нашата героиня започва да се притеснява все повече.

След работа тя се връща в апартамента, в който живее под наем с приятелка, но научава от телефонния секретар, че срещата ѝ с поредния мъж е отменена, така че Сара тръгва към един нощен клуб. По този начин, ако заплахата е реална, тя ще може да се скрие в тълпата. Не след дълго терминаторът е надушил следите ѝ. След кратко посещение в нейния апартамент Арнолд се появява в клуба с гръм и трясък и започва да троши всичко. Хаосът, кръвопролитията и писъците изместват и без това неадекватните танцови движения и всички се опитват да избягат. Но, чакайте, има още един играч в тази тъмна драма.

Виждате ли, в същото време, в което се появява убиецът от бъдещето, се появява и защитникът на Сара, отново от бъдещето. Той отправя към Сара следната вълнуваща покана: "Ела с мен, ако искаш да живееш."

Тъй като изборът е съвсем очевиден, Сара решава веднага, че иска да живее. Тя излиза от бара и се качва в колата с напълно непознат и двамата се опитват да избягат. Но терминаторът - убиец е безмилостен. Следва високоскоростно преследване. Куршумите разбиват прозорците на колата и изтощават нервите на Сара. Без значение къде отиват или какво правят, изглежда, че просто не могат да се отърват от футуристичния нападател.

Кротката и тиха сервитьорка и жадуваща за приятел жена няма представа защо тази епична битка се разразява около нея. Докато летят куршуми и автомобили навсякъде, нейният защитник ѝ обяснява коя всъщност е тя. Той ѝ казва, че в бъдеще тя ще бъде легенда и че цяла армия ще воюва екипирана с мъдростта и стратегиите, които тя е записвала и предавала на сина си. В бъдещето тя е част от героична битка срещу врага на цялото човечество.

Сара просто не може да повярва, че е участник в тази абсурдна история и е уверена, че това е случай на сгрешена самоличност. Няма причина на нея да се гледа като на заплаха в настоящето или бъдещето! В опита си да внесе яснота и някакъв здрав разум, Сара се противопоставя на твърдението на нейния защитник от бъдещето. Тя не е герой... тя е просто една сервитьорка! Тя дори си няма приятел, така че със сигурност няма син! Целият този кошмар е груба грешка; тя е била обърквана с някой друг!

Но закрилникът ѝ настоява, че тя е в действителност Сара Конър - героят и че неговата мисия е да я подготви и защити. Разтревожена от всичко, което се случва, Сара изкрещява: "Но аз не съм направила нищо!", на което нейният защитник отговаря: "Все още не си, но ще го направиш!"

В този момент, седнала със сина си на дивана, бях пленена. Този израз от миналите десетилетия: "Все още не си, но ще го направиш!", навлезе в моето настояще с разбирането, че нашият враг често знае кои сме, преди ние самите да открием това. И е крайно време всеки от нас да осъзнае двете неща, които Сара научи тази нощ. Скъпи мои, може би

1. Вие сте мишена.
2. Може да бъдете герой.

Казвам "може би", защото в крайна сметка изборът е ваш.

Мишена

Първо, нека разгледаме идеята за вас като мишена.

Ако сте християни, вие сте мишена за Сатана, врагът на нашите души, князът на въздушната власт. Няма голям избор по отношение на тази позиция. Има много реална и добре структурирана сила на тъмнината в този свят, която се бори срещу всички, които представят Божията светлина и живот.

Така че е важно да знаете какво означава да бъдете мишена.

Думите, които изразяват смисъла на понятието *мишена* в този контекст, са: цел, фокус и намерение.

Сатана си е поставил за цел да ви отвлече вниманието от това кои сте всъщност и каква е истинската цел на живота ви. Това е неговият фокус - да ви примами и изкара извън пътя на сила, живот и власт и да ви вкара в курса на умишлено унищожение.

За да продължим напред с идеята, че сме герои, бих искала да разберете една нова и може би донякъде чужда гледна точка - много по-сериозна от фразата в един филм. Понеже наистина врагът от тъмнината, който е и убиец, вече е осъзнал кои сте вие, той знае вашия потенциал и постоянно се опитва да подкопае вашето бъдеще. Аз вярвам, че атаките върху живота ви са свързани много повече с това какви може да станете в бъдеще, отколкото с това какви сте били в миналото.

Виждате ли, като убиеца от бъдещето във филма "Терминатор", вашият враг знае името ви. Не позволявайте това да ви плаши. Поемете дълбоко дъх и осъзнайте, че живеете с определена цел. Не бъдете параноици; не приемайте това профилиране толкова лично, понеже то не е лично. Атаката е срещу един и срещу всички едновременно. За врага на нашите души

това не е лично. То е просто масирана атака.

Никой не стартира мащабно и систематично нападение срещу нещо, което не може да се счете за заплаха. Вашето име е същото като моето: християнин. Това наименование е повече от принадлежност към дадена религиозна група; то означава "помазаник". Вие сте обичана, кралска дъщеря на Всемогъщия Бог. Подходът на противника може да изглежда различен към всеки един от нас, но той ще направи всичко по силите си, за да спре или попречи на израстването ви в Божиите цели, отвличайки вниманието ви от небесната ви съдба. Няма изолирани случаи на дъщери на Бога, които да могат напълно да избегнат атаките му. Не си въобразявайте, че текущата ви възраст, финансовият или семейният ви статут ви прави изключение.

Не става дума за вас. Не става дума за мен. Ако трябва да бъда съвсем честна, това дори не е нашата битка. Тази битка принадлежи на Господа. Ние сме Неговите оръжия на светлината в света на мрака.

Целият курс на човешката история може да зависи от промяната на сърцето, случващото се в уединението на сърцето на смирения човек... Понеже именно в усамотения ум и душа на индивида се води битката между доброто и злото, която в крайна сметка трябва да спечелим.

Скот Пек

Жените като воини

Фактът, че сте жена, ви прави по-специфична мишена и достоен обект на омраза от страна на Сатана.

Ще поставя и вражда между теб и жената, и между твоето потомство и нейното потомство (Битие 3:15).

Враждата е дълбоко вкоренена омраза и неприми-

рима враждебност. Това описва толкова дълбока пропаст, че с всяко изминало поколение враждебността и омразата на Сатана се задълбочава, тъй като времето му изтича и спешността на ситуацията му расте. Никога атаките му срещу жените и децата не са били по-нечестиви, очевидни и широко разпространени.

Безспорно доказателство за това можем да видим в консервативната статистика, според която петдесет милиона жени в момента се водят изчезнали от лицето на земята. Какво имам предвид под "изчезнали"? Тези дъщери липсват. Не са успели да ги открият.

Основната причина за изчезването им е умишлената практика, известна като полов геноцид. Геноцид е унищожение на расова, национална, политическа или културална група; полов геноцид е унищожение на полова основа. В неотдавнашната си книга "Неестественият подбор", авторът Мара Хвистендал цитира статистически данни, които разкриват това безобразие: може би повече от 160 милиона бебета и то само момичета от Азия никога не поемат първия си дъх, понеже раждането им е било прекъснато чрез аборт.¹

В страни като Китай, Индия и Пакистан, както и на континента Африка, само фактът, че сте дъщеря, поставя живота ви в опасност моментално. Този факт може да означава, че ще бъдете малтретирана, продадена, пренебрегната или жертва на убийство на честта.

Скъпи мои, не мислете, че сте в безопасност само защото не живеете в развиваща се страна. Числата не лъжат. Местоположението на вашето раждане просто определя различния начин, по който ще бъдете атакувани. Врагът-убиец ще дойде при вас от друг ъгъл. Аз вярвам, че той вече работи усилено, за да ви отклони от пътя ви, така че никога да не се роди Божият план в живота ви.

Не споделям тези неща, за да ви плаша. Искам да

разберете важността си в настоящото време. Като дъщеря в тази ера, вие сте мишена. Факторът "герой" е вашият правилен избор. Ако не успеете да видите това по правилния начин, вие ще започнете да приемате атаките срещу вашия пол или вяра лично и ще реагирате на лично ниво. Но това, за което говоря, е много по-голямо от която и да е от нас поотделно. Няма начин да успеете (а и не трябва) да се борите в тази битка сами. Този конфликт ще изисква небесна стратегия и подкрепа. Въпреки че започва с нашия индивидуален отговор, само това не е достатъчно. Ние трябва да бъдем индивидуално въоръжени с вечното, но и обучени да работим в единство с останалите.

Колкото и ужасна да е статистиката, тези числа просто ни навеждат, че тъмнината е станала по-дълбока. Време е да вдигнем очи и да предадем гласа си за това, което небето ще иска да изговори в тази празнота. Картината е ясна. От едната страна виждаме безмилостно жесток враг, който постоянно се опитва да ни унищожи, а от другата страна - великолепия Княз на непробащата любов, също толкова решен да направи възможното вие да осъзнаете всичко, което Той ви е създал да бъдете. Исус, нашият небесен Княз, винаги ще ви обича. Неговата любов е безкрайна и по-силна от омразата на врага ви. Важното е каква роля сте избрали да играете в тази битка. Ще бъдете ли невъоръжен цивил, жертва, военнопленник, или ще бъдете герой?

Докато оформяте решението си, помислете върху следното: няма зона на неутралност - въпрос на време е да се присъедините към едната страна или другата. Винаги е по-добре да предопределите своята позиция с решително намерение, отколкото да позволите на решението да бъде взето вместо вас чрез пасивно подразбиране. Не забравяйте, че Бог ви е избрал преди дори да създаде Земята.

В Него също така ни се пада да бъдем наследници, като бяхме предопределени за това според намерението на Бога, Който действа във всичко по решението на Своята воля, така че да бъдем за похвала на Неговата слава - ние, които отпреди се надявахме на Христос, в Когото и вие, като чухте словото на истината, т. е. благовестието на нашето спасение, в Когото, като и повярвахте, бяхте запечатани с обещания Свят Дух, Който е залог за нашето наследство, докато бъде изкупено притежанието на Бога, за да бъдете за похвала на Неговата слава. (Ефесяни 1:11-14).

От това, което разбирам, до края на историята всичко това става съвсем ясно. Има горещо и студено, силно и слабо, включване и изключване, войник и предател, свободен и пленник, герой и жертва.

Знам, че тези решения изглеждат черни и бели, но това е така, понеже са предназначени да ви разкрият спешността на сегашната ви позиция като жени. Не казвам, че се намирате под непосредствена заплаха от полов геноцид. Но, от друга страна, подчертавам отчаяната нужда да отговорим конструктивно и активно. Не е време да бъдете невежи и невъоръжени. Именно с идеята да избегнем това съм написала настоящата книга.

Докато пишех, преглеждах книгата "Писмата на душевадеца" на С. Люис - измислената кореспонденция между младши демон и надзирателя му, докато двамата се опитват да впримчат млад мъж. Невероятното прозрение на тази книга е, че тя предоставя поглед в перспектива за противника и как той се усуква и изкривява истината, за да ни накара да се обърнем към Бога.

В една от главите демоните злорадстват именно за способността си да изкривяват ролята на жените: "Всичко е обобщено в молитвата, с която една млада

жена се моли: “О, Боже, направи ме нормално момиче от двадесети век!” Благодарение на нашите усилия, това ще означава: “Направи ме палавница, глупачка и паразит.”²

Плаче ми се докато чета пророческата ирония в тази публикация от 1942 г., понеже тя наистина улавя статута и позицията на твърде много от дъщерите в наши дни.

Като чета този цитат, четири думи се открояват: “нормално”, “палавница”, “глупачка” и “паразит.”

Първо, нека да разгледаме въпроса с нормалното. Когато се новородим, ние оставяме всичко от миналото зад гърба си. Това не значи, че ставаме странни или ненормални, а просто че се лишаваме от това, което е било нормално преди да бъдем покрити от Неговата правда. Може да живеете в този земен период от време, но в крайна сметка сте дъщеря на вечността.

Терминът *палавница*, е до голяма степен непознато понятие в наши дни, просто означава съблазнителка или злонамерена жена. Някои синоними за “палавница” са: улиčníца, проститутка. За съжаление, точно тези думи са вплетени в песните и културата на двадесет и първи век.

Терминът *глупачка* бе представен за първи път в началото на двадесети век, за да се опише някой с коефициент на интелигентност на осем до дванадесетгодишен. В контекста на цитата на С. Люис, това би означавало едно поколение от дъщери, които отказват да пораснат и да отидат отвъд момичешките капризи, ставайки мъдри жени.

И накрая, *паразит* описва човек, който живее на гърба на другите и на тяхната издръжка, без да дава нищо полезно в замяна. Това е пълната противоположност на онова, което Божията дъщеря трябва да представлява! Ние трябва да живеем в подкрепа на другите и да помагаме на тези в неравностойно положение, а не да се

възползваме от хората. Но погледнете кориците на женските списания, изложени на касите в нашите магазини за хранителни стоки. Старостта се разглежда като болест, а мимолетната младежка възраст и пъпната незрялост се приветстват. Сексуалният нагон замества истинската близост и сме насърчени да живеем екстравагантно и в разкош, грабейки всичко, което можем в този процес. Колко сме пропаднали само!

Нормалното не ни служи много добре и е очевидно, че нашият враг знае, че сме създадени за нещо повече. На кого ще позволим да формира нашите молитви? Натискът на обстоятелствата ни не трябва да променя молитвите ни. На нашата култура също не може да се има доверие да ни даде най-точните думи. Нашите молитви трябва да бъдат структурирани от небето. Създателят на небето и земята е архитектът и авторът на живота ни. Време е дъщерите на двадесет и първи век да говорят небесните думи. Може би копнежът вътре във вас е по-голям, отколкото можете да опишете с думи и затова имате нужда от меч.

Вярвам, че по един или друг начин вие копнеете да бъдете необикновена, героична дъщеря на вечния всевишен Бог, която се държи добродетелно, израства духовно и живее с намерението да обогатява живота на другите.

Една от целите на тази книга е да ви помогне да изградите типа смели и изпълнени с вяра молитви (мечове), които специфично ще определят вашия момент в историята.

Стари тактики

Сега не е моментът да се отдръпваме назад страховливо. Време е да се издигнем и процъфтим в любовта. Когато станах християнка, аз разбрах, че Бог всъщност има план за живота ми. Не ставаше дума за това, че имах нова дестинация в отвъдното. Разбрах, че живо-

тът ми е важен. Бях изкупена с огромна цена и животът ми вече не беше мой собствен, за да го пропилявам. Бог искаше да стана всичко, което Той ме беше създал да бъда.

Ако станете всичко, за което Бог ви е създал да бъдете, това ще е едновременно най-доброто ви нападение и най-добрата ви защита срещу стратегиите на врага. Очевидно той не е успял да ви спре от това да се родите. Сега е време да не му позволявате да задуши и духовното семе, което Бог е посадил вътре във вас. Врагът потиска, понеже той се опасява от това, което бихме могли да станем. Не забравяйте, че потисниците са проникателни, но също така много често те са просто уплашени. На някакво ниво се страхуват от самите хора, които се стремят да опресират. Те се опасяват, че вашата сила ще ги изложи на риск.

Нека постъпим предвидливо спрямо тях, за да не се размножават, да не би в случай на война да се присъединят и те към неприятелите ни, да воюват против нас и да си отидат от земята ни. Затова поставиха над тях разпоредници, които да ги измъчват с тежък труд; и те съградиха на фараоните Питом и Рамзес градове за житници. *Но колкото повече ги измъчваха, толкова повече те се размножаваха и се разпростираха, така че египтяните се страхуваха от израелтяните* (Изход 1: 10-12, курсивът е мой).

Когато потисническите тактики на фараона не успяха да намалят силата на израилтяните, той се обърна към по-решителни мерки: геноцид на полова основа и детеубийство. Така че това не са нови тактики на врага; те имат жестока и древна история. Библията записва два подобни случая на детски геноцид на полова основа. Първият е в книгата Изход, когато царят на Египет издаде следната заповед на еврейските акушерки:

Когато бабувате на еврейките и видите, че раждат, ако родят син, убивайте го, но ако родят дъщеря, тогава нека живее (Изход 1:16).

Важно е да се отбележи, че фараонът нареди смъртта на бебетата - момчета точно преди раждането на Моисей. Дали усещаше, че беше дошло време за раждането на герой? Дали врагът се страхуваше от евентуално въстание? Фараон прие един систематичен и всепомитащ подход, за да премахне възможността който и да е от двата варианта да се случи. Въпреки това, историята показва как тази масирана атака не успя да спре раждането на детето Моисей. На всичкото отгоре, по ирония на съдбата, Моисей беше отгледан безопасно в дома на фараона като син на Египет.

След като Моисей разбра кой е всъщност и с каква цел беше създаден, Бог използва пустинята, за да го преобрази в освободител, който поведе израилтяните, след четиристотин години египетско робство. Въпреки че фараонът беше унищожил едно цяло поколение от синове (армия), Бог отговори чрез издигането на един лидер, който щеше да се бори яростно за народа си и в крайна сметка щеше да го освободи.

Следващият път в Писанието, когато врагът предприе геноцид над бебетата - момчета, беше по времето на раждането на Исус. Когато мъдреците не докладваха на Ирод, той нареди всички еврейски момчета на възраст до две години да бъдат убити.

Тогава Ирод, като видя, че беше подигран от мъдреците, разяри се много и прати да погубят всички момченца във Витлеем и във всичките му околности, на две години и по-малки, според времето, което внимателно беше разучил от мъдреците. Тогава се изпълни изреченото от пророк Еремия, който казва: Глас се чу в Рама, плач и голямо ридание; Рахил оплакваше децата си и не

искаше да се утеши, защото ги няма вече (Матей 2:16-18, курсивът е мой).

Какви ужасни думи... защото ги няма вече. В тези два библейски пасажа виждаме разярени земни царе, които безмилостно унищожават бебета, понеже се страхуват, че те имат съдба и потенциал. Вярвам, че ние отново сме на прага на освобождаването от потисничество и плен, но този път момичета, а не момчета са онези, които са били атакувани.

Тогава змеят се разяри против жената и отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и свидетелството за Исус; и змеят застана на морския пясък (Откровение 12:17).

Обърнете внимание на приликите в мотивите на изплашените земни царе и Сатана - изплашеният змей. Всички те се страхуват да не загубят силата и властта си. Всички те са разгневени и воюват срещу един народ и тяхното потомство.

Всички, които не са паднали като жертви, все още имат шанса да изберат пътя на героя. Целта на тази книга е да ви въоръжи и упълномощи, понеже, когато израстваме в сила, нашият всемогъщ Бог се издига срещу врага ни.

Изковаване на меча

*Всеки човек стои с лице към светлината на
собствения си меч, готов да направи това,
което само героят може.*

Елизабет Барет Браунинг

Може би се чудите - защо меч? Пистолетът не е ли по-добро решение за самозащита и точност, а и може да се използва от по-голямо разстояние? Ако атаката на врага е толкова широкообхватна, какво ще кажете да отвърнем с оръжия за масово унищожение? Не са ли мечовете малко архаични?

В продължение на много хилядолетия мечовете са намирали мястото си в историята и завинаги са гравирани своята романтична образност в нашите умове. Мечовете, каквито ние ги знаем, са били изковавани първо по време на бронзовата епоха, около 3000 г. пр. Хр. Инструментът се появява като комбинация от копие и нож, когато ковачите започват да комбинират бронз и мед. Но това е непълна картина, тъй като тя говори само за мечовете в нашето време. Всъщност, мечовете са доста по-стари, отколкото си мислим.

От Писанията научаваме, че много преди ерата на човечеството, мечовете са били създадени в ковачниците на небето и са били носени от най-могъщите ангели, във форми, които все още не сме виждали. Първият меч, за който четем в Библията, е бил направен от пламтящ огън и се е въртял от самосебе си

в ръцете на могъщ крилат херувим.

Той изпъди Адам и на изток от Едемската градина Той постави херувим и *пламенен меч*, който се въртеше навсякъде, за да пазят пътя към дървото на живота (Битие 3:24, курсивът е мой).

Представете си го! Мечът на този пазител се въртеше. Това беше огнена блокада, която охраняваше пътя към Дървото на Живота, за да гарантира, че Адам и Ева никога няма да успеят да вземат от плода на това едемско дърво.

Придвижвайки се напред в библейската история, откриваме мечове в ръцете на хора и армии за целите на доброто и злото. Последното споменаване в Писанието на могъщия меч е във връзка с власт и съд в книгата Откровение:

От устата Му излизаше *остър меч*, с който да порази народите и Той ще ги управлява с желязна тояга. Той ще стъпче лина на лютия гняв на Всемогъщия Бог. На дрехата Му и на бедрото Си Той има написано име, Цар на царете и Господ на господарите (Откровение 19: 15-16, курсивът е мой).

И така, от началото на човешката история до приключването на времето, такова каквото го познаваме, мечът е постоянно пред погледа ни. Вие и аз се намираме в своето пътешествие по лицето на Земята в период от време, който е много по-близо до триумфалния край, отколкото беше тъжното начало. Нашият период от време се оприличава на увеличаването на родилните болки при жената, интензивният преходен период, който предшества действителното раждане. През този сезон ние се нуждаем от компанията на меча. Ние не сме ангели пазители, така че не е необходимо да си представяме, че някога ще използваме мечове, за да блокираме пътя на някого към градината на Божията

доброта. Също така, не трябва да изпълняваме ролята на съдия, тъй като това право е запазено само за нашия Цар на царете. По-скоро, в ръцете на Божиите дъщери мечовете представляват оръжия, които носят живот и светлина.

Божият меч

Искам да споделя нещо, което открих, докато подготвях тази книга. На английски език фразата “Божие-то слово” (God’s Word) съдържа думата “меч” (sword). Чрез запазване на местата на буквите, само като променим интервала между думите откриваме, че Божието слово е Божият меч.

Не е ли невероятно? Това потвърждава по неочакван начин всичко, което Павел казва в книгата Ефесяни: **Мечът на Духа, който е Божието слово** (6:17).

Всичко, от което се нуждаем или някога ще се нуждаем, е скрито в Словото Му и ние трябва да го търсим както се търси заровено съкровище!

Докато бях в молитва неотдавна, имах силното чувство, че твърде много от Божиите дъщери в това поколение са невъоръжени. Това означава не само че са слабо екипирани и подготвени, но и че са изложени на риск и са изключително уязвими към измама. В последните дни нашият враг ще засили своите атаки с двуострия меч на лъжеучителите и самозаблудените братя. Новият завет е пълен с предупреждения срещу измамите и лъжеучителите. Евангелието на Матей и книгата Първо Йоан ни предупреждава:

И много лъжепророци ще се появят и ще заблудят мнозина (Матей 24:11).

Възлюбени, не вярвайте на всеки дух, но изпитвайте духовете дали са от Бога, защото много лъжепророци излязоха в света (1 Йоан 4:1).

Как да се борим с измамата? Претегляме думите на хората спрямо истината на Божието слово. Когато желязото на Божието слово изостря живота ни, ние ще бъдем повече в унисон с това, което е истина. Независимо колко много знаем, че не изпълняваме това, което сме научили, отново сме в опасност.

Бъдете и изпълнители на словото, а не само слушатели, да лъжете себе си (Яков 1:22).

По време на битка, мечовете трябва да бъдат използвани. Един от начините това да се случи е като вкараме меча на Божието слово в реалността на нашия живот.

Знанието за това, което е правилно, без практикуването му често се превръща в зло.

С. Мартели, майстор по фехтовка

Боравенето с меча и фехтовката трябва да бъде научено преди разгара на битката. Битките са полето, където се вижда усвоеното. Конфликтите тестват това, което сме упражнявали в сезоните на подготовка.

За да се убедите в това, позволете ми да споделя една друга история, която разкрива защо написах тази книга.

През 2009 г. бях на две конференции в красивата Нова Зеландия. Имах само една сутрин да се наспя и бях доста развълнувана от перспективата. Вече беше минало полунощ, така че се сгуших в купчината от възглавници и с доволна въздишка се увих удобно в одеалата и чаршафите.

Преди да затворя очи, обърнах дигиталния часовник с гръб и далеч от мен. Нямаше нужда от аларма, събуждане по телефона или нагласяне на мобилния телефон да звъни. Щях да спя! Дръпнах плътните завеси, поставих си тапите за уши и изпих мелатонинов лек срещу безсъние. Бях взела всички мерки, за да

може измореното ми от път тяло да бъде напълно отпочинало като се събудя.

Но, уви, нямаше начин да си почина. Някъде в тъмните часове между 3 и 4 сутринта се озовах в странно будно състояние, като една фраза, състояща се от три думи, резонираше в главата ми:

Изкови наново меча.

Сериозно? Какво бях сънувала? Обърнах се, проверих тапите си за уши и се сгуших във възглавниците. Но не успях да се измъкна; фразата отново проехтя в ушите ми:

Изкови наново меча.

Направих един поход до тоалетната и след това отново легнах. Някак си успях да се върна в света на сънищата, но не беше същото. Сънят ми беше неспокоен и плитък и по време на цялата ми дрямка чувах глас, който непрекъснато повтаряше:

Изкови наново меча.

Събудих се и погледнах към часовника, който показваше малко след 4 ч. Разбрах, че няма да успея да заспя докато продължава да звучи фразата в съзнанието ми. Затворих очи и се опитах да си спомня къде бях чувала тази фраза преди, надявайки се това да ми помогне да разбере защо я чувам сега. Беше ли част от книга, която наскоро бях чела, или от сцена във филм? Докато умът ми се опитваше да разгадае загадката, си спомних разговора, който бях провела с един от синовете ми, докато опаковах багажа за това пътуване. Бях го попитала: "Има ли нещо по-специфично, което би искал да ти взема от Нова Зеландия?" Той отговори без колебание: "Мамо, искам нещо, което е свързано с *Властелинът на пръстените*."

По това време се съмнявах да успея да изпълня молбата му и затова го попитах какво по-точно иска. Той очерта някои опции, така че възможно най-скоро щом пристигнах в Оукланд попитах моя прекрасен домакин

как да намеря принадлежности, свързани с *Властелинът на пръстените*. Тя обясни, че ще имам по-голям шанс да намеря подобни съкровища онлайн или в Щатите. След това не бях мислила много за желанието на сина ми. Но сега, посред нощ, се зачудих дали фразата, която чувах - *Изкови наново меча*, не беше от филма *Завръщането на краля*, който е част от трилогията на Толкин *Властелинът на пръстените*.

Измъкнах се от леглото, светнах лампата и седнах с надеждата да събера мислите си, след което да се върна към съня си. Веднага щом започнах да пиша, мислите дойдоха толкова бързо, колкото разхвърленият ми почерк можеше да улови. Духът на Бог използва комбинация от образи, писания и фрази, за да започне това, което сега споделям в тази книга.

Чух Духа да ми нашепва, че твърде много части от Тялото на Христос използват само парчета и фрагменти от Неговото слово и отдавна не са го издигали в цялост. Духът също каза, че трудности (икономически, природни, правителствени, културални и социални) ще започнат да идват към земята по-често и с по-голяма сила. Тези трудности, в крайна сметка, ще послужат за обединяването на Неговите хора с кауза и цел. И когато Божието слово бъде издигнато високо с цялата си власт и авторитет, отговорите на тези проблеми ще бъдат разкрити.

Когато чух тези идеи, в съзнанието си видях хора, които вдигат счупени парчета от оръжия. Дръжките на мечовете бяха високо вдигнати, но бяха безполезна без пронизващата сила на желязната част. Върху платформи, които приличаха на църковни сцени, лежаха счупени остриета, които при нормални обстоятелства биха послужили като краища на желязната част на мечовете, с които можеха да се прободат определените цели. Сами по себе си и несвързани помежду си, тези парчета от мечове не представляваха нищо повече от

метален скрап.

Други воители притежаваха счупени остриета от мечове, които нямаха дръжки. Войниците не можеха да размахват тези остриета без да се самонаранят, така че те ги оставиха. Друга група имаше мечове, които нямаха преграда, която да попречи на ръцете на войните да се плъзнат надолу по дължината на острието от дръжката. Събрани в едно, всички тези части биха били могъщи и полезни и ясно биха представлявали функцията и правилната употреба на меча. Поотделно те бяха прости остриета без връх и метал без сила.

Поради разстоянието и разделението, много парчета бяха неразпознаваеми. Те имат сила единствено когато са обединени в едно оръжие. Докато ние сме се борили само с част от нашия арсенал, врагът се движи наоколо напълно въоръжен. Страхувам се, че той ни се присмива, докато ние глупаво мятаме своите разделени думи - или думи, които разделят - когато, в крайна сметка, тяхната сила е в целостта им.

В сезони на относителен мир, може би отделни фрагменти от Евангелието могат да ни подкрепят за кратък период от време. Но парчета от Евангелието няма да бъдат достатъчни, за да осигурят стабилността, от която имаме нужда в по-труден сезон - точно както разделената църква ще пропадне.

Всичко, което се изисква, за да сглобим тези оръжия за битка, можем да намерим в Божието слово. Всяко парче, голямо или малко, вече е в очакване на нашата единна декларация. Дори и да се сблъскаме с трудности, за да се обединим в молитва, така че това, което е било разделено, да бъде съединено отново, така да бъде.

Не ме разбирайте неправилно. По никакъв начин не предлагам да правим компромис или да променяме Словото. Спешно ви насърчавам да изучаваме, да се молим и да декларираме Словото в пълнотата му, както и да му позволим да променя живота ни. Словото

на Бог е живо, мощно, съвършено и чисто.

Това, което чух и видях, беше заръка да декларираме Неговото свято Слово в цялата му мъдрост, както и да се удивляваме на силата му. Това беше покана да преобразим човешкия език според образа на божественото, а не да съблечем Словото на Бога от неговата божественост, за да го направим човешко.

Сатана не се страхува от разединена и разчленена Църква, която размахва парчета или фрагменти от Божието могъщо Слово, но той ще трепери от ужас от Църквата, която се издига с меч на Неговото Слово, изкован отново и изразяващ се чрез живота ни. Когато започнем да четем и прилагаме цялото Слово, а не само нашите любими пасажи, тогава наистина ще разпознаем това, което е било поставено в ръцете ни. Тялото на Христос ще възкръсне обединено, когато използваме нашите силни страни, за да се усъвършенстваме, вместо да се атакуваме един друг. Когато Църквата се покори на Божието измиване и корекция, тя ще си спомни, че мечовете се използват срещу враговете, а не срещу приятелите.

Изковане на меча отново

Когато се върнах у дома от Нова Зеландия, прегледах третата серия от филма *Властелинът на пръстените*, за да видя дали фразата я има в него и ако да, в какъв контекст. Завръщането на краля е дълъг филм, така че съвсем накратко ще обобща историята тук.

Очаква се епична битка между доброто и злото, човешкото и демоничното, светлината и тъмнината. Съюзническите армии са твърде малочислени, за да се борят срещу злите орди. Всичко изглежда изгубено за смелите воители. Тогава принцеса Аруен вижда мимолетно видение за бъдещото обещание. Тя се връща при своя баща-крал и го умолява да изковат наново древния меч. Това са нейните думи:

От пепелта на огъня ще се събуди,
светлина от сенките ще изгрее;
обновено ще бъде острието, което беше счупено,
този, който остана без корона, отново ще бъде цар...
Изкови наново меча.

В контекст много по-голям от филма, тези три думи плениха сърцето ми. Във филма тези думи от поетичната строфа на Толкин бяха преплетени с ярки образи, които включваха огнена ковачница, чук и силен и сръчен ковач. Несвързани фрагменти бяха наредени и слети в едно чрез повтарящи се процеси в огъня, чрез натиск и вода, докато това, което беше разрушено на части, стана отново мощно оръжие. Мечът беше подновен.

Предишният разрушен паметник от миналото беше станал блестящ символ на всичко, което можеха да бъдат! В това обновено острие победите от миналото се свързваха с невъзможностите на настоящето и надеждата за бъдещето беше възстановена.

Колко е различно това от сегашното ни състояние? Ние хвалим ли се със свидетелството за онова, което е било, за сметка на това, което може да бъде?

Аз съм съкрушена, когато мисля за цялата символика на наново изкования меч и как можем да го свържем с нас. Мечът, който ни е поверен, е повече от древен меч; той е вечен. Нашият меч не е свързан с някоя изолирана победа; Словото на нашия жив Бог се е доказало като вярно и истинно отново и отново. Във филма *Властелинът на пръстените* този меч създаде нов ред; нашият Божий меч създаде небесата и земята. Техният беше направен от рудата на Средната земя; нашият е изкован в поглъщащите огньове на небето. Сега е нашето време да вдигнем меча на Божието слово, за да пресътворим историята!

За разлика от крал Арагорн, нашият Господ не е без корона. Главният въпрос, който възниква, е: ние под

Неговото управление ли сме? Страхуваме ли се да си представим какво би могло да се случи, ако използваме Словото на Бога с двете си ръце и да го направим наша върховна власт? Ами ако спрем да работим толкова усилено за изучаване на Словото и започнем да го живеем вместо това? Какво ще стане, ако просто декларираме Писанията и позволим на Святия Дух да ги тълкува? Вярвам, че е време Църквата да стане известна с уменията си за въртене на меч. Изисква се много повече финес да се лекува с меч, отколкото да се наранява с него.

Те лекуваха раната на Моя народ лекомислено, казвайки: “Мир, мир”, когато няма мир (Еремия 6:14, 8:11).

Козметичната хирургия или повърхностното изцеление биха постигнали малко, ако имаме необходимост от извършване на трансплантация на сърце. Хората не могат да гледат на нашия свят и да си представят, че виждат мир, когато няма мир. Ние можем да имаме мир и трябва да бъдем управлявани от Княза на мира, но не можем да говорим за мир, когато Бог говори за съд. Ето Божието лекарство за това състояние:

Така казва Господ: Застанете на пътищата и вижте, и попитайте за древните пътеки - къде е добрият път, и ходете по него, и ще намерите покой за душите си; но те казаха: Не искаме да ходим по него (Еремия 6:16).

Виждаме главния път и малките пътеки. Първият е силно натоварен, понеже е широк. Другите са по-малко натоварени, понеже са тесни. Божието слово има силата да освети пътя ни и да изчисти отломките, които са го покрили, така че да можем да ходим в него. Мечът на Божието слово ще раздели земните мотиви от небесните намерения.

След като казахме всичко това, може би все още изглежда малко прибързано, непрактично или фантастично да предлагаме използването на невидими мечове в двадесет и първи век. В края на краищата, не беше ли Исус, който предупреди Петър, че онези, които вадят меч, ще умрат от меч? (вж. Матей 26:52). Този въпрос трябва да получи отговор, преди да продължим.

За да отговорим, нека се пренесем във времето на Тайната вечеря, когато Исус беше заобиколен от Своите ученици. Исус започна да противопоставя онова, което те знаеха в миналото, с това, което им предстоеше в бъдеще.

И им каза: Когато ви пратих без кесия, без торба и без обувки, останахте ли лишени от нещо? А те отговориха: От нищо (Лука 22:35).

Почти мога да ги видя да се усмихват и кимат, тъй като всеки от тях си спомни приключението да тръгнат без нищо друго, освен според думата на Исус и всичко останало, което им беше необходимо беше свръхестествено снабдявано. Тогава Исус въведе нов сезон:

И им каза: Но сега, който няма кесия, нека я вземе, така също и торба; и който няма кесия, нека продаде дрехата си и нека си купи меч (стих 36, курсивът е мой).

За да не кажете, че си го измислям, друг превод на Библията го казва по следния начин:

“Но сега,” каза Той, “вземете пари и пътническа чанта. И ако нямате меч, продайте си наметалото и си купете един!” (стих 36, NLT).

Не само да вземат пари и ръчна чанта; Той им каза още, че мечът би им бил по-полезен дори от наметало! Дните на Исус, известен като “Благият Учител”, бяха

приключили, понеже Той беше класифициран като разбойник. Тези ученици се бяха събрали в навечерието на изпълнението на всяко пророчество. След бърз списък на това, което имаха в наличност, те откриха и два меча.

А те казаха: Господи, ето, тук има два меча. А Той им каза: Достатъчно (стих 38).

След това Исус тръгна да се моли на Елеонския хълм, където беше битката Му с живота и смъртта и където беше посетен от ангели, докато учениците спяха. Исус тъкмо щеше да ги буди за пореден път, за да ги насърчи да се молят, когато тълпа, водена от Юда, влезе в градината.

Аз първа ще призная, че когато ми се спи, не съм “най-острият нож” в чекмеджето, но дори и в будно състояние щях да съм обърквана от това, което се случваше. Учениците се събудиха, осъзнаха какво става и хванаха мечовете си, готови да защитят своя Господ.

И тези, които бяха около Исус, като видяха какво щеше да стане, казаха: Господи, да ударим ли с меч? И един от тях удари слугата на първосвещеника и му отсече дясното ухо. А Исус проговори: Спрете, престанете! И се допря до ухото му и го изцели (стихове 49-51, курсивът е мой).

Защо ще имате меч, ако няма да го използвате? Моето предположение е, че Йоан беше този, който попита дали да атакува, а Петър просто го направи. Лука изглежда прикрива Петър тук, понеже знаем от евангелието на Йоан, че именно Петър беше този, който успя да отсече ухото на слугата на първосвещеника. Евангелието на Матей ни разкрива случилото се между Петър и Исус, след този изблик.

Тогава Исус му каза: Върни меч си на мястото

му, защото всички, които посягат към меча, от меч ще загинат. Или мислиш, че не мога да извикам към Своя Отец и Той да Ми изпрати още сега повече от дванадесет легиона ангели? Но тогава как биха се сбъднали Писанията, според които трябва да стане така? (Матей 26: 52-54).

Този пасаж винаги е бил загадка. Сигурно и вие се чудите дали Петър не беше малко объркан от такъв развой на събитията. Той вероятно предположи, че тъй като Исус им беше казал да се снабдят с мечове, сега беше идеалното време да ги използват. Във всеки случай, можем спокойно да приемем, че тези мечове никога не са били с цел да предпазят Исус. Не съм дори сигурна, че бяха за самозащита на Неговите ученици. В крайна сметка, кой се нуждае от защита, когато легиони от ангели са на негово разположение?

Също така, Исус не каза на Петър да се отърве от меча; Той просто му каза да го върне на полагащото му се място. Това също изглежда малко странно за мен, защото след това Той каза: “Всички, които вадят меч, ще загинат от меч.” Може би това е мое мнение, но аз бих казала просто: “Остави този меч, да не се нараниш с него.” Всички тези несъответствия ме карат да се чудя дали Исус не говореше с притчи, вместо буквално.

Изглежда, че Исус се опита да ги подготви за този подход в по-ранен разговор в Евангелието на Йоан. Там Господ обясни защо се обръща към учениците Си по различен начин след завръщането си от Небето, отколкото когато ходеше сред тях на земята.

Но Аз ви казах тези неща, та когато дойде часът им, да помните, че съм ви ги казал. Отначало не ви ги казах, защото бях с вас; а сега отивам при Онзи, Който Ме е пратил; и никой от вас не Ме пита: Къде отиваш? (Йоан 16:4-5).

Понякога не можете да чуете нещо, докато не е дошъл часът му. Вие сте глухи към него, защото не искате да го чуете или не трябва да го чуете още. Когато времето е правилно, онова, което е било объркващо преди, става кристално ясно. Някои неща могат да останат неизречени когато сте в компания. Но това, което е било очевидно, когато сте били заедно, става доста мътно, когато сте разделени.

За по-нататъшно изясняване на объркването свързано с меча, нека да разгледаме още един пасаж. Когато Исус напускаше, Той обеща на учениците Си: **И ето, Аз съм с вас винаги, до свършека на века** (Матей 28:20).

Това обещание имаше по-голямо значение за идващите обстоятелства, а не толкова за настоящето им. Когато Исус вече беше на небето, това обещание беше много важно за тях, тъй като те тръгнаха по чужди земи и видяха трагедията и триумфа от първа ръка. Не само че това обещание им послужи, за да ги насърчи; но то все още окуражава вас и мен! Надеждата на това обещание е наша.

Едно е да кажа на мъжа ми, който седи от другата страна на масата: "Аз съм с теб, скъпи", а съвсем друго е за него да чуе моите думи, когато времето и разстоянието ни разделят. Първото изявление е очевидно; другото е увереност в неща, които не се виждат.

Това ни помага да разберем защо понякога изглежда, че Исус казва неща, които бяха противоречиви в тяхната ситуация. Неговата заповед - купете си меч, скоро след това беше последвана от забраната Му към Петър да не го използва. Хълмът на маслините, през нощта когато Той беше предаден, не беше нито мястото, нито времето за вадене на мечове. Това беше време на посвещение в молитва. Ако учениците бяха останали будни, те щяха да разберат, че Исус беше в процес на предаване на живота Си, а не в процес на защитаване на Себе Си.

Матей разказва за предишно време, когато Исус отново говореше за мечове.

Не мислете, че дойдох да донеса мир на земята. Не дойдох да донеса мир, а меч (10:34).

Когато се появят мечове, мотивите биват разкрити. Мечовете имат способността да ни разпръсват в ужас или да ни обединяват в смелост. След разговора за мечовете по време на Господната вечеря, нямаме писмено историческо свидетелство някой от учениците някога да е използвал меч, за да се защити или да атакува своите преследвачи, което ме кара да мисля, че Исус не говореше за самоотбрана или за поемане на нещата в свои ръце, според собствените ни сили.

Исус беше първо изпитан самостоятелно, в пустинята, на края на четиридесетте дни пост и след това беше изпитан отново, заобиколен от приятели, в градината, след празника. Но първото изпитание не беше толкова различно от последното. В първото Сатана насърчи постещия Исус да превърне камъните, които стояха пред Него, в хляб. Молбата му може дори да се разгледа като библейска; в края на краищата, Моисей осигури хляб за израилтяните по време на тяхното пребиваване в пустинята.

А Той отговори: Писано е: Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста (Матей 4:4).

В случая с Моисей обаче чудото трябваше да послужи за нахранване на останалите хора, а в случая с Исус в пустинята ставаше дума за снабдяване на Неговата Собствена нужда. По-късно през земното Си служение Исус всъщност разкри колко добре Той разбира тази разлика, когато говори за Себе Си като Хлябът на живота.

Исус им отговори: Аз съм хлябът на живота; който дойде при Мене, никога няма да огладнее, и който вярва в Мене, никога няма да ожаднее (Йоан 6:35).

Дали Исус говори в буквален смисъл тук? Не, аз съм преживявала както физически глад, така и жажда, откакто съм срещнала Исус. Постът в пустинята беше променил Исус от човек, Който живее с хляб, в човек, който осигурява живия хляб - Словото стана плът.

Сатана също така предизвика Спасителя да се помоли за Божията намеса и протекция, ако скочеше от ръба на храма.

Ако си Божий Син, хвърли се долу; защото е писано: “Ще заповяда на ангелите Си за Теб; и на ръце ще Те вдигат, да не би да удариш в камък крака Си.” Исус му каза: Писано е още: “Да не изпитваш Господа, твоя Бог (Матей 4: 6-7).

Исус знаеше, че не е дошъл, за да се хвърля от някакви сгради в опита Си да докаже на религиозните лидери, че Той е Божият Син. Вместо това Той дойде да ни издигне на Кръста. Когато Сатана се опита да изкуши Исус с всички царства на този свят и тяхната слава, Спасителят използва меча на Словото отново:

Тогава Исус му каза: Махни се, Сатана, защото е писано: “На Господа, твоя Бог, да се покланяш и само на Него да служиш.” Тогава дяволът Го остави; и, ето, ангели дойдоха и Му прислужваха (стихове 10-11).

Очевидно тези ангели се появяват, след като преминем изпитанието, на което трябва да отговорим с “Писано е”! Точно както Сатана направи с Исус, Сатана се опитва да обърне смисъла и следователно

приложението на Божието слово с надеждата, че ще злоупотребим с Неговите обещания за самосъхранение, възхищение и признание на другите, или със сребролюбие. Когато Сатана атакува с изкривяване на истината, ние противодействаме с декларирането ѝ.

През цялата история на битки с мечове, има една обща фраза, която се използва, когато човек трябва да отговори на предизвикателство към дуел, от чест: “Мечът е истината.”

Време е да живеем чрез меча на истината - Словото на нашия Бог. За да постигнем тази цел, настоящата книга ще бъдат изпълнена с образи на мечове и фехтовална терминология, така че да можем по-задълбочено да опознаем Божието оръжие.

Термините “борба с меч” и “фехтовка” могат да се използват взаимозаменяемо. Думата “фехтовка” всъщност произлиза от думата “защита”, а ние нямаме по-голяма защита от Словото на Бога.

Докато изучавах фехтовката научих, че това е един от малкото спортове, в които жените могат да се мерят с мъжете, понеже фехтовката изисква психическа стратегия повече отколкото физическа сила.

ФАКТИ ЗА ФЕХТОВКАТА

Успешната фехтовка включва леки и прецизни движения, а не силни удари. Двубоите се печелят чрез интуиция за следващия ход на противника, а не чрез прекалена самоувереност в собствения ви игра.

Вие можете да бъдете герои

Невъзможно е да спечелите състезанието, освен ако не посмеете да тичате, невъзможно е да се спечели победата, освен ако не се осмелите да се борите за нея.

Ричард Девос

Говорихме за това защо сте мишена. Обсъдихме и защо мечът е правилният избор за оръжие. Сега нека да поговорим за това да бъдем герои.

Женски род на “герой” е “героиня”: свръхжена, шампион, победител, звезда, протагонист и смела жена.

Осъзнаването, че сте мишена само защото можете да станете герой, може би звучи малко обезсърчително. Честно казано, никой не се вълнува, когато чуе, че може да бъде атакуван? Но, както знаете, вие не сте просто нормални хора. Вие сте помазани дъщери на Всевишния Бог, Създателят на небето и на земята и на всички неща, видими и невидими. Това ви прави потенциална заплаха за противника.

Знам, че осъзнавате, че битката е реална и залозите са високи, но като нашата приятелка Сара Конър може би все още не сте извършили нищо. Но дълбоко в себе си знаете, че един ден ще го направите. Важното, което трябва да помните, е, че пътуването ви към това да станете герой започва, когато просто предоставите

на Бог позволение да ви води.

Наскоро една жена, която считам за съвременен герой и която извършва реални промени в света и вдъхновява хиляди хора, ме попита: “Мислиш ли, че аз съм дори призвана за служение?”

Аз се засмях на глас! Разбира се, че беше призвана. Но нейният въпрос и моментното ѝ объркване бяха искрени. Защо? Понякога мъглата на нашето време засенчва вечната ни перспектива. Никога не се съмнявайте, че сте част от историята на вашия ден.

Ние можем да бъдем в наши дни това, което героите на вяра бяха в техните дни, но не забравяйте, че по това време и те не знаеха, че са герои.

А. В. Тозер

Очевидно е, че ако тези библейски герои на вярата не знаеха, че самите те бяха герои в техните дни, ние също можем да нямаме представа за това днес. Ние сме в добра компания, понеже, както ние, така и те не знаеха, че са герои.

Бог прави герои от нищожните

Точно както животът ни е дар, историята, в която се намираме, също е подарък, който отваряме чрез вяра. Няма нужда да разберем нашите геройски квалификации и след това да се пробваме за ролята. Бог вече ни е записал в историята на героите на вярата и това е епос от триумфалните пропорции, изпълнен с чудеса, битки и знамения.

Историята, от която сме част, е Божията история, а не Авраамовата история (Римляни 4:2, MSG).

Да започнем историята с първия герой на вяра, Авраам. Началото на неговото пътешествие беше мигът, когато спря да се опитва да извърши нещата

сам. Подобно на много от нас, Авраам беше потомък на идолопоклонник (вж. Исус Навин 24:2). Идолопоклонството се основава на поклонение към нещо, което ние самите сме изградили със собствените си ръце. Когато Бог се опитва да направи нещо по-велико от това, което ние можем да извършим, Той ни води в Своите планове, вместо да благослови това, което ние сме изградили.

Четем в Писанието, че Авраам влезе в онова, което Бог правеше за него, и това беше повратната точка. Той се довери на Бога да го направи праведен, вместо да се опитва да бъде праведен от самосебе си (Римляни 4: 3, MSG).

Въпросът пред нас е дали ние сме готови да направим същото? Ако е така, тогава е време да влезем в онова, което Бог вече е направил за нас. Това позволява на Духа Му да започне ново дело вътре в нас. Това действие показва вярата ни, че в Него сме повече от победители. Като направим това и насочим сърцето си в правилния курс, Той ще ни позиционира така, че нещо невиджано, но много значимо ще може да се случи. И когато ходим в единство, ние не само ще имаме Неговата гледна точка, но и Неговата власт и авторитет.

Затова Исус им каза: Истина, истина ви казвам: Синът не може да върши от Себе Си нищо, освен това, което вижда, че върши Отец; понеже каквото върши Той, същото върши и Синът (Йоан 5:19, курсивът е мой).

Фразата от “Себе Си” означава “в съгласие, единство” и “в хармония с”. Ако Исус, Единородният Син на Бога, не е извършил нищо извън синхрона със Своя Баща, тогава ние, Неговите героични дъщери, също няма да постигнем нищо от вечна стойност, ако не последваме примера Му!

Библията описва герои като Авраам, които са били преди нас, **готови да живеят в риск, с вярата, че Бог работи за тях** (Римляни 4:12, MSG). Точно както ние вярваме, че в Христос Бог заличи нашето минало, така вярваме и че в Христос Той вече действа от наше име за нашето бъдеще. Взаимоотношението се обяснява и по следния начин:

Ние наричаме Авраам “баща” не защото той получи Божието внимание, живеейки като светия, а защото Бог извърши нещо в Авраам, когато той беше още никой. (Римляни 4:17, MSG).

Ние не можем да спасим себе си, като живеем добре. Никой не е праведен освен Исус, Синът. Така че ние се хвърляме с вяра в това, което Бог извърши за Авраам, и Му позволяваме да извърши същото с нас. Това, което Той извърши в нас, може да ни превърне от оплакваща се и победена дъщеря в екшън герой. Когато влезем в Божиите действия от наше име, ние ставаме екшън герои (хора на действието). Нашите предци се отличиха от масите чрез своите действия на вяра. Те достигнаха статута на героични мъже и жени в историята на Бога.

Основният факт на съществуване е, че това доверие в Бога, тази вяра, е здравата основа под всичко, което прави живота да си струва да се живее. Това е нашата опора за нещата, които не можем да видим. Действието на вяра е това, което отличава нашите предци от тълпата (Евреи 11:1-2, MSG, курсивът е мой).

Героите са хора, които вярват

Виждаме тези действия на вяра, стих по стих, в книгата Евреи, където фразата “чрез вяра” се повтаря отново и отново. Следният списък разкрива част от нещата, които тези герои извършиха чрез вяра.

- Показаха какво е приемлива жертва
- Избягваха смъртта
- Угаждаха на Бога
- Съградиха масивен ковчег в средата на сушата
- Начертаха линията между доброто и злото
- Пътуваха до непознати места
- Живееха като чужденци в земята
- Държаха погледа си върху вечното
- Получаваха това, което Бог правеше за тях чрез вяра
- Забременяха в напреднала възраст и раждаха цяла нация
- Във време на тестване предаваха обещанието обратно на Бога
- Протягаха се към бъдещето и благославяха своите потомци
- Пророкуваха съдба и изход от робството
- Не се уплашиха от царската заповед и скриха сина си
- Отказваха се от привилегирован царски живот с потисниците и вместо това избраха трудности сред Божиите хора, които бяха угнетени
- Обърнаха гръб на разгневения земен цар, за да се подчиняват на невидимия вечен Бог
- Празнуваха Пасхата
- Преминаха Червено море по суша
- Обиколиха Ерихон седем пъти
- Съгледвачите бяха посрещнати добре и избягаха от унищожението
- Побеждаваха царства
- Справедливостта възтържествуваше
- Приемаха обещанията за себе си
- Бяха защитени от лъвовے, огньове и мечове

**ФАКТИ ЗА
ФЕХТОВКАТА**

...Във фехтовката, ако следваш играта на противника, ти си обречен на загуба.

- Обръщаха неизгодното положение в победа
- Спечелваха битки
- Изгонваха враговете си
- Получаваха обратно любимите си хора от мъртвите

От този огромен списък ще избира само четири неща, които можете да получите във вашия живот чрез вяра, така че моментално да приемете отношението на екшън герой.

1. Приемете чрез вяра това, което Бог вече е извършил за вас, и ходете в него! Авраам живя според това, което беше получил. Той не отстъпи назад и не каза: “Бог извърши това дело, така че аз мога да спра да живея чрез вяра като номад в палатка.” През целия си живот той постоянно ходеше в това, което му беше разкрито.

2. Угаждайте на Бога. Нашият Отец е доволен, когато децата Му приемат невидимото вещество, от което Той е оформил живота им, и започнат да ходят в откровението на това Кой е Той за тях. Книгата Евреи ни казва, че **без вяра не е възможно да се угоди на Бога, понеже който иска да се приближи до Бога, трябва да вярва, че Той съществува и възнагражда онези, които Го търсят** (11:6). Живеенето чрез вяра е угодно на Бога. Освен че е “увереност за нещата, за които се надяваме” (11:1), вярата е убеждение, доверие, преданост, постоянство и лоялност. Това е напълно уверен живот, прекаран във вяроност към нашия Цар. Обратното на живот чрез вяра би бил живот на нелоялност и недоверие. Изборът ни да ходим в маршрута на угаждане на Бога ще осъществи и следващата ни цел.

3. Благославяйте потомството си. Когато умишлено изберем живота, благословението и покорството, ние позиционираме хиляда поколения по подобен начин!

Чуйте какво Псалм 105:7-9 ни обещава: **Той е Господ нашият Бог: Неговите съдби са по цялата Земя. Той си спомня завета Си винаги, Словото, което Той заповяда на хиляда поколения, завета, който направи с Авраам и клетвата Си към Исаак (ASV).**

4. Изберете да живеете като чужденец в тази земя. Това означава живот с разбирането, че ние просто преминаваме през този свят. Ние сме вкоренени в Христос. Нашият живот идва от Него. Ето защо не трябва да позволяваме корените ни да се задълбават прекалено дълбоко тук. Растенията черпят вода и хранителни вещества през своите коренови системи. Ние черпим от Бога и даваме на тази земя. Да живеем като чужденци на земята не е еквивалентно на това да действаме странно. Става дума най-вече за това къде е фокусът ни: **Настройте вашите умове за нещата, които са горе, а не за нещата, които са на земята. Понеже вие умряхте и животът ви е скрит с Христос в Бога (Колосияни 3:2-3).**

Героите имат отношение

Този списък от Евреи 11 глава разкрива невероятните подвизи на хора като вас и мен. Единствената разлика между тях и нас може би е, че те приеха небесната перспектива и отказаха да живеят според ограниченията на тази земя. Ние сме техни потомци. Това е нашето наследство!

В допълнение към всичко в списъка, тези хора издържах на всякакви трудности и предизвикателства. Някои от тях бяха измъчвани, но никога не се отказаха. Те издържах на несправедливости, камшици, затвори и вериги. Някои от тях бяха убивани с камъни, а други - разсичани на две. Някои бяха насилени да се скитат по земята в животински кожи - бездомни, самотни и безпомощни. И все пак животът им говори достатъчно

красноречиво за нас днес. Библията завършва описанието на тези герои, като казва: **За които светът не беше достоен, скитащи се по пустините и планините, по пещерите и рововете на земята** (стих 38).

Това раздвижва сърцето ми. Искам да живея по начин, който ме кара да съм по-скоро гражданин на небето, отколкото на земята! Няма нужда да бъдем измъчвани или разсичани на две, за да придобием тази различна перспектива. Но може би ще се наложи да променим някои от своите очаквания.

Героите разпознават и се възползват от момента

Докато пиша тези думи, в града, в който живеем, се случи пожар и ние станавме свидетели от първа ръка на Божието освобождение.

Бях в мазето ни в сряда сутрин, работех върху нещо, когато съпругът ми Джон дойде вкъщи и ми каза, че трябва да отида с него в офиса. Той и служителите в персонала ни се молили предния ден относно пожара Уалдо Каньон, и, за съжаление, във вторник вечерта ние наблюдавахме от нашата веранда докато огънят се движеше от вятъра по планинския склон и поглъщаше стотици къщи по пътя си. Тридесет и две хиляди човека в нашия град трябваше да бъдат евакуирани. Така че в сряда сутрин Джон и персоналът се молеха на фона на заплахата от евентуална евакуация от нашите офиси.

След това ситуацията се влоши. Много от служителите ни се страхуваха съвсем основателно, тъй като огънят заплашваше домовете и семействата им. Като лидери ние обсъждахме това, което беше необходимо да изнесем от сградата, когато изведнъж Джон се ядоса. Той дойде при мен и каза: "Лиза, ще се върнем в офиса и ще се молим още веднъж."

*Може да се наложи да се биете в определена
битка повече от веднъж, за да спечелите.*

Маргарет Тачър

Първо аз възразих. Имах да пиша книга. Тогава изведнъж осъзнах, че имам шанс да започна да живея това, което изучавах в Евреи за героите на вяра и как те... **угасяха силата на огъня, избягваха острието на меча, в слабост придобиваха сила, ставаха силни във война, гонеха чуждестранните армии** (Евреи 11:34, курсивът е мой).

Двамата с Джон се отправихме към нашия офис. Обадохме се на една приятелка, която имаше много силна вяра. На моменти, когато се намирате сред пожара, имате нужда от някого, който не е в огъня, за да ви помогне да намерите изход. Споделихме в подробности какво се случва и Джон обясни е в сърцето му и това, за което вярваше. Сърцето на приятелката ни заби в съгласие с нас. Тя ни припомни победите ни от миналото. Виждате ли, това не беше първият път, когато бяхме изправени пред опасност от пожар, но имяхме нужда от напомняне за онова, което бяхме научили преди, за да можем да се изправим срещу сегашната опасност.

Може би си мислите: Но аз нямам победа в миналото, която да си спомня. Е, имам невероятна новина за вас. Всички подвизи, изброени в Евреи 11, са материал, върху който можете да градите.

Затворихме телефона, като обещахме да се обадим отново на нашата приятелка, понеже сега и тя искаше да бъде част от молитвеното ни време в офиса. И тримата бяхме изпълнени с очакване да видим как Всемогъщият Бог щеше да отговори на молитвата ни. Събрахме служителите. Джон взе маркер и започна да пише върху бялата дъска за какво точно щяхме да се молим. Молихме се огънят да не се разпространява по-далеч и да започне да стихва. Това означаваше да

няма повече изгорени сгради или изгубени животи. Означаваше също, че настоящият ни статус на превантивна евакуация трябваше да не преминава в ниво задължителна евакуация. Когато погледнах лицата на нашите служители в офиса, видях страх, вяра, безпокойство, загриженост и дори вълнение. Тогава всички излязохме навън и започнахме да се молим.

Имайте предвид, че това беше третият път, когато нашите служители се бяха събирали за молитва. Имах усещането, че някои от тях се бяха поизморили. Но когато свързахме гласове и ръце и направихме кръг, силата на нашите молитви започна да расте. Не знам колко дълго продължихме, но знам, че всички се молихме, докато не видяхме нещо в далечината... Видяхме отговора! Трима от нас видяха Бог да отговаря с огън... огънят от небето погълна огъня на земята. Дори не ме карайте да ви го обяснявам смислено, понеже няма да мога.

Докато се молихме, ние буквално усетихме, че фронт с ниско налягане дойде и температурата спадна чувствително. По-малко от час, след като Джон и аз си тръгнахме от офиса, заваля дъжд в нашата област и ветровете смениха посоката си. До вечерта всички пожари, които предната вечер бяхме наблюдавали от верандата си, бяха изчезнали. Нито една допълнителна сграда не беше изгорена. По новините казаха, че огънят се е движел противно на логиката.

Сега аз съм наясно, че освен нашия екип, много други хора също са се молили. Видяхме какво може да се случи, когато целенасочено свържем гласовете си в сила и вяра с другите. Смелите пожарникари, полицията, Националната гвардия и други клонове на военните работеха неуморно, за да се борят с пламъците. За нас това беше време да се молим също толкова усърдно, понеже, ако тези хора бяха готови да се изправят срещу земната огнена стихия, най-малко то, което ние можеше да направим, беше да извикаме

за помощ към небето.

В допълнение към молитвата, нашият персонал работи усилено, за да свърже евакуираните с приемни семейства. Героите разбират, че трябва да съчетават действията с молитвите!

Героите са част от общо наследство

В Евреи 11 четем:

Всеки един от тези хора на вярата умря без да е станал притежател на обещанието, но въпреки това е вярвал докрай. Как са успели да постигнат това? Те видяха обещанието в далечината, помахаха му, за да го поздравят, и приеха факта, че просто преминават в този свят (стих 13, MSG).

Какво точно видяха в далечината тези герои на вярата? Скъпи къщи и коли ли? Не мисля! Вие не помахвате за поздрав на неща; помахвате и поздравявате хора!

Ако трябва да следваме техния пример, ние трябва да гледаме по-надалеч.

Тези герои не гледаха на това, което имаха в ръцете си, понеже бяха твърде заети да махат към онова, което се виждаше на далечния хоризонт. Героите са хора с твърда надежда и небесно убеждение, понеже вярата е придаване на същественост на нещата, за които се надяваме и убеждение за неща, които все още не се виждат (вж. Евреи 11:1, KJV).

Прочетете следния стих и моментално ще бъдете възхитени и смирени, понеже нашият Всемогъщ Бог ни е счел за достойни да бъдем сред героите на вяра.

Но всички тези, ако и да бяха засвидетелствани чрез вярата им, пак не получиха изпълнението на обещанието, да не би да постигнат съвършенство без нас; защото за нас Бог промисли нещо по-добро (стихове 39-40).

Ние сме свързани към дългата верига, изкована от живота им. Ние сме част от края на продължаващата им история. Всички техни героични действия чакат да бъдат завършени, когато се свържат с нашите действия.

Когато изучавам живота на тези легендарни личности на вярата, аз не разбирам защо ние сме били предназначени да видим отблизо това, което те са били в състояние да видят като малка точица в далечината. Те са се трудили, без изобщо да вкусят плодовете на самите полета, които Бог ни позволява да пожънем днес.

- Те се скитаха в сурови условия; ние се събираме в климатизирани сгради.

- Те бяха бездомни; ние сме намерили своя дом в Дома на Господа.

- Те пяха сами в пустинята; ние пеем сред хиляди други като нас.

- Ръцете им бяха празни; нашите са пълни.

Каква е съществеността на вярата, която ние допринасяме за това наследство тогава и сега?

Време е да се молим Господарят на жътвата да отвори очите ни и да разшири погледа ни, така че ние също да можем да видим отвъд очевидното и да живеем според делата на небесните герои. Може би ние носим действието на думите, които те изговориха, или влизаме в наследството на това, което те получиха само символично.

Следователно и ние, като сме обиколени от такъв голям облак свидетели, нека отхвърлим всяко бреме и греха, който лесно ни оплита, и с търпение нека тичаме на очертаното пред нас поприще, като насочваме своя взор към Исус, Начинателя и Завършителя на нашата вяра, Който заради предстоящата Нему радост издържа кръст, като презря

срама, и седна отдясно на Божия престол (Евреи 12:1-2).

Ние знаем, че бяхме радостта пред очите на Исус. Често се чудя дали именно тези герои от миналото не са същите, които ни аплодират толкова пламенно. Не сме ли заобиколени от облак от свидетели, както сме заобиколени от армия от ангели?

Когато разбирането ни, че в Него ние сме герои и че Той е героят в нас, расте в духа и ума ни, то ще наддее над всеки страх, който може да сме почувствали, когато сме разбрали, че сме мишени. Ние трябва да декларираме с вяра: **Аз съм позиционирана за преобладаващ триумф, защото съм от Бога. Затова ги побеждавам, понеже Онзи, Който е в мен, е по-велик от онзи, който е в света (1 Йоан 4:4).**

Сега аз се моля тези думи да раздвижат вратата, която беше посята в сърцето ви, както и надеждата на героя да ви вдъхновява. Вълнуващо е да погледнете в огледалото и да осъзнаете, че сте много повече от всичко, което хората могат да видят. Областта на невидимото съдържа тайната идентичност на герои. Да бъдем герои е акт на поклонение.

Героите са свръхчовеци

Благочестивите хора в земята са моите истински герои! Намирам удоволствие в тях! (Псалм 16:3, NLT).

Обичам този стих, защото той приравнява благочестието с героизма. Какво означава да бъдем благочестиви? Някои от думите, които определят “благочестив”, са: свят, небесен, превъзходен и свръхчовек. Това отново означава, че ние работим...

Не чрез сила, нито чрез мощ, но чрез Духа ми, казва Господ на Силите (Захария 4:6).

Статутът ни на герои не зависи от нашата човешка сила или власт или дори от човешкия ни дух; тя идва от силата на Неговия Дух. Понеже ние сме призвани да бъдем превъзходни и свръхчовеци, време е да действваме според тази роля. Живот в Духа означава, че вече не даваме място на обикновени действия и емоции, които ни водят в нашата собствена сила и стремеж. Нито можем да си позволим да дадем на врага място чрез нашите действия.

Защото, докато има завист и кавги между вас, не сте ли плътски и не се ли държите само по човешки? (1 Коринтяни 3:3).

Чувате ли това? Да действаме по човешки не е достатъчно, за да бъдем настойници на това, което е вътре в нас. Ние всъщност се държим по свръхчовешки начин, когато елиминираме завистта и кавгите от уравнението на живота ни. Побеждаваме плътта, когато изберем да ходим в съгласие.

Супергероите са в състояние да помагат на застрашените и изплашените, понеже разбират, че са отговорни пред по-висша сила. Ако си представяме, че бихме могли да станем герои чрез нашата собствена сила, няма да стигнем много надалеч. Бог е нашият източник на сила и ние сме отговорни пред Онзи, Който ни овластява и Който ни е дал привилегията да споделяме Неговото име - Исус.

Героите са смели

Да бъдем смели в опасност е половината от битката.

Плаутус

Героите винаги са смели, но не мислете, че винаги смели означава никога да не се страхуват. Намирам следния простицък извод на Ралф Уолдо Емерсън за много верен: "Героят не е по-смел от обикновения

човек. Той просто издържа пет минути повече в смелостта си.”

Има моменти, когато “да издържим пет минути повече в смелостта си” всъщност означава да бъдем спокойни, когато сме под нападение, което позволява на Бог да има последната дума. В други времена “да издържим пет минути повече в смелостта си” означава да отстояваме земята си и да бъдем постоянни. “Да издържим пет минути повече в смелостта си” означава никога да не се отказваме, когато беззащитните са под атака. Често битките биват спечелени и лъжите изложени на явен показ, както и врагове биват завладени, понеже ние сме последните, които стоят изправени. Смелостта ще ни направи да бъдем непоколебими.

Животът е изпълнен с ужасяващи моменти и ние не можем да спрем настъплението на страха повече, отколкото можем да попречим на вятъра. Но винаги можем да изберем нашия отклик. Самите ветрове, които правят така, че орелът да се рее из облаците, са го ужасявали, докато той е бил малко орле. Позволете на страха да ви води към Бога.

Героите имат нещо повече в себе си

Всички герои имат нещо повече в себе си просто защото са прикрепили живота си към нещо по-голямо от тях самите.

Герой е човек, който е предал живота си на нещо по-голямо от себе си.

Джоузеф Кампбел

Героите работят за кауза, а не за себе си. Да бъдат мотивирани от нещо извън тях самите ги кара да рискуват и да бъдат по-смели, състрадателни, желаещи и отговорни. Героите разбират, че винаги има повече. Те не се страхуват да се изправят или да се открият. Това желание да се издигнат над нивото на нормал-

ното ги прави необикновени.

По време на писането на тази книга, филмът “Отмъстителите” е сред трите хита за всички времена в бокс офисите. Интересно е да се отбележи, че отмъстителят е такъв, който оправя неправдите. Част от това, което прави този филм толкова успешен, е, че тези отмъстители са уникални индивидуални герои, които се научават да работят в екип. Отделно те са могъщи; заедно - непобедими.

Капитан Америка представлява печеливша комбинация от превъзходна сила и чест, но е малко наивен. Тор е чаровен, с добро сърце и владеещ непоклития чук, но се доверява на брат си, когато не трябва. Железният човек е изключително интелигентен и забавен, със сдържан характер, но също и саркастичен и малко изтощен. Хълк притежава груба сила, над която има малък или никакъв контрол. Черната вдовица е изключително пъргава и гъвкава под натиск, но носи в себе си тъмно минало. Списъкът би могъл да включва още много супергерои, но общото при всички е, че всеки от тях има както уникални силни страни, така и слабости.

Освен Исус, всеки библейски герой има силни и слаби страни! Супергероите могат да бъдат представителите и на двата пола и във всякакви форми и размери... точно като вас и мен.

Християнин означава последовател на Христос и помазаник. Ние се покланяме на нашия герой Исус, като позволяваме на Божието снабдяване и благодат да ни направи герои. Вижте заръката на Павел към църквата в Ефес:

Бог е силен и Той иска и вие да сте силни. Така че вземете всичко, което Господарят е опре-

**ФАКТИ ЗА
ФЕХТОВКАТА**
Смелостта
ще ви направи
непоколебими.

делил за вас - добре направени оръжия, от най-добрите материали. Облечете се с тези оръжия, за да можете да се изправите срещу всичко, което дяволът хвърля по пътя ви. Това не е следобедно атлетично състезание, след което ще си тръгнем и което ще забравим след няколко часа. Това е нещо постоянно, битка на живот и смърт, до финала, срещу дявола и всичките му ангели.

Бъдете готови. Изправяте се срещу нещо много по-голямо от това, с което бихте могли да се справите сами. Приемете цялата помощ, която можете да получите, всяко оръжие, което Бог ви е дал, така че когато всичко свърши, пак ще бъдете изправени на крака. Истина, праведност, мир, вяра и спасение са повече от думи. Научете се как да ги прилагате. Ще имате нужда от тях през целия си живот. Божието Слово е незаменимо оръжие. По същия начин, молитвата е от съществено значение в тази постоянна война. Молете се здраво и дълго. Молете се за вашите братя и сестри. Дръжте очите си отворени. Приповдигайте духа всеки на другия, така че никой да не изостава или отпада (Ефесяни 6:10-18, MSG).

Има огромно количество информация в този пасаж. Нека да изброим подробно важните точки, защото стиховете в Ефесяни очертават същността на тази книга.

1. Бог е силен и Той иска дъщерите Му да бъдат силни!

2. Оръжията Му са върховни.

3. С тези оръжия под ръка, нищо от това, което врагът хвърля към вас, няма да ви отклони.

4. Вие сте в духовната битка между живота и смъртта.

5. Ако се подготвите сега, няма да бъдете хванати

неподготвени.

6. Вие не можете да направите нищо чрез собствена си човешка сила.

7. Истината, правдата, мирът, вярата и спасението са приложения за живота!

8. Божието слово е незаменимо оръжие.

9. Молитвата е задължителна.

Нашият небесен Баща знае за всичките ни нужди и ни е оправомощил да ги преодолеем. Най-доброто персонално непобедимо въоръжение ни очаква. Тези вечни елементи имат правомощията да печелят битки, които са за настоящето и бъдещето ни. Ние сме в разгара на битката между светлината и тъмнината. Животът и смъртта висят на косъм. Ние не трябва да обръщаме гръб и да тичаме от страх.

Докато ходим по тази земя, дяволът ще създава оръжия, които да успеят срещу нас. Врагът ще вилнее и воюва срещу всички Божии дъщери. Но той няма да надделее, понеже ние притежаваме мечове изковани в огъня. Когато дъщерите на Бога изтеглят мечовете си, врагът ще отстъпи.

Погледнете напред, отстоявайте земята си, вдигнете меча си и нека врагът види прелестното ви лице на герой.

Бойното поле

Защото ние не се борим срещу плът и кръв, но срещу началствата, срещу властите, срещу космическите сили над тази настояща тъмнина, срещу духовните сили на нечестието в небесните места (Ефесяни 6:12).

В тази глава ще отговорим на въпросите “Къде е битката?” и “Кой е мойт враг?”

Най-бързият и простичък отговор е, че нашата битка се води в невидимата област и нашите врагове не са хората, които познаваме.

Ние живеем в един все по-променящ се свят, където времето, каквото го познаваме, скоро ще премине във вечността: **Понеже настоящата форма на този свят преминава** (1 Коринтяни 7:31).

Земята и всичко, което е в нея, са създадени от това, което ние не можем все още да видим.

Нека да вземем за пример могъщия атом. Може ли да се види с невъоръжено око? Не. Но силата и чудото на атома не престават да съществуват само защото не можем да го видим. В книгата *Писмата на Душевадеца*, един демон предупреждава друг: “Преди всичко, не се опитвайте да използвате науката (Искам да кажа, истинските науки) като защита срещу християнството. Науката определено ще насърчи християните да мислят за реалности, които не биха могли да пипнат или видят”.³

Ние не можем да приемем, че само защото нещо е извън сферата ни на виждане, то не оказва влияние върху нас. Време е да използваме нашия ум. Ето и лошата новина: умът ви е ангажиран в мач по борба и няма начин просто да се откажете.

Защото ние не се борим срещу плът и кръв, но срещу началствата, срещу властите, срещу космическите сили над тази настояща тъмнина, срещу духовните сили на нечестието в небесните места (Ефесяни 6:12).

Добрата новина е, че имате силата да изберете срещу какво да се борите. Нашият враг иска да отклони вниманието ни от невидимия мач по борба, така че да бъдем разсеяни и контролирани от сянката на злото. Той не иска ние да успеем да ударим първоизточника, който всъщност хвърля сянката. Опитът ни да победим врага като се борим с хората би могъл да се оприличи на това да се опитваме да унищожим едно дърво като оберем всичките му плодове. За да убием дървото, трябва да унищожим кореновата му система.

Има цяла подземна система на тъмнината, която често оперира и се изразява чрез живота на хората. Хората не са ви взели на мушка, въпреки че на моменти може да се чувствате по този начин. Нещо далеч по-лукаво и древно ви е “хвърлило око”, понеже змеят се страхува от това, което носите.

Точно толкова сигурно, колкото родилните мъки предхождат естественото раждане, има временни битки преди вечните мечти. Изглежда, че сега кошмар замъглява най-ценните и славни мечти на нашия Господ. Индивидуално, ние сме Неговата мечта, за която Той се е борил и която е спечелил. Но надеждата Му за нас не спира дотук; ние виждаме Неговата мечта за всички нас да се отразява в следната вдъхновена от Духа молитва:

И не само за тях се моля, но и за онези, които биха повярвали в Мене чрез тяхното учение, да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в Мен и Аз в Тебе, така и те да бъдат в Нас едно, за да повярва светът, че Ти си Ме пратил. И славата, която Ти Ми даде, Аз я дадох на тях; за да бъдат едно, както и Ние сме едно; Аз в тях и Ти в Мене, за да бъдат свършени в единство; за да познае светът, че Ти си Ме пратил и си възлюбил тях, както си възлюбил Мен (Йоан 17: 20-23, курсивът е мой).

На масата, по време на последната Си вечеря, заобиколен от единадесетте вярващи ученици, Исус се моли за нас. Той ни включи в списъка с хора, които един ден щяха да повярват поради учениците. Чрез Писанията ние ги наблюдаваме как ходят с Исус, бягат от Него и Му носят слава. Точно както Исус имаше нужда от живота и думите им, за да бъдат свидетелство, което щеше да Го разкрие пред нас, сега е време ние да разкриваме Исус на другите. Това означава, че другите ще вярват поради вас.

Как се случва това? Чрез Божията слава. Едно много ограничено определение за Неговата слава би било “Божията пълна мяра” или “Неговата пълнота”. Бог даде Своя Единороден Син. Исус предаде живота Си напълно. Не задържаха нищо. Те всички бяха в пълно единство, в цел и изразяване. Целта на молитвата на Исус беше всички ние да станем едно сърце и ум, така че земята отново да види славата на Отец и Сина, чрез Духа, в Неговата невеста.

За съжаление, докато чета тези стихове в Йоан 17, разбирам, че дори Исус понякога трябва да чака дълго време, за да получи отговор на Своите молитви... понеже със сигурност все още не сме станали едно.

Ние всички сме уникални, така че можем да изглеждаме, да звучим, да чувстваме и да ухаем различно. Нашият израз на поклонение може и трябва да бъде различен, но

ако животът ни като Тяло на Исус ще проработи, ние трябва да бъдем едно. Един превод на Йоан 17:23 гласи:

Аз в тях и те в Мен. Те ще бъдат зрели в това единство и ще осигурят на нечестивите перфектното доказателство, че Ти си Ме изпратил и си ги възлюбил по същия начин, по който възлюби Мен.

Ако сме обединени, има шанс светът да може все още да повярва, но ако сме разделени и разделящи, шансовете не са в наша полза! Настоящото поведение на християнските култури и общности е направило така, че жителите на земята да поставят под въпрос всичко, в което вярваме и зад което стоим. Действаме ли така сякаш Бог е изпратил Сина Си да спаси изгубения свят, или се държим по начин, който казва, че ние сме най-важните? Вярваме ли, че Бог ги обича по същия начин, както обичаше Исус? Трудно ли е да си представим, че Отец ни обича точно толкова колкото обича и небесния Си Син? Смятам, че е време да започнем да действаме като че ли сме отговорът на молитвата на Исус. Когато тази картина на едно сърце и ум бъде видяна, ето какво ще се случи:

Отче, Аз искам тези, които Ти Ми даде, да бъдат с Мен, точно там, където съм Аз, така че да могат да видят славата Ми, великолепието, което Ти Ми даде, възлюбвайки Ме много преди светът да съществува (стих 24, MSG, курсивът е мой).

Осъзнавате ли, че сте подарък, който Отец даде на Сина Си? Все едно, че Отец казва: "Ето, Исус, скриј тази Моя дъщеря в сърцето Си. Тя е съкровище, което ще се разкрие по-късно." Това единство е мистерия. Как можем да бъдем с Него, когато сме все още на земята? Отговорът: В Христос всички стават едно. Нечестивият свят търси доказателства за Христос

**ФАКТИ ЗА
ФЕХТОВКАТА**
...Атакувай
противника
постоянно, за да
няма време за
отбрана.

в нас. Съмнявам се, че ще Го видят, докато не осъзнаем чудото - ние в Христос. Това осъзнаване ще се случи, като се откажем от себе си и погледнем към Него.

Книгата Ефесяни обяснява тази загадка най-добре.

... в Когото имаме изкуплението си чрез кръвта Му, прощението на прегрешенията ни, според богатството на Неговата благодат, която е направил да ни дава изобилно всяка мъдрост и разбиране, като ни е открил тайната на волята Си според благоволениято, което е положил в Себе Си, за да се приложи, когато се изпълнят времената, т.е. да се събере в Христос всичко - това, което е небесно и земно (1:7-10) .

Тези стихове отново изясняват, че няма компромис - бяхме щедро изкупени, опростени и благословени с мъдрост и прозрение да познаем както тайната на Неговата воля, така и целта, която беше предварително определена в Христос, така че небето и земята да бъдат свързани в Него. Исус дойде, когато времето се изпълни и сега ние ходим по земята и времето ни намалява постоянно. Какво би могло да се случи, ако бяхме едно сърце, един глас, едно видение и цел, едно име, едно царство и един мандат, да прославим Исус? Отново ще ходим по начин, по който ще дадем възможност на изнурената ни земя да отправи поглед към небето.

Мирът не се случва от самосебе си. Мирът е плод на труда на Божиите синове и дъщери.

Бог благославя онези, които работят за мир, понеже те ще се нарекат Божии синове (Матей 5:9, NLT).

Разделението се случва без никакъв труд или принос от наша страна. Разделението е естественият ход на този свят, след падението на човечеството. Единството и мирът изискват преднамерена и стратегическа мъдрост. Ние трябва да използваме небесните действия, за да се

противопоставим на инициативите на нашата култура.

Разделението никога не прославя Исус. Раздорите разделят сърца, домове, гласове, видения, цели и царства. Разделението има много лица: гордост, гняв, ярост, съперничество, клевети, клюки, проклетия, кавги, горчивина и обиди, магьосничество и идолопоклонство (вж. Галатяни 5:19-21). Тези неща печелят достъп до нашия свят, когато ние живеем чрез плътски или груби човешки инстинкти. Въпреки че разделението има много лица, в крайна сметка то има една-единствена цел: нашето унищожение.

Но ако в сърцето си имате горчива завист и свадливост, не се хвалете и не лъжете против истината. Това не е мъдрост, която слиза отгоре, а е земна, животинска, бесовска; защото където има завист и свадливост, там има бъркотия и всякакво лошо нещо (Яков 3:14-16).

Една от Божиите цели е да види невястата обединена. Той е ревнив и иска нейните чувства да са запазени единствено за Него. Това означава, че понякога трябва да се борим, за да бъдем едно. Исус победи смъртта, ада и гроба, така че Той да може да бъде едно с нас и ние да можем да бъдем едно помежду си. Някои от най-мощните взаимоотношения биват изковани, когато желязо се остри в желязо. Вследствие на триенето и двете желяза се изострят. Много често ще се сблъскате с най-голямата съпротива на единството, веднага щом като умишлено решите да ходите в него.

Всеки път, когато има едно знаме, което покрива и дава сила на мнозина, ще откриете и разделение, което се опитва да се провре сред редиците. Виждала съм подобна динамика да се разиграва отново и отново във всичко, от приятелства до църкви. Вниманието се отклонява от целта, поради която сме избрали да ходим заедно и фокусът се измества към това защо нуждите ни не са отговорени.

Ако минаваш през ада, продължавай да вървиш.

Уинстън Чърчил

Не трябва да лагериуваме в ада... трябва да продължим напред. Един пример за това е бракът. Не знам за вас, но Джон и аз не сме имали конфликти в сезона на първоначалните ни срещи. Но след като се оженихме и сключихме завет на единство пред Бога, бентът се разпука. Не само че има конфликти в браковете, но самата институция на брака е под атака. Това, което Бог установява, ние не трябва да "поправяме", и това, което Той е свързал, ние не трябва да разделяме. Разводът вилнее, тъй като цяло поколение е решило, че няма проблем в изневерите и в напускането всеки път, когато дадена двойка просто реши, че вече не са влюбени един в друг.

Има атаки срещу браковете и вътре в самите бракове. Не мога да ви кажа колко пъти Джон и аз сме били шокирани да чуем за двойки, които очевидно никога не са имали конфликти в своя брак, но пак са на ръба на развода. Научихме, че понякога липсата на конфликт в брака ви означава, че вие не се борите за запазването му. Има моменти, в които трябва да се борите, за да станете едно.

Както вече знаем, змейовете не произлизат от митичните фантазии. Нашите препратки към змейовете говорят за Сатана, древният носител на духовна смърт. Съревнованието, клеветенето, съперничеството, както и думите, които сеят разделение, са езикът на змея.

Точно както жената в книгата Откровение представлява Израел, Мария, жените и невестата, така змеят представлява змията от Едемската градина, Сатана, Левиатан и всички, които се стремят да извъртят Божия характер и думи. Змеят е лукав и нечестив, упълномощен от духа на антихрист.

Преди Адам и Ева да успеят да изпълнят Божията заповед да процъфтят в Едем, змията им се нахвърли. Тя не само ги раздели, но съсипа и местообиталището им и ги отстрани от безопасността на насадената от Самия Бог градина.

Няма неутрална земя във вселената; всеки квадратен сантиметър, всяка частица от секундата принадлежи или на Бога, или на Сатана.

С. С. Луис

Той все още се промъква между сенките на кошмарите и чака да се нахвърли върху всички, които биха посмели да мечтаят. Змеят целенасочено разделя, унижава и обезсърчава всеки, който се надява да се издигне и да се придвижи към светлината, имайки дързостта да мечтае в тъмнината.

Скъпи мои, ако сте посмели да мечтаете, трябва и да сте достатъчно смели, за да се борите.

От позицията на герои, погледнете през живота си и смело вижте отвъд хората и болката. Колко пъти сте виждали змия, навита на кълбо и скрита в сенките, докато не дойде време да се нахвърли върху вашите надежди и мечти?

Когато бяхте малко момиче, може би змеят е изговорил огнени думи, които са превърнали надеждите ви в пепел. Може би е извъртял определени думи, докато сте си представяли, че мислите му са всъщност ваши собствени. Някой да ви е казвал, че сте грозна, дебела, кльощава, плоска, глупава, твърде интелигентна, ниска или висока? Може би любовта на родителите ви се е обърнала в омраза и бившият ви дом се е превърнал в празна черупка. Може би някой е "яхнал крилата на змея" през нощта и е дошъл при вас в тъмното и ви е докоснал на места и по начин, които ви карат да се чувствате омърсени и да се срамувате от себе си. Може би докато змията на срам си е тръгвала, е изсъскала: "Ти си го просеше; търсеше си го; ти си виновна това да се случи."

По някакъв странен начин тези първоначални думи на вина продължават да влияят на жените, още от времето на Адам, до наши дни. Когато настойникът не успее да защити, далеч по-лесно е да обвини, отколкото да признае, че се е провалил. Вярно е, че змията измами Ева.

Но величественият Адам не се излъга. Той умишлено взе това, което не му принадлежеше. Той искаше да бъде Бог, без да е под Неговото управление. Дори и днес, ако един мъж открадне благочестието на едно момиче или жена, за него е по-лесно да обвини влиянието на Ева, а не да признае истината, а именно, че е искал да открадне благочестието ѝ, за да доминира над нея.

И така, хилядолетия са преминали, но обвиняването на жената някога освободило ли е мъжа? Не! Обвиняването на мъжа някога освободило ли е жената? Не! Исус дойде, за да поеме вината веднъж завинаги. Хвърлянето на вина винаги е отвлечане на вниманието от това, което наистина се случва. Всяка болка, причинена от хора, е само сянка на това, което се намира зад кулисите. Ние не се борим срещу плът и кръв. Има змей скрит в сенките. Той обича да изкривява действията и възприятията на Божиите деца. И мъжете, и жените са негова мишена. Той иска да открадне нашето първородство и да zlepостави нашата способност да носим Божия образ: **Крадецът влиза само за да открадне, да убие и да унищожи** (Йоан 10:10).

Когато има кражба, смъртта и разрушението я следват. Адам и Ева взеха това, което не беше тяхно, и веднага смъртта придоби достъп до нашата вечна градина. Земята скоро последва това унищожение.

Затова, както грехът влезе в света чрез един човек, а чрез греха и смъртта, по същия начин смъртта премина във всичките човеци, защото всички съгрешиха (Римляни 5:12).

Исус ни е определил да процъфтяваме, докато индивидуално и общо възстановяваме онова, което е било изгубено чрез кражба, смърт и унищожение. Ко-

ФАКТИ ЗА ФЕХТОВКАТА

... През шестнадесети век 40 000 благородни мъже, умират в дуели, защитавайки честта си.

гато се обединяваме в цел и процъфтяваме в своите индивидуални силни страни, можем да бъдем оприличени отново на славна градина, на която Господ е господар и градинар.

По онова време Бог ще изтръгне меча Си, безмилостния, масивен и могъщ меч. Той ще накаже змея Левиатан, докато бяга; да, змея Левиатан, който се извива, докато бяга. Той ще убие онзи стар змей, който живее в морето.

В същото време, ще се появи прекрасно лозе. Имаме за какво да пеем! Аз, Бог, ще се грижа за него. Ще го поддържам добре напоено. Внимателно ще бдя над него, така че никой да не може да го повреди (Исая 27:1-3, MSG).

Когато нашият Всемогъщ Бог воюва, ние процъфтяваме. Когато ние, хората Му, процъфтяваме, нашият Бог удря право в целта. Битките в небето се виждат на земята и битките на земята се забелязват от небето. Ние процъфтяваме когато сме едно помежду си и в небесната цел.

Скъпи мои, най-великото героично нещо, което бихте могли да направите, е да бъдете плодоносни. Многократно в Писанията Бог оприличава народа Си на лозя, градини и полета. Вие сте оприличени на градина засадена от Него. Дърветата не атакуват засаденото около тях, нито пък си въобразяват, че красотата на цветята, които цъфтят в сянката им, отнема от величието на силата им. Така че нека корените ви бъдат пуснати дълбоко и извличайте сила от невидимото. Никога не позволявайте на сянката на змея да помрачи светлината на вашето бъдеще.

Кръстът като Меч

Кръвта на Исус се занимава с това, КОЕТО СМЕ ИЗВЪРШИЛИ, докато Кръстът се занимава с това, КОЕТО СМЕ. Кръвта на Исус изличава греховете ни, докато Кръстът ни дава сила, за да се справим със способността ни да грешим.

Уочмън Ний

Когато мислите за Кръста на Христос, без съмнение много думи идват на ум, но думата “меч” вероятно не е една от тях. И все пак аз вярвам, че Кръстът има силата да говори по различен начин на всеки един от нас, докато пътуваме през променливите сезони на живота. И така, нека спрем за момент и нека помислим за това, което Кръстът означава за нас в момента.

По време на дните когато празнуваме възкресението на Христос, аз зададох въпрос в профилите си в социалните мрежи: “С една дума, какво означава Кръстът за вас?”

Бях благословена с потоп от отговори. Думите използвани да опишат Кръста включваха: любов (най-популярният отговор), благодат, свобода, прошка и изкупление, Исус, живот, милост, жертва и чувство на огромна благодарност, като имаше още много прекрасни определения, освен тези изброени тук.

Първо, позволете ми бързо да кажа, че не съществува единствено и правилно определение на Кръста с една дума. Кръстът стана мост над зейналата пропаст

между небето и земята, за да помири Бога и човечеството, като трансформира това, което изглеждаше като ужасяващо поражение, в зашеметяващ триумф. Тази изпълваща надежда на трансформацията се вижда във всички векове. Никоя друга победа в тъмната ни история не е достатъчно убедителна, за да достигне и озари със светлина човечеството, като в същото време разширява лъчите си в бъдещето. Ето защо, аз се съмнявам, че дълбочината и смисълът на всичко, което се случи на Кръста, може да бъде предадено от нашите земни думи. Но победата на Кръста е вечна.

Затворете очи за миг и си представете дървения Кръст. Искам да видите, че това, което някога е било красиво живо дърво, сега е оформено в безжизнен инструмент на смъртта. Лишено от всички свои клони и други части, мъртвата дървесина бива грубо изсечена на трупи. Суровите парчета изкуствено се присъединяват, за да образуват дървен кръст, и когато той бъде издигнат, изглежда точно като меч забит в земята.

Сега си представете Исус, Словото, което стана плът и Божия славен Син. Той беше бит и разпънат на ужасен меч. Почти 25-сантиметрови пирони прихващаха ръцете Му към напречните греди на Кръста. Зад главата на нашия господар беше дръжката на дървения меч. Може би в небето кръстовете и мечовете са едно и също нещо.

Точно както Адам открадна плода на забраненото дърво и направи така, че всичко вътре в него да умре, така Исус умря на мъртво дърво, ставайки неговият плод, така че всички в Него да могат да живеят.

Напоследък, докато изучавах книгата Евреи, се натъкнах на някои познати думи и фрази, които придобиха по-дълбоко значение за мен, след кратката ми експедиция в света на мечовете:

Когато Бог е направи обещание на Авраам, Той

заби меча до дръжката, залагайки Собствената Си репутация... Когато Бог искаше да гарантира за обещанията Си, Той даде думата Си, пълна гаранция, понеже Бог не може да наруши Собственото Си Слово. И тъй като Словото Му не може да се промени, обещанието Му също е непроменимо (6:13, 17-18, MSG, курсивът е мой).

Докато четох този стих, внезапно ярък образ проблесна през прозореца на ума ми. Вече не виждах Кръста като грубото дърво на смъртта. Вместо това, той изглеждаше като дървен меч, забит в нашата унищожена Земя. Видях тялото на Исус разпънато върху острието на меча. Ръцете Му бяха широко разтворени по протежение на напречната част на меча, като че ли призоваващи ни, дори в агонията на смъртта Му.

Това което промени моето разбиране беше изследването ми на мечовете и тяхната терминология, което доведе до ново разбиране на фразата “до дръжката”. Преди моето изследване мислех само от гледна точка на фигуративната употреба на тази фраза, а именно: “до самата граница, напълно” и “без да липсва нищо”. Но сега осъзнавам, че има и буквално значение на фразата “до дръжката”, защото думата “дръжка” се отнася за меч.

Дръжката на меча започва там, където свършва острието. Дръжката включва кръстоската, гривната, и мястото, където се хваща. Събрани заедно, тези неща образуват цялата дръжка.

Когато мечът бива забит в противника чак до дръжката, шансът той да оцелее е нищожен. Острието ще бъде изтеглено обратно, когато забилият го почувства, че победата му е сигурна. Пробождането на някого чак до дръжката е жесток ход на агресивния опонент, който се

**ФАКТИ ЗА
ФЕХТОВКАТА**
...Най-пагубните
емоции във
фехтовката са гняв
и страх.

наслаждава на близкия контакт с болката на жертвата. Агресорът е сигурен в победата си, понеже напълно е скъсил разстоянието между тях. Не съществува празнина между врага и него.

Чрез принасянето на Своя Син, Исус, в жертва, Бог използва Кръста като меч, за да унищожи враждата между Бога и човека.

На кръста Бог спази обещанието Си към Авраам до края.

Кой беше отговорен за Кръста?

Често чувам хора да казват, че Сатана разпъна нашия Господ на славата, но следната притча разкрива нещо напълно различно. Тя започва с историята на един майстор-строител, който насади лозе, огради го, изкопа преса за вино, съгради кула и отдаде под наем земята на наематели. Когато дойде сезонът на плодовете, той изпрати служители, които наемателите биха, убиха, като ги замерваха с камъни. Тогава господарят изпрати още служители, но и те бяха малтретирани и убити. Накрая той изпрати сина си с надеждата, че наемателите ще почетат него и ще му дадат дължимото. Вижте героите в тази история:

Но земеделците, като видяха сина, казаха помежду си: Той е наследникът; елате да го убием и да присвоим наследството му. И като го хванаха, изхвърлиха го вън от лозето и го убиха. И така, когато си дойде стопанинът на лозето, какво ще направи на тези земеделци? Казаха Му: Злодеите ще погуби зле, а лозето ще даде под наем на други земеделци, които ще му дават плодовете на времето им. Исус им каза: Никога ли не сте чели в Писанията тези думи: “Камъкът, който отхвърлиха зидарите, той стана глава на тъгла. От Господа е това. И чудно е в нашите очи”? Затова ви казвам, че Божието царство ще се отнеме

от вас и ще се даде на народ, който принася плодовете му. И който падне върху този камък, ще се разбие; а върху когото падне камъкът - ще го смаже. И главните свещеници и фарисеите, като чува притчите Му, разбраха, че за тях говори (Матей 21:38-45).

В тази притча Бог Отец е господарят, древните пророци и царе са слугите, които Той изпраща, Исус е синът, а свещениците и фарисеите са наемателите. По-късно, когато събитията се разгръщат, Исус напомни на учениците Си това, което щеше да се случи:

Знаете, че след два дни ще бъде Пасхата и Човешкият Син ще бъде предаден на разпятие. Тогава главните свещеници и народните старейшини се събраха в двора на първосвещеника, който се наричаше Каяфа, и се наговаряха как да уловят Исус с коварство и да Го погубят (Матей 26:2-4)

Исая и Давид пророкуваха, че Божиите избрани хора ще убият Неговия Единороден Син. Религиозните лидери смятат, че като убият Божия Син, ще получат наследството Му.

Никой от властниците на тоя век не разбираше това, понеже, ако го разбираха, те не биха разпнали Господа на славата (1 Коринтяни 2:8, курсивът е мой).

Какво заслепи всички владетели в тази ера? Те не можеха да видят трансформиращата и триумфираща сила на Кръста.

Тези лидери включваха всички - от религиозните и политически сили по времето на Христос, до самия княз на тъмнината, заедно с армията му от демонични слуги.

Чудя се дали Сатана се надяваше, че убийството на Божия Единороден Син от самите онези, които Той

беше нарекъл “избрани”, щеше да подsigури Божия вечен гняв? В края на краищата, кражбата на забранения плод и желанието за равенство с Бога спечели на Адам изгонване от Едемската градина. Не би ли било убийството на Божия Син със сигурност края на всички ни, според мисленето на Сатана?

Апостол Павел предшества мъдрото си изявление по-горе (1 Коринтяни 2:8) като контрастира мъдростта на Духа и на човеците:

Обаче ние поучаваме мъдрост между съвършените, ала не мъдрост от този век, нито от властниците на този век, които преминават; а поучаваме Божията тайнствена премъдрост, която е била скрита, която е била предопределена от Бога преди вековете да ни докарва слава (стихове 6-7, курсивът е мой).

Божията мъдрост вече действаше, много преди нашата глупост да влезе в играта. Преди да се появи времето, Бог мислеше за вас. Кръстът беше изтъкан в тайнствения гоблен на вечната мъдрост на небето. Този прекрасен израз на любовта Му се развива непрекъснато.

Просто помислете за това, че Исус беше нашето жертвено агне още преди да са били създадени овцете. Той беше Спасителят на нашата земя, преди да е основан света. Ако всичко това не е достатъчно, ние бяхме избрани “в Него” преди сътворението!

... както ни е избрал в Него преди създаването на света, за да бъдем святи и без недостатък пред Него в любов (Ефесяни 1:4, курсивът е мой).

Преди Едемската градина да бъде засадена, ние бяхме засадени в Него. Преди Адам и Ева да бяха отлъчени от градината, ние бяхме сигурно скрити в

Христос. Преди нашите грехове да бъдат като мораво, Бог ги избели като сняг.

Не мисля, че управниците на онази ера бяха особено изненадани, че Исус възкръсна от мъртвите. Те бяха видели възкресяване на мъртви и преди. Освен това Исус беше казал на всички, че ще възкръсне след три дни. Мисля, че Сатана знаеше, че възкресението е част от плана. Това което Сатана и управниците може би не са осъзнавали беше, че когато Исус излезе от гроба, ние възкръснахме заедно с Него!

Писанието ни казва:

Съразпънах се с Христос и сега вече не аз живея, а Христос живее в мен; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене (Галатяни 2:20, курсивът е мой).

Исус не просто зае нашето място. Това беше само първата стъпка. След това Той направи и така, че ние да заемем Неговото. Сега имаме живота Му, името Му, Словото Му, властта Му и обещанието Му. Нито един от нас не е бил жив, когато нашият Христос беше разпънат на Кръста. Но това няма значение, защото дори още преди да започне времето ние бяхме избрани в Христос Исус ... предопределени като деца на Бога. Точно както в Адам всички съгрешиха, така в Христос всички са опростени. Нашият живот е скрит в Христос и това е тайнство, което Той копнее да ни разкрие.

Виждате ли, Кръстът винаги е бил част от плана. Това не беше резервен план, който се задейства, когато Адам и Ева съгрешиха. Всеки ден Исус живя, за да изразява сърцето, волята и характера на Отец към изгубените жители на земята:

Защото в Него ние живеем, движим се и съществуваме; както един от вашите поети казва: Защо-

то ние сме и Негово потомство (Деяния 17:28, KJV, курсивът е мой).

Той е нашият живот, нашият автор и Онзи, Който ни променя. Чрез изучаване на определението на всяка от тези думи, мога да разширя значението на стиха и да хвърля малко повече светлина върху тази концепция “в Него”. Заради Него, ние вече не съществуваме в Адам. Ние живеем в Христос и сме седнали заедно с Него.

Смъртта на Исус би трябвало да не е била изненада, но очевидно последиците са били шокиращи. Въпреки че Исус многократно каза и на близките Си приятели, и на яростните Си критици, че ще страда, ще умре и след три дни ще възкръсне, те просто не искаха да разберат какво им говори.

Оттогава Исус започна да известява съвсем ясно на учениците Си, че трябва да отиде в Ерусалим, много да пострада от старейшините, главните свещеници и книжниците, да бъде убит и на третия ден да бъде възкресен (Матей 16:21, NLT, курсивът е мой).

Това не е един от онези моменти, когато Исус говореше с притчи, така че единствено “онези, които имаха уши, можеха да чуят” (вж. Матей 13:10-17). Исус каза ясно и многократно на учениците Си, че в близкото бъдеще Той ще предприеме умишлено пътуване до Йерусалим, където водачите на народа ще Го отхвърлят. Този развой на събитията щеше да доведе до ужасни страдания, смърт и възкресение. Както знаете, Петър отиде толкова далеч, че дръпна Исус настрана и Го смъмри.

Тогава Петър Го дръпна настрана и започна да Го мъмри, като казваше: Бог да Ти се смили, Господи;

това никак няма да стане с Теб. А Той се обърна и каза на Петър: Махни се от Мене, Сатана; ти си Ми съблазън; защото не мислиш за Божиите неща, а за човешките (Матей 16: 22-23, NLT).

Толкова много неща се случват тук. Първо, не го ли намирате за странно, че в един разговор, в който Петър току-що нарича Исус “Господи”, Спасителят се обръща към ученика Си с: “махни се, Сатана”?

Тогава виждаме, че пламенното предложение на Петър за безопасност и защита на любимия му лидер е всъщност покана към примката на смъртта. И на последно място, но със сигурност не най-малко шокиращото, е оповестяването, че от време на време Сатана и хората споделят общи гледни точки.

За да внесем допълнителна яснота, нека да направим малко сметки, понеже очевидно небето и земята имат много различен начин за съставяне на своите уравнения.

- Според правилата на земното (човешко и сатанинско) уравнение:

Отхвърляне + Страдание + Смърт = загуба на сила и победеност.

- Според правилата на небесното (Исус и Бога) уравнение:

Отхвърляне + Страдание + Смърт = неограничена власт и победа.

Това беше толкова нелогичен ход, че въпреки че Исус го обясни ясно, пак беше напълно неочаквано. Тази победа не беше само на Исус, понеже Неговият триумф стана и наш. Никъде силата на тази трансформация не е по-очевидна, отколкото в живота на Петър. Виждаме бившият отричащ се от Христос човек, чийто глас звучеше като този на Сатана, по-късно смело да

се сблъсква със същите онези, които преди това го караха да трепери от страх.

И така, нека знае добре целият Израелев дом, че Този Исус, Когото вие разпънахте, Него Бог е направил и Господ, и Христос. Като чува това, те, поразени в сърцата си, казаха на Петър и на другите апостоли: Какво да сторим, братя? А Петър им каза: Покайте се и всеки от вас нека се кръсти в името на Исус Христос за прощение на греховете ви; и ще приемете този дар, Святия Дух (Деяния 2:36-38).

Ние бяхме спасени, опростени, изцелени, обичани, изпълнени със сила и благодат и възстановени “в Христос”. Точно както “в Христос” Бог ни предпазва от падение. Тайната и чудото на всичко това ще ни се разкрива във вечността.

Самата вечност ще разкрие блясъка на Кръста.

Преди да има противник, градина, мъж, жена и змия, имаше отговор. Преди да има война, имаше победа. Преди да има дори концепция за играта, Кръстът щеше да определи победителя. Кръстът беше средството, което изпълни целта, за която се роди Исус. Мъртвото дърво ни върна обратно към живота. Бог ни привдигна в Христос много преди да бяхме паднали. Той направи път за нас, преди да бяхме изгубили пътя. Той ни обикна и позна много преди ние да Го познаваме. Бог ни покри преди ние да осъзнавахме, че бяхме голи и ни направи цели преди да осъзнавахме, че бяхме разглобени на части. Нашият осигурител на живот промени Кръста в дърво на живота.

Защо точно инструмента на Кръста? В течение на живота си съм научила, че Бог позволява на човешката жестокост и поквара да разкрие дълбоката ни, отчайваща нужда от Него. Моето изучаване на фехтовката може би разкрива една от многото причини.

Кройс?

В изследванията си намерих за удивителен фактът, че класическо движение в боя с мечове или във фехтовката се нарича *crois* - френска дума, която означава "да пресека или прихвана острието". Този ход се възползва от агресията на противника, като в процеса го обезоръжава.

Ето описание на този ход: "Механиката на кройс прави движението толкова успешно. Добавянето на мускули в уравнението само пренатоварва цялото нещо и унищожава способността ви ефективно да насочите острието си там, където е необходимо. Кройс работи особено добре срещу силно агресивни фехтовачи, защото отнема енергията им, използвайки я и обръщайки както мускулите, така и тяхната войнственост, срещу тях самите."⁴

Когато фехтовката се превръща в спорт и се премества от Италия и Франция във Великобритания, англичаните опростяват името на този ход на "кръстът". Помислете върху това! Какво се случи на Кръста? Нашият великолепен Спасител взе острието, когато гръдният Му кош беше пробит, но на Кръста Той също така пое върху Себе Си враждебността, насъбрана от всички векове. Това, което трябваше да бъде опустошаващо, се оказа обезоръжено.

Силата на кройс или кръста, идва от това, че имаме предимство над противника си. Когато бъде изпълнен по правилен начин и с решителност, без колебание, опонентът сам се нанизва на острието ни. Това не е ход, който изисква тежка ръка; всъщност, той се ползва най-добре с най-лекото докосване.

На Кръста Бог използва предимството на всичко, което Той е, за да можем ние да станем това, което Той иска. Близо три века преди раждането на Христос, невероятният гръцки математик Архимед излиза

с хипотезата за силата на опората:

“Дайте ми достатъчно дълъг лост и ще успея да преместя света.”⁵

Едно от уравнения за опората е: *Моментът е равен на силата по вертикалата.*

За един миг Кръстът скъси неизмеримото разстояние между Бога и човечеството и преодоля всяка сила на враждебност.

Кръстът е Божият лост, а земята му стана опорна точка в момента, когато Христос даде живота Си, за да спаси света.

Исус не се съпротивляваше докато се случваше божественият трансфер. Той предаде душата Си на Бога, а тялото Си на враговете Си.

Името на Исус е лостът, който премества света.
Неизвестен автор

Точно както името на Исус премества света, Кръстът на Христос е лостът, който спасява света.

В крайна сметка, фехтовката не е конкурс за сила, а за финес и стратегическа издръжливост. Исус издържа Кръста и понесе силата на всички наши грехове, за да изпълни целта Си: **Затова се яви Божият Син, за да унищожи делата на дявола** (1 Йоан 3:8, курсивът е мой).

Нашият славен Господ Исус, Синът на Всемогъщия Бог, се появи на нашата сцена, така че да може да разруши царството, което дяволът беше съградил. Исус е Емануил - Бог с нас, невидим, но в същото време непобедим. Въпреки че изглежда, че Него го няма, всъщност Той дори се разшири при възнесението Си, понеже присъствието Му покрива всички ни. Преди възнесението Си Той беше в ограниченията на човешкия вид; сега е навсякъде около нас чрез Своя Дух (вж. Матей 28:20).

Вярвам, че Христос иска от нас да продължим делото Му така че, точно както Той разкри Отец, така и ние

да прославим Сина. Всяко действие, което вършим, трябва да послужи за привличане на останалите.

А сега в Христос Исус вие, които някога сте били далеч, сте поставени близо чрез кръвта на Христос. Защото Той е нашият мир, Който направи двата отдела едно и събори средната стена, която ги разделяше, като в плътта Си унищожи враждата, т. е. закона със заповедите Му, изразени в постановления, за да създаде в Себе Си от двата един нов човек и така да въдвори мир, и в едно тяло да примири и двата с Бога чрез кръста, като уби на него враждата (Ефесяни 2:13-16).

Кръстът ликвидира всяка следа от враждебност между Бога и човечеството. Чрез кръвта и разчупеността тяло на Исус ние всички станаме едно. В Христос мъжете и жените са една плът. В Христос евреите и езичниците са преплетени в една лоза. В Христос старозаветните и новозаветните светии стават един облак от свидетели.

Когато чета тези стихове в Ефесяни, сърцето ми е разкъсано от дълбочината на тяхната сила и красота. Всичко, което се осъществява чрез послушанието на Исус, ме впечатлява. Исус направи път за нас да бъдем в света, но не и част от него, тъй като ние минаваме през тази земя в Него. В Христос сме сдържани и не-удържими в същото време.

Цялата добра воля, която беше отнета в Едемската градина, беше възстановена в Него. Колкото и невероятно да беше животът в Едемската градина, животът ни в Него, в крайна сметка, ще бъде далеч по-добър. Той ни е покрил с много повече от просто едно смокиново листо или мъртва агнешка кожа; Той ни облече в Своята жива праведност и ни трансформира отвътре навън. Ние не сме просто скелетна рамка на кост от костите Му. Той облече този скелет с плът от плътта

Си. Той отмахна нашите закоравели сърца и ни даде нови, според Своего сърце. След това Той ни изпълни със същия Дух, Който възкреси Христос от мъртвите, така че всяка слаба област от живота ни да може да бъде регенерирана и изкупена.

И ако обитава във вас Духът на Този, Който е възкресил Исус от мъртвите, то Същият, Който възкреси Христос Исус от мъртвите, ще съживи и вашите смъртни тела чрез Духа Си, Който живее във вас (Римляни 8:11, NLT).

Той стана като нас, за да можем и ние да станем като Него. В Него се разкрива велика тайна и някак си ние всички ставаме едно.

Аз ще им дам едно сърце и ще вложа вътре в тях нов дух; и като отнема каменното сърце от плътта им, ще им дам крехко сърце, за да ходят в наредбите Ми и да пазят законите Ми, и да ги вършат. И те ще бъдат Мой народ и Аз ще бъда техен Бог (Езекиил 11:19-20).

В Христос мнозината споделят едно сърце. В Него мъжът и жената стават едно. Чрез Неговата жертва Христос и Невястата Му стават едно. В Него всичко, което беше разделено, може отново да стане едно цяло. Напълно покорната жертва на нашия Христос ни спаси изцяло. Кръстът има властта да обедини всички, които са готови да го приемат.

В Христос онези, които бяха далеч, изгубени и скитаци, се приближиха.

Изкупителна жертва

Знаете ли, че в древни времена, когато Аарон беше свещеник, две кози биваха довеждани пред олтара като жертва? Едната биваше заколена като жертва за

грях; а другата биваше определена като изкупителна жертва и съответно не биваше убивана. Свещеникът прехвърляше греха на Божия народ върху това крехко създание, след което то биваше освободено. Подобно на Каин, тази коза биваше белязана и обречена да се скита в пустинята в срам (вж. Левит 16:10).

Тази коза вече става отбягван аутсайдер. Тя вече не може да бъде част от стадото. Овчарят вече не може да ѝ предостави приятни полета с трева или защита. Ако изкупителната жертва приближи някой, той бива прогонен. Тя стои сама и неспокойна през нощта, измръзваща без топлината на останалите. По време на дневната светлина тя се скита в сухите горещини. Изкупителната жертва прекарва остатъка от своите дни в търсене на вода и храна, оставена на милостта на дивите зверове.

Някога чувствали ли сте се като изкупителна жертва? Може би сте били обвинявани, отбягвани, изолирани и отхвърлени. Обременени от грех и вина, може би сте се скитали в пустинята. Може би дори и сега лягате всяка вечер сами и в ужасяващ страх. Опитвали ли сте се да влезете "отвън" и никой да не ви пуска? Може би семейството ви ви е обвинило или отблъснало? Или сте изтикани от вътрешния кръг на приятелите си, или принудени да бъдете извън подслона на църковната сграда?

Няма значение! В Исус беше направено място за вас. Всички ние бяхме покварени, но Той е безупречен. Вече няма нужда от изкупителни жертви, защото Исус пое целия ни грех. Кръвта на Христос доведе близо всички, които се скитаха, и очисти всеки остатък от срам, който се опитваше да ни изолира и държи като изкупителни жертви.

Дори докато умираше, Той можеше да освободи съд, но вместо това каза: **Отче, прости им; защото те не знаят какво правят** (Лука 23:34, KJV).

С тези думи отпечатъкът на Бога в Неговия Син покори модела на вината, който Адам и Ева бяха задвижили. Кръвта на сина на Адам - Авел, правилно извика и определи брат си като убиец. Кръвта на Исус определя братята Му като опростени. Ето защо Библията казва, че кръвта на Исус говори по-добри неща:

Пристъпили сте... при Исус, Посредника на новия завет, и при поръсената кръв, която говори по-добри неща от Авеловата (Евреи 12: 23-24, NIV).

По-добрите неща бяха свързани с думите: “Отче, прости им.” Той избра да бъде белязан с нашето разрушение, а не ние да бъдем белязани за унищожението, което заслужаваме.

Той наистина понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари; а ние Го счетохме за ударен, поразен от Бога и наскърбен. Но Той беше наранен поради нашите престъпления, беше бит поради нашите беззакония; върху Него дойде наказание, донасящо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме. Всички ние се заблудихме като овце, отбихме се всеки в своя път; и Господ възложи на Него беззаконието на всички ни (Исая 53: 4-6, NLT).

Исус не направи нищо, за да заслужи наказание, а ние не направихме нищо, за да заслужаваме Неговата жертва. Той беше отхвърлен, предаден, пронизан, смачкан, бит, бичуван, угнетен, а след това и разпънат.

Само един Бог, който е любов, би дал Своя Дух на онези, които се покаят за убийството на Неговия Син. Всички мислеха, че кръстът е краят на Исус; никой нямаше и представа, че той беше само началото. Кръстът е мечът на любовта.

След повече от три десетилетия изучаване на Писанията, понякога се чудя дали съм започнала да разбирам чудото на Кръста. Той не е символ на властта, а мярката на цялата власт. Това, което беше смъртта за нашия Христос, стана живот в изобилие за нас.

Нашият Исус е Божието Слово. Той, като Божие обещание, е, беше и ще бъде непроменим: **Исус Христос е същият вчера, днес и завинаги** (Евреи 13:8, KJV).

Кръстът е крайното уверение за спазването на всяко обещание. Той е меч, който унищожава всеки последен остатък от враждебност между небето и земята, точно както е и меч, който ни трансформира чрез действието на Словото. Кръстът беше вашата надежда, дори преди да осъзнавахте, че сте безнадеждни; вашият отговор преди да осъзнавахте, че имате проблем. Кръстът символизира Божията вяност, която изразява вярата Му в нас. Чрез Кръста ние биваме екипирани да ходим в Него.

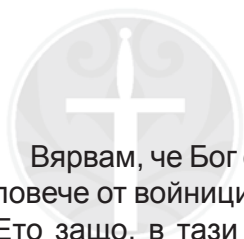
Втора част:

Екипирани

Да станем воини

*Трудностите укрепват. Битката със злото
ни дава силата да се борим с него още повече.*

Оси Дейвис

Вярвам, че Бог е събудил дъщерите Си, за да бъдат повече от войници. Той ни призовава да бъдем воини. Ето защо, в тази глава ще използвам някои военни термини, но разберете, че не се позовавам на военнослужещите в нашата нация, когато контрастирам естеството на войника с характера на воина.

Докато изучавах книгите за битки с мечове и фехтовка, бързо осъзнах, че има широк спектър от мотиви за вземането на едно оръжие и ангажирането в битка.

Има гневни терористи, които се бият по жестоки и задкулисни начини за своите отчаяни и нечестиви каузи. Има и наемници, които обичат да се бият толкова много, че не се нуждаят от лична кауза. Тяхната вяроност е за продан, според най-високата цена. На другия край на спектъра са войниците, които са наети и служат под командването на дадена армия. И накрая, има и такива, които са воини.

“Воин” е начин на живот. Много от битките, в които воините влизат, са битки с невидими врагове. Всички бойци трябва да бъдат квалифицирани в това, което древните самураи са наричали “пътят на воина” - подход към живота, който се бори за свобода без страх. Не мога да се сетя за по-добра позиция, която трябва

да заемем. Ако пренаредите тези думи, ще разберете каква е позицията на пленника: страх без свобода.

За съжаление, страх без свобода се превръща все повече в нормално за мнозина. Като воители-дъщери, ние имаме възможност да изгубим живота си и да спечелим Божия живот. Това означава, че можем да изберем пътя на свободата без страх, понеже нашият Господ уреди въпроса за смъртта и живота на Кръста.

Тази позиция е уникална за воина. Самураите са наименували мечовете си, понеже са вярвали, че всеки меч има дух, прикрепен към него, който му дава сила. Тази практика еволюира в поклонение към мечовете. Обратно на това, ние нямаме нужда от меч с дух, понеже имаме меча на Духа! Насочвани от Божието слово, ние използваме името на Исус и се покланяме с живота си, когато привдигнем Словото над собствената си воля.

Терористът се задвижва от страх, наемникът или войникът са мотивирани от алчност, а дори и войниците трябва да се подчиняват на заповеди. Но воинът има избор. Почитане на това, което е божествено и благородно, често е ритуалът на преход от войник към воин.

Прекрасни мои, сигурна съм, че можете да разпознаете, че сте били родени в един сезон на катаклизми, конфликти и война. Битки има по всички фронтове. За съжаление тези атаки варират от интимни зверства и злоупотреби с деца и изоставяне на това, което трябва да бъде убежище и безопасност в лицето на семейното огнище, до коварни мрежи, за-

нимаващи се с трафик на повече от 27 милиона хора за секс и труд.⁷ В допълнение към тези тайни ужаси, живеем във време на открити заплахи. Ние стои в кулоарите, докато народи се предизвикват с постоянни заплахи от деперсонализирана война.

И тъй като тези атаки се случват на много фронтове, включват толкова много хора и заплашват още повече, ние не можем да си позволим да ограничим нашата борба единствено до непосредствените до нас битки. Нашата цел трябва да бъде да спечелим всяка битка по такъв начин, че, в крайна сметка, славно да спечелим и войната. Този подход изисква стратегия, интуиция, визия, мъдрост, търпение, постоянство, упоритост, обединен глас и съгласувани усилия.

За да илюстрираме това, представете си една виртуална видео игра. Колко точки ще успеете да направите, ако целта ви е просто да спечелите настоящото ниво? Както аз го разбирам, играч с подобна нагласа няма да се справи много добре, нито ще издържи много дълго в играта. Аз съм напълно неспособна да играя такива игри, но моите момчета са постигнали някакво ниво на майсторство. И след известно наблюдение съм забелязала, че целта не е просто да изтичате през полето на едно-единствено ниво максимално бързо. Винаги има нещо, което трябва да намерите и да вземете или придобиете в текущото ниво, което ще ви трябва по-късно.

Наблюдавам как синовете ми маневрират и поемат рискове, за да получат някои предмети, които са скрити в пределите на даденото ниво. Всеки от елементите има уникална стойност, но необходимостта от тези продукти не е обикновено незабавна. По-често те се събират и оставят настрана, за време в

**ФАКТИ ЗА
ФЕХТОВКАТА**

... Във фехтовката няма безцелни движения. Всичко е преднамерено и цели резултати.

бъдещето, когато ще имат истинска стойност.

Излизайки от примера на играта и навлизайки отново в съвсем реалните пътища на нашия свят, никога не трябва да се съмнявате, че това, което изглежда като малко или незначително решение или жест сега, може да отвори проход или дори да ви даде възможност за нещо друго в бъдеще.

Ето защо вършенето на малките неща е толкова важно. Не става дума само за нашите действия, които се движат напред с нас в бъдещето, но и за уроците, които научаваме всеки път и които също пътешестват с нас. Разберете, че тайната, която решите да запазите или действието ви на невидима лоялност от миналия сезон, може много добре да ви защити в следващия сезон.

Воините се придвижват в живота с далновидност. Те разбират, че има възможност за изграждане на умения и сила при всяко ново предизвикателство.

Не защитаваме просто поле от няколко акра земя, а кауза. Дали ще можем да победим врага в една битка, или постепенно, последствията ще бъдат същите.

Томас Пейн

Воините никога не трябва да бъдат за едно прашно парче земя. Те трябва да се въртят около принципи. Американските революционери се вдигнаха на оръжие да се борят срещу несправедливостта по тяхно време. Това беше скъпа и жестока война, в която умряха много войници и воители и от двете страни. Но това не е типът война, който ние водим. Нашата война не е срещу несправедливостта. Става дума за Бог срещу Сатана. В крайна сметка, вие сте част от древна борба между мрака и светлината.

Мишената на врага

Връщаме се към изследване на Писанието. За пър-

ви път откриваме думата “воин” да се споменава заедно с прилагателни като героичен, велик и могъщ, тук:

Хус роди и Нимрод, който стана първият героичен воин на земята (Битие 10:8, NLT, курсивът е мой).

Определението “първият... на Земята” ни показва, че героични воини вече са съществували на небето, а Нимрод е бил първият човешки воин на земята. Нашият неспокоен свят е бегла сянка и отражение на възвишените и славни небеса. Затова не би трябвало да ни учудва фактът, че конфликтите, водени отдавна в небето, ще се разпространят и по земята. Точно такава война в небесата е описана в книгата Откровение:

И стана война на небесата: излязоха Михаил и неговите ангели да воюват против змея; и змеят воюва заедно със своите ангели; обаче те не надвиха, нито се намери вече място за тях на небето (Откровение 12: 7-8, курсивът е мой).

Този пасаж разкрива името на един от най-могъщите воини в рая, архангел Михаил. В тази война змеят и неговите сили не само бяха победени, но и изхвърлени от небето. Древната битка се премести на различна почва и змеят започна да негодува против Божиите дъщери.

Но горко на вас, земя и море, защото дяволът слезе при вас много разярен, понеже знае, че му остава малко време. След като змеят видя, че бе свален на земята, той почна да преследва жената, която бе родила мъжкото дете. И бяха дадени на жената двете крила на голям орел, за да отлети на мястото си в пустинята, там, където я хранят за време и времена, и половин време, скрита от лицето на змея. И змеят изпусна след жената от

устата си вода като река, за да направи да я завлече реката (стихове 12-15).

Има толкова много пророчески символизъм тук, че не бих посмяла да кажа, че разбирам всичко. Този пасаж е узрял с духовен и буквален смисъл, но в същото време е увит в пълна мистерия. Има обаче една съвсем ясна истина: този дявол-змей-змия е неуморим в стремежа си да унищожи “Жената”. Библейските коментатори вярват, че в този пасаж жената представлява Израел. По-късно змеят прехвърля войната си към децата ѝ.

Тогава змеят се разяри против жената и отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и свидетелството за Исус; и змеят застана на морския пясък (стих 17, курсивът е мой).

Не се заблуждавайте, Сатана иска да подкопае Бог и да унищожи децата Му. “Църква” е термин в женски род, който включва както мъже, така и жени, но яростта му е многократно изявявана срещу жената. Първо беше Ева, след това Сара, след това Израел, след това Мария. Сега отровните му атаки са отправени към невястата. Той има дългогодишна история на омраза към жените, а не може да има по-сигурен начин за ликвидиране на една жена, отколкото да бъдат нападнати децата ѝ. А кои са децата на тази жена? Всички, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исус. Това включва ли и вас?

Прекрасни мои, вие вече знаете, че сте мишени. По-добре да решите да бъдете и героични воители.

Главният воин

Следващият път, когато нашият термин “воин” се споменава в Писанията, той описва Всемогъщия Бог: **Господ е воин; Йехова е името Му (Изход 15:3, NLT)!**

Йехова, нашият върховен и свят Отец, е главният

воин. Господ на всички - не е Отец на непълно работно време, нито е воин на непълно работно време. Нашият Бог Всемогъщ е Отец, Воин и още много неща. Той е нашият Всемогъщ Воин-Отец, а ние сме Неговите дъщери - кост от костта Му и плът от плътта Му. Така че е очевидно, че имаме ДНК-то на воин.

Искам да бъдем в състояние да се движим напред с решителна крачка и истинско чувство на яснота. Вие сте едновременно дъщеря и воин. Има дори още поетични имена, свързани с това наименование, като воин-принцеса или принцеса-воин. Обичам всички от тях. Чувствайте се свободни да изберете този термин, който ви подхожда най-добре. В тази глава искам да обрисувам картина на това, на което един воин-дъщеря прилича чрез сравняване и контрастиране на понятията воин и войник.

Първият контраст е очевиден в начина, по който всяка от тези роли започва: воините биват призовани, а войниците биват наети. Вие можете да бъдете воин без да се записвате в армията. Необходимостта на времето, в което живеем, призовава воини напред и подтиква сърцата им за война. Огледайте се наоколо. Няма ли причина? Воините не биват наети, за да бъдат част от нещо. Има живот в тях, който просто ги присъединява към каузата.

Докато повечето войници са платени, истинските воини биват създадени.

Вие не сте цивилни, които са били извикани или наети да бъдат част от някаква преминаваща битка в една далечна земя. Никоя организация не може да ви даде ранг, понеже вие сте Царска дъщеря - подбрана специално за целта. Нищо не е лично в тази битка; това е война срещу целия ви дом.

Нека Царят да пожелае твоята красота; защото Той е господарят ти; и ти Му се поклони (Псалм 45:11, NIV).

През цялото ми проучване на мечовете и фехтовката, едно нещо изпъкваше постоянно: чест. Думата “нека” в цитираните стихове по-горе означава, че може да има начин да се прекъсне или отрече царската насада от красотата ви. Вярвам, че основният начин ние да отказваме на нашия Цар достъп до красотата ни, е чрез безчестието. За съжаление, ние живеем в дни, когато позорът не само върлува, но се и приема.

Нашата настояща култура по-скоро насърчава жените да опозоряват телата си с нескромност, неприличие, затлъстяване и други хранителни разстройства, отколкото да почитат телата си чрез скромност, благоприличие и умереност. Това, което преди се считаше за добродетели от всички - честността, доброто име и безупречната репутация - вече не се възпява в песните и културата ни. По-вероятно ще чуете за похотливи танцови движения, скъпи аксесоари, бързи коли и жени, които се струпват около мъже, които хвърлят пари в кеш по клубовете. Очевидно в този псевдосвят на рапъри и лъскавост, арогантните, неприличните, безскрупулните и алчните чувстват, че имат право на нашето уважение.

Съблазняването замества красотата, а силата на манипулирането се възнаграждава пред влиянието на мъдростта. Безумието вече няма нужда да ни вика от улиците, тъй като неговото послание и музика може лесно да проправи пътя си в домовете ни.

Съпругът ми винаги казва, че честта започва в сърцето и работи отвътре - навън, изразявайки се чрез нашите действия. По същия начин аз вярвам, че пътят на воина-дъщеря започва със сърцето. Ето защото ревностно го пази като пази ума си. Това означава, че тези дъщери ще внимават на нещата, които чуват и казват, както и на това, което виждат и правят. Изкривената нишка на безчестието иска да се втъче в тъканта на живота ни и да развали всичко, което иначе би било красиво.

Нашият Воин-Цар е прекрасен.

Неговият образ е несравним.

Невероятното творение улавя само фрагмент от Неговата красота.

Мощният океан, сините небеса и величествените планини декларираат мощната, неизмерима, преобладаваща красота на силата Му.

Всяко живо същество, от растенията до животните, е неустойчиво откровение на факта, че нашият Бог е прекрасен!

Той с любов оформи Своите синове и дъщери, за да могат те да носят повече от Неговото величие, слава и красота, отколкото всяко друго творение.

Ние сме Неговият шедьовър.

Ето защо е още по-трагично, когато се държим по начин, който не почита правото Му да царува в и над живота ни. Когато ние не почитаме Него чрез зачитане на другите, отражението Му в нас е изкривено. Дори светът знае, че от нас се очаква да бъдем любящи и следователно - прекрасни.

Като дъщери, ние носим образа на нашия Отец. Когато Го обичаме с цялото си сърце, а това включва размишленията на ума ни и пълнотата на силата ни. Но когато не послушаме съвета на Неговото Слово чрез умишлено непокорство, завладяващата красота на трансформиращата сила на Святия Дух в нашия живот се губи за един свят, който би се радвал да види новородени хора.

Научих още, че няма начин да се раздели истинският воин от честта, защото воините са хора на честта, която те смятат за нещо много по-висшо от самите себе си. Мощните самураи са живели с подобна дисциплина, както и средновековните рицари. Честта за тях е означавала, че ще спазват най-строгия режим, който изисква ангажираност и дисциплина. Рицарите са предавали лоялността си в подкрепа управлението на земните царе.

В замяна на тяхната вярност, са им били предоставяни земи и титли. Това често е означавало, че са били задължени да умрат на бойното поле.

Ние не служим на земен, смъртен цар, чиято справедливост се измерва в земни награди. В крайна сметка, Бог е нашата награда. Един ден Неговата мъдрост, милост и справедливост ще носят страхопочитание на народите. Това е нашият Цар, Който е достоен отвъд човешката ни мярка и отвъд нашите човешки думи, за да Го опишем адекватно.

Нашият щедър цар знаеше, че ние ще се провалим в строгия етичен кодекс и че никой от нас не е в състояние да спечели място на чест. Така че вместо това Той ни прие като ни осинови и ни даде честта на името си. Той знаеше, че не можехме да намерим своя път, така че Той ни научи на царските Си пътища като изпрати Сина Си в света ни. Нашият зашеметяващ Отец-Цар ни е дал живота Си, така че да можем да избягаме от сигурна смъртна присъда и да станем част от Неговото царство, което има да дойде, и да имаме достъп до Неговата власт и сила сега.

Ако някога е имало хора с основание да бъдат “хора на честта”, това сме ние. Така че, защо има толкова много позор сред Неговите хора? Превърнахме се в уморени войници, а не в огнени воители. Аз, честно казано, нямам отговор на тези въпроси, но вярвам, че ние можем да бъдем отговорът на проблема. Ние имаме силата индивидуално и колективно да променим тази тенденция.

Войниците се обучават. Воините се закаляват.

Ставайки воин

Готови ли сте да бъдете повече от войник? Ако да, моля, разберете, че вашият процес на подготовка за воин ще изглежда доста по-различно. Всички войни-

ци се обучават, но в допълнение към обучението като воин ще се наложи да бъдете и закалени. Предупреждавам ви, процесът на закаляване не е приятен или бърз. (Повече за това в следващата глава).

Всеки войник може да види това, което врагът прави и след това да докладва за своите намерения. Не е необходимо разпознаване, за да видим очевидното. От друга страна, воините са лидери, които също възприемат това, което Бог прави в царството на невидимото. Един войник може да каже: "Вижте, ние сме заобиколени от хаос и проблеми." Воинът знае, че Бог е в контрол, а армията Му е вече готова за контраатака.

В Библията има чудесен пример за това, когато сирийският цар изпрати армията си от войници срещу воина - пророк Елисей. Нямахше значение какъв ход правеше царят на Сирия или колко грижливо подготвяше засада срещу израелската армия, защото пророк Елисей имаше духовно прозрение и винаги предупреждаваше царя на Израел. Разярен, сирийският цар реши да хване Елисей. През нощта той заобгради целия град Дотан, където пророкът живееше. Когато слугата на Елисей се събуди на следващата сутрин, той беше поразен, след което веднага се опита да разясни ситуацията на Елисей: те бяха заобиколени от коне, колесници и впечатляваща бойна сила и нямаше начин да избягат. Като добър войник, той съобщи за позицията на врага. Сега вижте отговора на воина относно тази новина:

Елисей отговори: Не бой се, защото онези, които са с нас, важат повече от онези, които са с тях. И Елисей се помоли: Моля Ти се, Господи, отвори му очите, за да види. И Господ отвори очите на слугата и той видя, че хълмът беше пълен с огнени коне и колесници около Елисей (4 Царе 6:16-17).

Страхът заслепява. Но винаги има повече, които са

с нас, отколкото ние знаем. Воинът-дъщеря носи това насърчение в себе си: **Какво тогава да кажем за тези неща? Ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас?** (Римляни 8:31).

Това писание представлява едновременно въпрос и отговор. По-велик е Онзи (Исус), Който е в нас, отколкото онзи (Сатана), който е в света (вж. 1 Йоан 4:4). Понякога това уверение ни се явява като армия от огнени колесници около нас; в други случаи то е като неутолима надежда, която гори отвътре.

Воините са движени от вътрешен и вечен мандат. Техният отклик идва отвътре. Това означава, че те ще направят всичко, което е по силите им. Има преливане в отговора им, понеже синовете и дъщерите трябва да направят повече, отколкото наемниците. Войниците следват заповедите буквално. И все пак, понякога тези заповеди са следвани без посвещение в сърцето към техния командир. Буквата убива, а Духът знае как да даде живот.

*Добрите хора не трябва да се подчиняват
на законите твърде добре.*

Ралф Уолдо Емерсън

Връщайки се към историята на нашия воин-пророк Елисей, ние откриваме, че Бог заслепи врага в отговор на молитвата на Елисей и пророкът поведе цялата сирийска армия към двора на израелския цар. Царят се зарадва премного да види своите врагове доставени до прага му и той поиска от Елисей разрешение да ги убие всичките. Елисей отговори:

Нека кръвта им да не бъде върху твоите ръце!... Ти не си мръдна и пръста, за да ги хванеш, а сега искаш да ги убиеш? Не, царю, вдигни празненство за тях и след това ги изпрати обратно при господаря им (4 Царе 6:22, MSG).

Сирийските атаки срещу Израел спряха след това.

Войникът най-вероятно би убил хората, които воинът реши да нахрани. Убиването на вражеските войници не би сложило край на атаките, но напрежението щеше да ескалира и да се превърне в една още по-омразна война. Елисей илюстрира думите на Христос (вж. Лука 6:27), преди те дори да бяха изговорени. Божият Дух води Своите воини-пророци. Дори царят потърси Елисей за стратегия. Докато следват човешките заповеди буквално, войниците могат да управляват, да командват и да убиват. В контраст на това, воините ще водят и неустойимо ще привличат и други хора да се присъединят към каузата.

Войниците имат нагласата, че са се записали в армията, за да следват заповедите сяпа. Те знаят, че ще служат определен брой години и не възнамеряват да направят нищо повече или по-малко. Те държат своята позиция, но позицията им не държи тях; те служат, така че да могат да се пенсионират. Воинът никога не се пенсионира. Воинът е статут или положение, които човек има през целия си живот.

Цар Давид беше воин през целия си живот. Той спечели първата си битка срещу мечката и лъва:

А Давид каза на Саул: Слугата ти пасеше овцете на баща си; и когато върхлетеше лъв или мечка и грабнеше агне от стадото, аз го подгонвах и го нападах, и отървавах грабнатото от устата му. А когато се нахвърляше върху мене, хващах го за брадата, поразявах го и го убивах (1 Царе 17:34-35).

Давид се беше борил и спечелил тези битка лично. Свидетели му бяха овцете, звездите и Бог. Братята му сигурно са поставяли под съмнение тази конфронтация с мечката и лъва. Вие сигурно също сте водили битки, когато сте били сами. Може би сте спечелвали

победи, за които никой не е знаел. Или може би като Давид вие сте били сами и никой не ви вярва, че сте минали през подобна конфронтация. Бъдете търпеливи: Бог винаги използва тези лични победи. Ще дойде ден, на земята или на небето, когато победата ви ще бъде отпразнувана! Този ден дойде за Давид, когато той се доказа като воин, публично убивайки Голиат.

А Давид отвърна на филистимеца: Ти идваш против мене с меч, копие и сулица; а аз идвам против тебе в името на Господа на Силите, Бога на Израелевите войски, върху които ти хвърли презрение. Днес Господ ще те предаде в ръката ми. Като те убия, ще ти отнема главата и днес ще предам труповите на филистимското множество на летящите птици и на земните зверове; за да познае целият свят, че има Бог в Израел (стихове 45-46, курсивът е мой).

Можете ли да си представите как Давид се затичва, набира скорост с всяка следваща крачка, безстрашно движен от силата на името на своя Бог? Но аз се чудя какво би могло да се случи, ако Давид беше избрал да не убие лъва или мечката. Какво щеше да стане, ако беше решил, че една овца не си струва, за да рискува живота си? Един войник би решил, че за в бъдеще просто ще пази по-добре, но за война бъдещето е сега. Воинът възстановява всичко. Никога не мислете, че това, което правите за другите, или това, което правите, докато другите не гледат, няма значение. Има значение и то повече, отколкото знаем. Бог гледа как ние стопанисваме това, което ни е поверено, преди да ни повери повече.

Воинът не започва да претегля шансовете си, когато правилното трябва да тържествува над погрешното. Изисква се сърце на воин, за да преследваш лъв с агне в устата си. Битките, които спечелим лично, ще ни позиционират да убиваме исполини публично.

Вярвам, че най-великите моменти на Давид като воин бяха записани в историите, в които той оставяше враговете си да живеят. За мен, най-големите му победи не са били във времето, когато жените пееха: "Давид уби десетките си хиляди" (вж. 1 Царе 18:7). Истинското му величие като воин беше разкрито в много по-малък кръг хора - трима. Давид се оказа истински воин, когато отказа да убие Саул в самозащита, както и когато не уби Навал и Семей, въпреки че и двамата му се бяха подигравали. Като съхрани живота им и направи място за Божията справедливост, той се доказа като цар още преди да бъде издигнат за такъв.

Воините разбират, че носят меч заради справедливост, а не за съд. Един войник би ги убил всичките. Това е, което войниците правят; те са обучени да вземат живота. Воините правят повече от това. Те дават и отнемат живот, за да изградят наследство. Воините се борят в съответствие с волята на Бог, докато войниците се борят за волята на народа.

Саул беше цар на народа. Той също така беше тежен войник. Войниците служат в армията, която представлява публичният глас на народа. Той доказа това, като позволи на хората да го принудят и така загуби наследството, което Бог искаше да установи.

Тогава Саул каза на Самуил: Съгреших. Престъпих Господнето повеление и твоите думи, понеже се уплаших от народа и послушах техния глас (1 Царе 15:24).

Вие неминуемо ще служите на онзи, от когото се страхувате. Воините се подчиняват на Бог.

Защото Всевишният Господ е страшен, велик Цар е над цялата земя (Псалм 47: 2).

**ФАКТИ ЗА
ФЕХТОВКАТА**

...Фехтовката има две важи неща. Първо - търпение, второ - тренировки.

Истинските воини-дъщери се боят от Господа и затова с радост Му се покланят и покоряват. Войниците се боят от други хора и затова се покоряват на тях. Всички воини знаят, че, в крайна сметка, отговарят пред невидимия Господ, който е Създател на небето и земята.

Воинът-син на Саул

Войникът-цар Саул имаше воин-син на име Йонатан, който е такъв невероятен пример за вяност и за следване на Бог. Един поглед върху живота му разкрива точно това, което Бог може да направи, когато ние се свържем с Неговата цел. Аз ще пресъздам историята тук, но, моля, прочетете тези стихове като че ли никога не сте ги чували досега.

Филистимците и израилтяните бяха в противостояние за дълго време и вече битката беше неизбежна. Филистимците бяха обезоръжили израилтяните, превзели земята им и отклонили вниманието им с нападатели, които разрушаваха техните запаси и многократно тормозеха хората с партизански военни тактики. В допълнение, за да лиши Израел от неговите оръжия, филистимците направиха така, че Израел да няма ковачи, така че нови оръжия да не могат да бъдат създадени.

И така, в деня на боя нямаше нито меч, нито копие в ръката на някого от хората, които бяха със Саул и Йонатан. Само Саул и синът му Йонатан имаха (1 Царе 13:22).

Саул и Йонатан водят армия, която е зле подготвена за справяне с врага. Имаха само два меча, сред шестстотин мъже. С меч в ръка, Саул остава в покрайнините и се оттегля в една пещера, а Йонатан и оръженосецът му се насочват тайно към вражеския лагер.

И така, Йонатан каза на оръженосеца си: Ела да преминем към стражата на тези необрязани, дано Господ ни подкрепи; защото нищо не пречи на Господа да спаси чрез мнозина или чрез малцина. А оръженосецът му отговори: Направи всичко, което е по сърцето ти. Върви напред; аз съм с тебе, на където и да отидеш (1 Царе 14: 6-7).

Чувате ли смелата позиция на Йонатан? Той знаеше, че не става дума за него или меча му. Фактът, че оръженосецът му не разполагаше с оръжие, нямаше да повлияе на тази битка. Резултатът се основаваше на способността на Господа. Йонатан знаеше, че нищо не може да попречи на Бога, Който спасява. Оръженосецът сигурно е усетил вярата в думите на Йонатан, понеже отговори толкова решително. “Хей, Йонатан, направи нещо повече от това, което каза. Направи всичко, което е в сърцето ти, всичко, което можеш да се осмелиш да мечтаеш. Аз не съм с теб само защото присъствам тук... Аз съм със сърцето и душата ти!”

Изведнъж имаше светлина в очите им и жизненост в тяхната позиция. Нещо мощно се случва, когато двама воини са съгласни и смело декларираят Божията вяроност и тяхната ангажираност към дадена кауза. Йонатан беше убеден, но също така се нуждаеше от стратегия. Йонатан предложи схема, след което позволи на Бог да избере резултата. Това е нещо като: “Господи, ние ще излезем от скривалището си и ще се покажем на врага. Ако те ни подгонят, ще бягаме. Но ако ни поканят да отидем при тях, тогава ще знаем, че Ти ни осигуряваш победата.”

Както беше планирано, те се показаха, а филистимските войници ги поканиха в техния лагер, за да ги понатупат. Но поканата на врага беше всъщност Божията покана към победа за Израел. Без да се колебаят дори и за миг, Йонатан и неговия спътник се задействаха!

Мъжете от стражата извикаха на Йонатан и оръженосеца му: Качете се при нас и ще ви покажем нещо. Тогава Йонатан каза на оръженосеца си: Изкачи се след мене, защото Господ ги предаде в Израелевата ръка. И така, Йонатан изпълзя нагоре, като си помагаше с ръцете и краката си, и оръженосецът му го следваше. И филистимците паднаха пред Йонатан; и оръженосецът му ги убиваше след него. В това първо поражение, което Йонатан и оръженосецът му нанесоха на филистимците, паднаха около двадесет мъже в едно пространство от половин уврат земя. И настана трепет в стана, по нивите и между целия народ. Стражата и грабителите също потрепераха и земята се разтресе, така че настана голям страх (стихове 12-15, курсивът е мой).

Какво ще кажете? Врагът се паникьоса, когато двама воители предприеха действия срещу него! Има нещо в решителните ходове напред, което парализира врага. Той винаги бяга, когато неговите опити за сплашване са осуетени.

Войниците, които се хвалеха няколко минути по-рано, трепереха в ужас като самата земя се тресеше в подхода на Йонатан и неговия оръженосец.

Не е ли време днес да дадем на Бога някои опции и да излезем от мястото, където сме се скрили?

Но нека се върнем назад за момент. Какво щеше да стане, ако Йонатан не беше оставил лагера на баща си и не беше отишъл до лагера на филистимците? Какво щеше да стане, ако така и не беше изговорил смелите думи на вяра, давайки възможност на Бог да се движи? Може би той и оръженосецът му щяха да се изкачат само достатъчно високо, колкото да успеят да преброят своите хора, а не да се изправят срещу врага. След това щяха да се уплашат, след като сметнат,

че са числено превъзхождани поне десет към едно. Осъзнаването на това би ги накарало да се промъкнат обратно в лагера си. Но няма нужда да броим врага, след като имаме откровение за това Кой се бори за нас! Вместо да се върне в лагера, за да подаде доклад, Йонатан и оръженосеца му тръгнаха напред и влязоха в историята.

Има един важен момент тук, който не бих искала да пропуснете: дъщерите на войниците могат да станат воини. Не ми пука, ако идвате от дълга редова линия от войници; духът на воина живее вътре във вас! Подобно на Йонатан, вие трябва да осъзнаете, че не сте ограничени до това, което сте. Повдигнете очите си и отворете сърцето си за всичко, което можете да бъдете. Тогава ще разпознаете повече от вашите обстоятелства; ще зърнете това, което Бог иска да направи.

Когато сте достатъчно смели, за да оставите след себе си това, което не работи, вие ще намерите победа на някои много неочаквани места (вражеския лагер). Това е време за поемане на риск и за намиране на друг начин.

Воините никога не си въобразяват, че са били наети да вършат работа, тъй като знаят, че са призвани да променят света.

Чуйте призива

Според историческите модели, ние ходим по земята в уникален сезон, когато едно поколение герои се появява в компанията на майки и бащи, които му желаят доброто. Виждам икономическия, земен, културален, морален, религиозен климат да ви притиска като родилни мъки. Не позволявайте на околния натиск да ви депресира. Не позволявайте на врага да ви накара да си представите неговата покана като заплаха, че ще бъдете натупани. Натискът от всички страни е част от божествен план да ви извае в човек със стойност и

дълбочина. Вие ще излезете от тази утроба на закаляване, извличайки дъх на сила.

Ще кажа на севера: Върни обратно!, и на юга: Не задържай! Доведи синовете Ми отдалеч и дъщерите Ми - от земния край: Всички, които се наричат с Моето име, които сътворих за славата Си; Аз създадох всеки от тях, да! Аз го направих (Исая 43: 6-7, NIV).

Бог е в процес на оформяне на народ за Своя слава. Натискът може да промени името ни от войник на воин и от слуга на дъщеря. Той е част от нашия процес на закаляване. Външният натиск винаги е възможност да бъдем вътрешно трансформирани. И когато Той види, че ние сме готови, освобождава ветровете и ни призовава чрез Своето име.

Воините са се научили как да се доверяват на тихия призив дълбоко вътре в тях, докато войниците се чувстват принудени да отговорят на шума, който ги заобикаля. Войниците и воините откликват на натиска по различни начини. Войниците възприемат подход от типа на “да удържим фронта или да избягаме”. Те правят неща, за да се освободят от напрежението: ядат, пият, спортуват, пазаруват - изобщо, всичко, което би ги разсеяло да не мислят за конфликта. Това е самата причина, поради която войниците, които се намират под постоянен и жесток натиск, обикновено отвръщат с жестокост. Това, което им влияе, си прокарва път в тях и, в крайна сметка, излиза наяве.

Бог не ни дава победоносен живот наготово; Той ни дава живот, докато ние побеждаваме.

Освалд Чеймбърс

Воините откликват, като позволяват на външния натиск да увеличи нивото на вътрешния, докато се получи баланс. Те винаги мислят за начини да контратакуват или разбият тактиките на врага.

Воините се каляват чрез битките на живота, докато войниците се борят в продължение на определено време. Разбирам, че е по-добре да бъдем войници в продължение на един сезон, отколкото страхливци за цял живот, но малодушието не е дори опция за воин-дъщеря.

История за двама царе

Точно както съпоставихме живота на воините и войниците, нека сега сравним двама враждуващи царе - първият цар на Израел - Саул, и последният и вечен цар на Израел - Исус.

Войникът-цар на Израел Саул беше помазан за цар и освободител, понеже Израел искаше да бъде като другите народи - да имат свой собствен цар, когото да могат да посочват с гордост.

Вместо да се предадат на невидимия, непобедим, вечен и всемогъщ Бог, те искаха някой, който можеха да видят и докоснат. Те искаха човешки шампион, който можеше да ги води в битка, а не небесен Цар, Който да се бори за тях. Бог отговори на искането им с необикновен младеж на име Саул:

Тогава отидоха и го извадиха оттам; и като застава между хората, той беше по-висок от целия народ от рамената си и нагоре. Тогава Самуил каза на целия народ: Виждате ли онзи, когото Господ избра, че няма подобен на него между всички вас? И целият народ извика: Да живее царят! (1 Царе 10:23-24).

Саул се отличаваше сред хората и се извисяваше над тях. Но не само че беше силен; той беше и много добре изглеждащ.

Бог установи царуването на Саул с експлозивна изява на освободителна сила. За съжаление, не много

време след тази демонстрация на сила Саул направи фатална грешка. Самуил инструктира Саул да се срещне с филистимците в битка, но той трябваше да изчака и да не започва самата битка с врага, докато Самуил не принесе подходящите жертви от страна на Израел. Саул беше събрал малката си армия в Галгал, в процес на подготовка за посрещане филистимските сили, които бяха толкова многочислени, че беше трудно да бъдат преброени.

Докато Саул чакаше, армията на врага се увеличаваше на брой. Ужасени, хората на Саул започнаха да напускат постове си и да бягат през реката на тълпи, докато, в крайна сметка, останаха само шестстотин души. Вместо да вдигне очите си, за да получи Божията перспектива на воин (вярвам, че Бог беше накарал всички филистимци да се съберат на едно място, за да може Саул да ги унищожи наведнъж), Саул позволи на тези обстоятелства да му повлияят негативно и затова той взе нещата в свои ръце.

Вместо да насърчи мъжете си и да им напомни, че Бог може да спаси чрез мнозина или чрез малцина, той позволи на страха да го подтикне към неподчинение:

Тогава Саул каза на Самуил: Съгреших. Престъпих Господното повеление и твоите думи, понеже се уплаших от народа и послушах техния глас (15:24, курсивът е мой).

В крайна сметка, вие ще служите и ще се подчинявате на това, от което ви е страх. Бог беше поставил Саул с една глава над хората, така че те да могат да гледат към него, но вместо това той се наведе до тяхното ниво. Саул пострада и загуби царството си поради повтарящи се действия на неподчинение. За съжаление, Саул беше несигурен водач, който измерваше ценността си според това, което хората наоколо говореха за него.

Падението на Саул започна с неподчинение и кулминира в периоди на тъмнина и потискаща депресия, причинена от разрушителен и от време на време насилнически дух. Саул умря така, както беше и живял, страхуващ се от това, което другите биха могли да му направят.

Ранен от стрели и заобиколен от армията на врага, Саул откликна, като взе нещата в свои ръце. С цел да избегне мъченията, на които враговете му щяха да го подложат, изплашеният цар отне собствения си живот като падна върху острието на меча си. Мечът на бедрото на Саул беше изваден в отговор на страха. Единственият страх, който един цар трябва да си позволи да има, е страхът от Господа.

Тогава Саул каза на оръженосеца си: *Извади меча си и ме промуши с него, за да не би да дойдат тия необрязани и да се отнесат зле с мен.*” Но оръженосецът му отказа да направи това, понеже се страхуваше много. Затова Саул взе меча си и падна върху него (1 Летописи 10:4, курсивът е добавен).

Когато оръженосецът отказа, Саул взе собствения си живот. Има ли някакво действие, което декларира повече крайна безнадеждност от самоубийството? Когато армиите на Израел чуха, че царят им и синовете му са мъртви, те също изгубиха всеки остатък от надежда и изоставиха градовете си, и врагът завладя домовете и земите на Израел.

В контраст на това, Исус се научи на послушание чрез онова, което пострада, и то Му спечели царство:

Макар и да е Син, пак се научи на послушание от това, което пострада, и като се усъвършенства, стана причина за вечно спасение на всички, които

са Му послушни (Евреи 5: 8-9, NLT, курсивът е мой).

Нека противопоставим начина, по който тези царе се изправиха срещу жестоките врагове и смъртта.

Саул взе нещата в свои ръце, за да избегне малтретиране от страна на враговете си. Исус остави ситуацията в Божиите ръце и представи Себе Си на враговете Си, знаейки какво те щяха да направят с Него.

Саул падна върху меча си, за да избегне страданието. Исус беше разпънат на Кръста, за да отнеме нашите грехове и страдание.

Самоубийството на Саул измами враговете му. Жертвата на Исус измами смъртта.

Кого бихте предпочели да измамите? Кое е по-велико - да преживеете победа над враговете си или да триумфирате над главния враг на всички?

При смъртта си, войникът-цар Саул изложи хората си на загуба, понеже ги изостави. В смъртта Си Исус възстанови всичко, което беше изгубено, и ни прие като Свои собствени. Нашият Воин-цар Исус направи всичко това за нас, дори когато ние се бяхме отрекли от Него. Саул живя за признанието на неговия народ. Исус умря, за да може Бог да признае нас.

Царят Исус имаше за Свой Отец Бог, беше кръстен от Йоан Кръстител, изпълнен със Святия Дух и отхвърлен от собствените Си хора. Исус Сам се предаде на жестокостта на враговете Си. Той им позволи да Му се присмиват и да проявяват насилие към Него. Те Го биха до неузнаваемост. Той издържа на разпитите, на лъжливите свидетели, както и на публичното унижение на съдебния процес, на който беше осъден на смърт от самите хора, на които Той дойде да даде живот.

Но през цялото това време Той мълчеше. Исус не носеше железен меч върху бедрото Си. Самите Му думи бяха двуостър меч на Духа, който Той държеше с любов. Царят Исус направи всичко това за тези, които се бяха отрекли от Него.

Чрез изследване на Кръста през призмата на воина, аз научих, че няма по-велико оръжие от това да предадем живота си.

Нашият Спасител не беше на самоубийствена мисия. Той не е религиозен фанатик с бомба на гърба си, пресмятайки колко живота би могъл да отнесе със себе си чрез смъртта си. Той не умря, за да избегне земното страдание или за да измами жестокия враг. Исус беше беззащитно, мълчаливо агне, което измами ревящия левиатан на смъртта.

Никой не взе живота на Исус. Той го даде и, умирайки, спаси нашия живот. Той отказа освобождение и облекчение, така че да може да бъде и двете за нас.

Нашият Воин-цар се молеше, докато враговете Му се приближаваха. Вместо да се бори, Исус се предаде на тяхната жестокост. Вместо да вземе нещата в Свои ръце и да падне върху меча, който Петър носеше, Той избра да носи кръста. И когато Исус достигна до хълма, на който беше предопределен да умре, Той легна върху меча на Кръста и позволи дланите Му да бъдат пронизани и заковани за "дръжката". Тогава римските войници вдигнаха тежкия дървен меч и посадиха жестокия му връх като убийствен корен на дърво в земята.

Ще види плодовете от труда на душата Си и ще се насити; праведният Ми Слуга ще оправдае мнозина чрез знанието им за Него и Той ще се наговори с беззаконията им. Затова ще Му определя дял между великите и Той ще раздели плячка със силните, защото изложи душата Си на смърт и към престъпници беше причислен, и защото взе на Себе Си греховете на мнозина и ходатайства за престъпниците (Исая 53: 11-12, NLT).

Фактът, че Исус се изложи на смърт, означава, че Той можеше да я избегне. Исая отговаря на въпроса

“защо”, свързан с Кръста. Исус разбираше, че единственият начин да спечели е да се предаде на най-висшата сила (волята на Отец), като вие и аз бяхме наградата. Исус издържа агония и срам, така че победата Му да може да се разкрие в нас. Чрез Неговото страдание ние преживяхме праведност. Ние сме триумфалното Му постижение.

Бог винаги ще ни изпраща благодат и сила, за да извършим волята Му. Воините се подчиняват на своя командир и когато се провалят (случва се с всички), те не обвиняват другите. Исус пое нашата вина и последва волята на Отец.

Прекрасни мои, вие сте дъщери на триумфалния Воин-цар. Мечът на воина, който вие носите, говори за чест, сила, смелост, красота, лоялност и свобода от страх. В следващия раздел ще научите как да въртите този меч с цел.

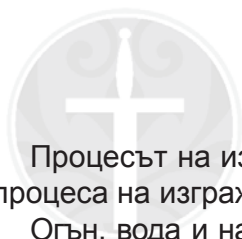
Никой нормален, здравомислещ светия няма да избере страданието; той просто избира Божията воля, точно както Исус направи, без значение дали това означава страдание или не.

Освалд Чейбърс

Изковаване на меча

Трудните времена не създават герои. През трудните времена "героят" в нас се разкрива.

Боб Райли

Процесът на изковаване на меч много прилича на процеса на изграждане на живот.

Огън, вода и налягане са инструментите, използвани за усъвършенстване на метала, кованата стомана и изковаването на мечове. В този процес на изковаване на меча налягането обикновено се прилага веднага след нажежаването. Налягането работи най-добре, когато предметът е гъвкав, иначе има риск просто да се строши! При изковаването на меча има доста удари с чук.

Моята любима история за изковаването на меч се намира в епичното произведение на Стивън Лоухед *Военачалниците на Нин*. Нечестив и жесток агресор нахлува в земята. За да бъде противодействано на този безмилостен враг се изисква меч на светлината. Няма начин да го кажа по-добре от Лоухед, но е достатъчно да спомена, че основата на меча се прави, когато се вземат отделни парчета метал, като стомана, и се сглобяват в едно цяло. Процесът на изковаване на меча не е много различен от този на тъкането. След като се нагрее, металът става достатъчно еластичен, за да може да се оформя и да се слепят отделните нишки в едно цяло.

След това втъканите парчета метал се нагриват

отново. После целият меч се охлажда и удря с чук отново, за да бъде оформен. Този процес между двете крайности е известен като закаляване.

След това има отново удряне с чук, оформяне и полиране преди острието да е готово да бъде прикрепено към дръжката, която също е била обработена и закалена, за да става за употреба.

По същия начин Бог използва елементите на огъня, водата и налягането, за да усъвършенства дъщерите Си, за да преобрази нашите слабости в силни черти, както и сковаността ни - в гъвкавост. Той оформя безформения живот в такъв с ясна и насочена цел.

Вода

Водата е противоречиво съединение. Когато погледна от прозореца на хотела, в ползурението ми попадат деца, които се смеят и играят в спокойните плитчини на Тихия океан. В същото време, по-далеч на хоризонта виждам тъмни вълни да се разбиват в скалите - доказателство за коварни въртопи. Трябва да обичаме невероятния Бог, Който е създал водата като уникално място, където можем да се забавляваме, но в същото време тя има потенциала да ни убие.

Водата има силата да освежи или да смаже. Тя може леко да ни издигне до повърхността или да ни закара в своите дълбини. Не можем да живеем дълго без нея или в нея. Водата има силата нежно да измива и напоява полетата, както и да унищожава градове с огромни приливни вълни.

Огън

Виждаме и елемента на огъня. Той ни приканва поблизо с обещание за топлина, но ако се приближим прекалено, ще се изгорим. Контролираните огънове рафинират, докато неконтролируемите пожари поглъщат.

Огънят може безопасно да осветява пътя или да остави следа от разрушение и пепел след себе си. Огънят е едновременно приятел и враг на човечеството, сила на природата, която може да бъде използвана, но в същото време никога не трябва да си играем с нея.

Способността да правим и поддържаме огъня е един от талантите, които отличават хората от животинското царство. През хилядолетията ние сме се научили да увеличаваме температурата на пламъка, така че формите да могат да се реструктурират. При интензивни горещини твърдите предмети могат да се превърнат в течности и ние сме се научили да загряваме до температура 3 272 градуса по Фаренхайт, за да можем да смесваме желязото с други сплави и да правим неща толкова здрави и твърди колкото стоманата. Това сливане на материи произвежда метали, които имат най-добрите свойства и от двете сплави. Веднъж щом бъдат смесени, няма разделяне. След охлаждане те се превръщат във вещество, което може да се оформи отново чрез нагорещаване и дори да смени цветовия си нюанс от огнено бяло, до оранжево и най-накрая до скучно сиво.

Виждаме тази трансформация в надуването на стъклото или в създаването на кристала. Великолепни съдове с възможност да съдържат вода биват създадени от слепянето на частици толкова миниатюрни и откъслечни като песъчинките.

Водата и огънят също така са материални елементи, които поемат различни форми в нашето духовно ходене.

А сега така казва Господ, Творецът ти, Якове, и Съзателят ти, Израелю: Не бой се, защото Аз те изкупих. Призовах те по име; Мой си ти. Когато минаваш през водите, с тебе ще

ФАКТИ ЗА ФЕХТОВКАТА

... Във фехтовката слабостта може да изглежда като сила, а силата като слабост.

бъда, и през реките - те няма да те потопят; когато ходиш през огъня, ти няма да се изгориш и пламъкът няма да те опали (Исая 43:1-2, курсивът е мой).

Забележете, че дори преди да се споменат водата и огънят, се говори за проблема със страха. Нямаме причина да се страхуваме, понеже не само че нашият Отец ни изкупи, но и бяхме индивидуално наименувани и приети като Божии собствени. Важно е да отбележим избора на термини в тези стихове от книгата Исая. Динамиката на преминаването през вода и огън не е посочена като възможност от типа на “ако стане”, а е ясно дефинирана като сигурност от типа на “когато стане”.

Понякога си мисля, че така е по-успокояващо. Ако обещанието беше свързано с “ако минеш през водите, реките, пожара или пламъка”, можеше да рискувам да бъда хваната неподготвена. Човешката природа гледа по всякакъв начин да избегне пътищата с “ако”. Като Исая пише тук, ние знаем предварително, че водата и огънят са неизбежни в живота ни и не са непременно в резултат на грешки от наша страна.

В допълнение към уверението, че ще има води и реки, пожари и пламъци, изглежда, че тези видове преживявания ще се случват множество пъти. Добрата новина е, че вие просто минавате през тях. Не се предавайте на склонността да мърморите и да се оплаквате, тъй като нито огънят, нито водата са приветливо място за лагеруване. Те са процеси, които ни помагат успешно да се ориентираме.

В Библията виждаме Бог многократно да използва различни водни тела като символ на прехода. Децата на Израел оставиха зад гърба си годините на египетското робство в дълбините на Червено море и след това напуснаха годините на скитане из пустинята, покрай бреговете на река Йордан, преди да влязат в сезона на обещание.

Огънят също така представлява декларация на

завет. Бог осигури огъня, когато за пръв път направи завет с Авраам. По-късно, когато Израел се беше отклонил и слушаше лъжепророците, Бог отговори с огън, когато Илия призова Израел към покаяние. Огнената пещ стана прибежище за тримата еврейски вярващи, които отказаха да се преклонят пред идола на Навуходоносор, като в същото време огънят погълна онези, които се поклониха на този идол.

Най-вероятно вие вече сте минавали през някакъв вид вода и огън. Може би това се е случвало, когато не сте били наясно, че водата е придошла. Всеки един от нас преминава през толкова нежни, умерени и дълбоки води, които отмиват греховете ни, въпреки че физически дори не ги усещаме. Има момент на потапяне във водата, когато погребваме стария си живот и възкръсваме за нов живот, както в тайнството на кръщението. Има и бушуващи реки, които трябва да пресечем, които ни карат да се страхуваме, тъй като заплашват да ни погълнат, както например когато преминаваме през трудни времена.

Животът започва във вода и водата поддържа живота. Бог Отец започна процеса на сътворяване когато Неговият Дух се носеше над повърхността на водите. По същия начин, животът ни започва във водата на майчината утроба. Водата е универсалният разтворител, чиято крайна цел е да измие. Но водата прави повече от това само да прочисти; тя също така привдига. Водата може да носи това, което е твърде тежко, за да бъде носено по суша, както и да транспортира кораби по реките и през океаните до далечни земи.

Ние говорим за огън и вода тук, понеже те са голяма част от изковаването на меча на живота ни, точно както са част от закаляването на физическия меч. Като обсъждаме изковаването на меча, ние ще разберем, че това се случва на първо място в обработката на онзи, който ще го носи. В древните култури, като

се започне от времето на самураите до времето на средновековните рицари, преди на мъжете да им бъде предоставена честта да носят меч, първо са били подлагани на етичен кодекс.

Защото, в края на краищата, свободата е лична и самотна битка; и човек се изправя срещу проблеми днес, за да може да се справи и с утрешните.

Алис Уокър

Намирам за хумористичен факта, че за да се смекчи яростта на отделния самурай, тези воители са били насърчавани да балансират агресивното си естество чрез усвояване на общо взето женствени изкуства като аранжиране на цветя и подреждане на прибори за чай. Също така, не мисля, че е твърде много за нас, жените, също да добавим малко бойни изкуства и етикет в живота си.

Ето, очистих те, но не като сребро; изпитах те в пещта на скръбта. Заради Себе Си ще сторя това; защото как да се оскверни името Ми? (Исая 48:10-11, курсивът е мой).

Тук виждаме покана да погледнем нещо от по-необятна перспектива. Той се опитва да ни покаже, че най-вероятно тези хора, които минаваха през този процес, нямаха представа, че всъщност биваха пречиствани. Те просто си мислиха, че минават през ада!

Бог ни дава нов поглед от вечната Си гледна точка. Той най-добре ни пречиства. Не забравяйте, че пречистването е нещо добро. Но добро не винаги означава, че няма да има болка и проблеми. Например раждането е хубаво нещо, но никога не става без болка. Този живот е пълен с огнени пещи. Ключът към успешното преминаване през тях е да знаем, че нашият Бог е отговорен за нагласяването както на температурата, така и на таймера.

Преди да преминем по-нататък, нека дефинираме думата “скръб”. В контекста на библейските дефиниции, най-често тя означава физическо или психическо страдание, стрес, трудности, тежести, проблеми, болка, мизерия и нещастие. Има няколко препратки и към болести, но в повечето случаи това е когато Божият народ минава през много сериозен съд.

Има още неща, които да дойдат срещу нас: Ние продължаваме да хвалим Бога, дори когато сме обременени с проблеми, защото знаем, че *трудностите могат да развият огнено търпение в нас*, а този вид постоянство от своя страна изковава закалената стомана на добродетелта, държаща ни нащрек за всичко, което Бог има за нас в бъдеще. Когато сме в това състояние на постоянна готовност, ние никога няма да се чувстваме недостатъчни (Римляни 5:3-5, MSG, курсивът е мой).

И така, нека обясним. Наскоро направих анкета във Фейсбук и помолих хората да изброят трите си най-предизвикателни проблема или области на скръб в момента. По-долу изброявам трите най-често срещани проблема:

1. Предизвикателства във взаимоотношенията между съпруг и съпруга, братя и сестри, деца, лидери или приятели. Имаше както самотни женени и самотни неженени хора.

2. Финансови предизвикателства, произтичащи от безработицата, кредитните карти и други задължения, дължими след неразумни покупки или здравни въпроси.

3. Предизвикателства при намиране целта на живота и ежедневната дисциплина да се преследва това, което е в сърцата им.

Нека бъдем честни... скръбта не е забавна. Сърцето ми скърби за хората, докато чета отговорите им. Има

два вида страдания, през които преминаваме - проблеми, които са дошли поради наши грешки, и такива, които са подкрепени от Бог. Аз не вярвам, че Бог винаги предизвиква нашите проблеми, но Той ги използва като възможност да ни усъвършенства за Неговата слава. И в двата случая решението е същото: обърнете се към Него! Той е нашият източник, а Неговото Слово е както волята Му, така и оръжието на нашето обещание.

Има причина фразата “запали огъня под теб” да е с трогателно значение: когато нещата станат неудобни, вие сте готови да се движите!

Това важи както в ежедневието, така и в битката: даден ни е един живот и решението е наше дали да изчакаме обстоятелствата, за да решим нещо, или да действаме и така да живеем.

Генерал Омар Брадли

Уроците, които сме научили чрез трудности, винаги се превърщат в най-ценния опит, защото често те са най-лични.

Натиск

След това се добавя натиск върху динамиката на огъня и водата.

За да се проучи как може да изглежда този процес на закаляване, от гледна точка на Писанията, ще извлекат неща от някои от най-малко любимите ми библейски стихове, намиращи се в посланието на Яков.

Английската стандартна версия ни подканва: **считайте го за голяма радост, братя мои, когато изпадате в различни видове проблеми** (1:2, курсивът е мой). Е, аз мисля, че вече знаете, че изпитанията не са специфични за пола. Но за да може момичетата да се почувстват включени в този съвет, нека добавя същия стих, само че от превода The Message:

Считайте го за чист подарък, приятели, когато тестове и предизвикателства ви връхлитат от всички страни (стих 2, курсивът е мой).

Може ли Яков да бъде сериозен? Дали той наистина ни казва да считаме изпитанията за чиста радост и да разглеждаме тестовете и предизвикателствата, които ни притискат от всяка посока, като дарове? Представете си да се обадите на най-добрата си приятелка в най-лошия ден от живота си и, след като през сълзи ѝ разкажете специфичните и неочаквани изпитания на всеки фронт, тя ентусиазирано да възкликне: “Какъв подарък! Хайде да празнуваме! Ти, приятелко моя, си благосло-вена!”

Може би ще затворите веднага телефона и ще пробвате да се обадите на друга приятелка, която поне ще каже, че съжалява, че денят ви е бил толкова ужасен и че тя ще се помоли утрешният ден да е по-добър. Това е може би момент, в който сблъсъкът между нашата човешка гледна точка и небесната гледна точка е най-очевиден. Нашият Бог обича да триумфира над това, което изглежда невъзможно. Ето защо Той нарича засадата, без какъвто и да било шанс за евакуация, “възможност”! В края на краищата, Яков беше брат на Исус. Така че той трябва да е имал някаква представа, която на нас ни липсва, защото след това казва: **Защото вие знаете, че изпитанието на вашата вяра произвежда твърдост** (стих 3).

Преводът The Message описва процеса по следния начин: **Вие знаете, че при натиск вашият живот на вяра е изложен на открито и разкрива истинската си същност.**

Добре, време е за истината. Знам, че под натиск моята вяра е била изваждана на явен показ и от време на време не съм харесвала това, което съм виждала. Теглото на житейски обстоятелства е връхлитало върху мен и изведнъж се появяват цветове, които не

са толкова привлекателни. Не само че цветът е изцяло погрешен, но и думата “твърдост” не би била подходяща, за да опиша реакцията си.

Не мисля, че Бог е имал предвид проблемите да карат момчетата да печелят, а момичета да се свиват, така че знаех, че е време за мен да се утвърдя.

Динамиката на изпитанията прави така, че невидимото да стане видимо. Под натиск неща, които изглеждат скрити когато няма трудности, сега се разкриват. Бог иска ние да се развиваме, независимо дали сме подложени на натиск или сме “свободно плаващи”.

Животът не е като посещение при масажист-терапевт, където можете да изберете нивото на интензивност, на което да се наслаждавате. Когато има трудности, никой не ви пита дали искате натискът да е лек, среден или силен. Закалените Божии дъщери са устойчиви. Ние имаме капацитета да процъфтяваме под всички видове натиск, във всеки сезон.

Аз живея в Колорадо, където зимите са дълги и почти няма пролет. При нормални климатични условия може да има виелица, а след това внезапно лято. Ако искам определени видове цветя да цъфтят в тези условия, трябва по някакъв начин да променя самите условия. Трябва да създам изкуствено мека зима като пхна луковиците в чекмедже от хладилника ми. След това ще създам фалшива пролет, в безопасност, до прозореца на моето перално помещение и бум - цветята ми биват подмамани да цъфтят извън сезона. Мисля, че Бог обича да прави почти същото нещо, но чрез доста по-различен процес: изпитанията и натискът са това, което ни кара да цъфтим или да увяхваме.

Яков продължава да възхвалява силата на това да издържим на изпитанията в следващия стих: **И нека твърдостта да има пълен ефект, който може да бъде съвършен и завършен, без никакъв недостатък (стих 4).**

За тези от нас, които се нуждаят да чуят този стих на малко по-ясен език, ето версията The Message: **И така, не се опитвайте да се измъкнете от нищо преждевременно. Нека всичко свърши работата си така, че да станете зрели и добре развити, без каквито и да е дефицити (ст. 3-4).**

Ние всички минаваме през изпитания, така че защо да не им позволим да имат пълен ефект? Научих, че ако излезе от нещо твърде рано, това обикновено означава ново изпитание в бъдеще. Смята се, че когато тренирате за определена мускулна група, растежът се случва, когато се насилите до точката на мускулно свръх-напрежение. Когато дадете всичко от себе си, след което някак си извлечете от Бог допълнително сила, извън себе си, и дадете още малко - още една мила дума, още едно грижовно докосване, още една дума на прошка, още една молитва, още един разговор. С други думи, ако сме постоянни по време на изпитанието, това закалява нашата вяра, така че тя да достигне до пълна зрялост.

Този подход изисква небесна мъдрост, така че Яков добавя стих 5: **Ако на някой от вас не му достига мъдрост, нека иска от Бога, Който дава на всички щедро, без да укорява, и ще му се даде.** Преводът The Message е като ехо: **Ако не знаеш какво правиш, моли се на Отец. Той обича да помага. Ще получиш Неговата помощ и няма да се чувстваш унижен да просиш за нея.**

Бог е нашият източник на мъдрост. Той е щедър, а не стиснат със Своя съвет. Вярвам, че Той стратегически ни позиционира, така че да трябва да искаме Неговата помощ. Той не си стои в небето без да се намесва, с кръстосани ръце, казвайки на Исус: "Можеш ли да повярваш? Те все още не могат да разберат това." Не, Той обича ние да Го включваме! Тъй като Бог е ускорил живота ми, аз често откривам, че се събуждам и дори

не знам къде съм, да не говорим за това, което правя! Казвам: небесни Отче, днес имам нужда от Твоята мъдрост. И Той отговаря: Дъще, не се бой, с теб съм. Но изглежда, че има дори още по специфичен начин, по който Бог обича да чува нашите молитви.

Но да проси с вяра, без да се съмнява ни най-малко; защото който се съмнява, прилича на морски вълни, които се тласкат и блъскат от ветровете. Такъв човек да не мисли, че ще получи нещо от Господа, понеже е колеблив, непостоянен във всичките си пътища (стихове 6-8).

Искайте смело, с вяра, без да се колебае. Хората, които се притесняват докато се молят, са като морски вълни, тласкани от ветровете. Не мислете, че ще получите нещо от Господаря по този начин, посред морето, докато все още разитате и на вашите собствени възможности (стихове 6-8, The Message).

Бог обича когато се молим смело, без сянка на съмнение. Харесва ми да си го представям по следния начин: Бог ни кани да се молим така, че да уплашим това в нас, което се страхува! През последните няколко години Бог разшири Джон, мен и всички служители на *Месинджър интернешънал*. Ние не сме имали друг избор, освен да съединим сърцата и ръцете си и да се молим с молитви, които изумяват ушите ни и предизвикат сърцата ни.

Един такъв сценарий беше, когато Джон сподели с нашия екип от лидери, че той наистина усеща Бог да ни предизвиква да подарим 250 000 книги в рамките на една календарна година.

Аз преглътнах силно! Най-много книги за година, които бяхме подарявали преди, беше 70 000. Двеста и петдесет хиляди изглеждаше твърде голям скок. Така

че аз предложих нещо друго.

“Какво ще кажеш да започнем с раздаването на 100 000?”

Това не беше най-добрият ми момент.

Джон отговори много бързо, преди да може съмнението да изпълни стаята.

“Лиза, моята вяра е прикрепена към 250 000 книги.”

Е, така се получи. Всички се изправихме и се помолихме с една молитва, която звучеше невероятно необичайна по онова време. Но, да бъда честна, ако не се молите с вида молитви, които ви плашат, тези молитви със сигурност не са плашещи и за врага. Но очевидно нашето смело искане беше точно това, което небето чакаше да чуе. До няколко дни се разгърна планът и ресурсите, за да стартираме проекта, който ни беше разкрит. Църкви, приятели и дори рок звезда си партнираха с нас в стремежа да видим посланията, на които сме настойници, да обикалят безплатно по различни народи. Книгите са преведени на арабски, фарси, арменски, урду, китайски, вьетнамски, кхмерски, български, индонезийски и още много други езици. Книги на езици, които дори не знам как да произнеса или напиша, намериха своето място в ръцете на изолирани лидери, братя и сестри.

Мечовете може да са с двойно острие, но никога не са колебливи. Ако изберем да атакуваме, трябва да атакуваме истински.

Битката на живота е, в повечето случаи, битка срещу течението; и да я спечелим без борба най-вероятно ще означава, че сме я спечелили непочтено. Ако не е имало затруднения, нямало е да има и успех; ако има за какво да се борим, нямаше да има нищо, което да не бъде постигнато.

Самюел Смайлс

Така че, прекрасни мои, зависи от вас. Можете да избягате и да се скриете, да проклинате и да плачете в опита си да се отдалечите от трудностите на живота и в този процес да бъдете победени. Или можете да изберете да дадете възможност на трудностите да закалят силата ви.

Това е ясно за нас, приятели, че Бог не само ви обича много, но също така е сложил ръката Си върху вас за нещо специално. Когато посланието, което ние проповядвахме, дойде до вас, то не се състоеше само от думи. Нещо се случи и във вас. Святият Дух постави стомана в убежденията ви (1 Солунци 1:5, MSG, курсивът е мой).

Завършвайки тази глава, ето моята молитва за вас.

Скъпи небесни Отче,

Нека ние, дъщерите Ти, да бъдем в единство със сърцето Ти и с небесната цел. Нека животът ни да бъде неразривно изтъкан израз на всичко, което Ти копнееш за нас да живеем, да се докоснем, да виждаме, да чуваме и да имаме. Направи ни едно. Ние се предаваме на Твоя процес. Нека Твоята воля бъде извършена в огнената ковачница и във водното кръщение. Оформи ни в нещо толкова силно, но и гъвкаво, че всеки аспект от живота ни да изявява Твоята любов и сила да спасяваш. В името на Исус, амин.

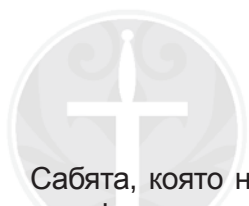
В следващия раздел ще научите как да въртите меч с цел.

Част трета:

Въоръжени

Думи - мечове

Защото, макар и да живеем в плът, ние не водим война по плът. Защото оръжията на нашето воюване не са плътски, но имат божествена власт да унищожават крепости (2 Коринтяни 10:3-4).

Сабята, която ни е била поверена да носим, не се вдига с физическите ни ръце, а с нашите думи. Ние изговаряме Божието слово като оръжие, което се чува много преди да бъде видяно. Последният път, когато светът видя меч, или Словото на Бог в най-мощната му форма, беше когато Исус ходеше по нашата земя. Той копнее и ние да израснем и достигнем Неговия ръст.

Подобно на нашия Спасител и Господ, ние имаме силата да изтеглим меч си чрез думите, които избираме да изговорим. Ние говорим като посланици на вяра, надежда и любов, така че хората на земята да разберат, че са били примирени с Бога чрез смъртта на Сина Му. Ние сме служители на надеждата, чиито думи са подправени със сол, светлина и звук, които са чужди на един свят, осеян с тъмнина. Думите са невидими, но ако се злоупотребява с тях, те може да се окажат смъртоносни.

Думите са мощни оръжия за всички каузи, добри или зли.

Манли П. Хол

Ние имаме силата да изговаряме думи, които мо-

гат да отварят или затварят сърца. Сега е времето да изговаряме думи от небето, с намерението да освобождаваме другите чрез думите и делата си.

Нашият древен език обединява всичко, което някога е било разделено, тъй като това са самите думи на Бога. Помислете за това: Бог ни е дал Своя език и няма нужда ние да учим граматиката и пунктуацията му, за да го използваме на небето. Той е изпълнил думите със сила и внимателно е структурирал всяко изречение така, че всяка сричка е изтъкана с власт и белязана от обещание.

Всичкото писание е боговдъхновено и полезно да ни научи на това, което е вярно и истинно, и да ни накара да осъзнаем какво не е наред в живота ни. То ни коригира, когато бъркаме и ни учи да вършим това, което е правилно. Бог го използва, за да екипира хората Си, за да извършат те всяко добро дело (2 Тимотей 3:16-17, NLT).

Забележете, тук не се казва, че само някои писания са вдъхновени и полезни, а че цялото Писание ни учи, поправя, подготвя и екипира. Ако избираме какво да говорим и как да живеем, ще се окажем в позиция на много зле екипирани хора, неподготвени за това, което ни очаква в бъдеще. Писанията са нашето огледало. Божието слово има силата да ни промени, така че да отразяваме това, което е истинно, и да отклоняваме онова, което е невярно. Словото ни кара да променяме не само начина, по който говорим, но и самия корен на нашите думи.

Онзи, който идва от горе, е над всички. Онзи, който е от земята, принадлежи на земята и говори по един земен начин (Йоан 3:31).

Езикът има силата да издига или принизява, да благославя или проклина, да изцелява или наранява. Ние

можем да говорим по човешки според земния модел, или според небесния образец. Преводът *The Message* перифразира Йоан 3:31 по следния начин:

Онзи, който идва от горе, е с една глава по-висок от останалите пратеници на Бога. Земнороденият е свързан със земята и говори на земен език; небснороденият е в своя собствена категория.

Ние сме земнородените, които впоследствие са се преродили за небето. Ако аз разбера, че ще прекарам остатъка от живота си в Италия, логично би било да науча италиански език. Е, ние ще живеем вечно в небето, така че звучи логично да научим езика на небето сега. Време е да говорим езика на новородения си и на земята на нашия Отец.

От сърцето ми извира блага дума. Аз разказвам делата си на Царя; езикът ми е перо на бързописец (Псалм 45:1, NIV).

Бог иска да покаже силата Си в и чрез вас. Той никога не е имал предвид ние да живеем живота си ограничени само до езика и следователно до царството на човешката сила. Молитвата ни кани да изживеем една божествена намеса, която ни издига до нова гледна точка, много по-висша от ограниченията на нашия човешки език. Именно тази нова позиция ни дава различна перспектива. Ние издигаме меча си, когато издигнем Словото Му: **Смърт и живот има в силата на езика** (Притчи 18:21).

Божии думи са безупречни и живи. Те могат да бъдат оприличени на живи мечове, които осветяват тъмнината. Той е поверил на децата Си един мощен, свят, древен език. Тези живи думи трябва да бъдат из-

**ФАКТИ ЗА
ФЕХТОВКАТА**
... Ритмичността
и блокадите
неутрализират атаките
дори на най-
нападателяния
играч.

ползвани с почит. Когато злоупотребим със святите Му думи или ги размахваме ядосано и осъдително, отражението се изкривява и небесната светлина бива помрачена от тъмнината.

Аз бих искала да говоря на чужд език. Би било толкова невероятно да разбирам необходимите думи, които биха могли да ме направят полезна в чужда страна. Подобно на повечето американци, взех необходимите две години за научаването на чужд език, но без да разговарям с хора и ограниченото ми познание на френския бързо се изпари. Ако бяха предложили италиански, моята история щеше да е съвсем различна. Въпреки че баща ми е роден в САЩ, майчиният му език не беше английски. Майка му и баща му са родени на остров Сицилия и затова говорили италиански. В онези дни италианците са били смятани за невежи, бедни имигранти. Езикът им ги свързвал с италианската общност, но ги изолирал от англоговорящите американци. Баща ми бързо научил, че акцентът му го кара да се набива на очи в училище, а е трудно да не се говори с акцент, когато използвате един език у дома и съвсем различен всеки ден в училище. Баба ми овдовяла, когато баща ми бил само на десетгодишна възраст. Като най-голям син, той работил здраво, за да научи майка си на английски, така че тя да може да издържа семейството.

Както баща ми разказваше, той избягал на млади години, сменил си името от Венерандо на Йосиф, служил във флотата и играл футбол в университета в Индиана. След колежа работил за една авиокомпания, оженил се за майка ми, която била стюардеса и се стремял усилено да се дистанцира от всякаква връзка с неподходящото си възпитание.

Изминали десетилетия и баща ми станал успешен бизнесмен. Аз израснах в дома му и ме наричаха WOP (без документи), но всъщност няха никаква представа за какво говореха моите колеги от Индиана. Всичко,

което знаех, е, че когато се събирахме със семейството на баща ми в къщата на моята баба, братята говореха един на друг силно и емоционално, на музикален език, който никога не бях чувала в дома ми. За съжаление, само няколко фрази и песни ми бяха предадени. Искаше ми се да знам повече тогава. Дори и сега, когато пътувам до Италия, се хващам, че си спомням ритмите на речите на баба ми. Като че ли бащиният ми майчин език призовава дъщеря му.

Копнеете ли да говорите на чужд език? Моля ви, не мислете, че се позовавам на досадното мъчение да се изучи определена граматика. Искам да кажа да имаме истинско, вродено разбиране на езика до такава степен, че да можем да го говорим от сърце.

Може би вече владееете чужд език. Ако е така, не е нужно да ви казвам как тази способност отваря врати и прави незабавно връзки между непознати от различни светове. Опияняващата комбинация на общия език и целта свързва жителите на различни страни по мощен начин.

Когато преведохме нашите книги на няколко различни чужди езици, бяхме възхитени от начина, по който тези послания намериха пътя си в ръцете на мнозина. Хората, които преди това бяха изолирани, се почувстваха част от нещо. Тези, които получиха книгите, усетиха, че нуждата им беше посрещната поради дара на другите. Не само че те получиха Божието слово на техния език, но го получиха в практична форма, свързана с общите човешки преживявания, така че да могат да го приложат в ежедневието си.

Когато написах книгата *Подхранване*, аз поставих в рамка този атрибут като език на сърцето, който жените имат. Подобно на езика, подхранването се изразява във вербални и невербални начини. Това е пример на нашия общ майчин език точно толкова, колкото родният ни език изразява националния произход на нашето раждане.

Колкото и да са важни и двете неща, с тази книга аз се надявам да изкопая още един слой. Искам да поровим малко по-дълбоко и да говорим за един език, който е дори по-могътен от езика на родния ни произход или от езика на нашето майчино сърце.

Този език има силата да отиде отвъд връзката с хора. Самите му думи са вплетени в авторитета да движат невидимото във видимото и да създават нещо от нищо.

Когато нашият Отец проговори, творението се случи. От тъмната бездна на безформения хаос дойде ред и светлина. Ако ще бъдем възхитителни дъщери, които вършат величествени неща, за да почетем нашия невероятен Бог, ние се нуждаем от думите и името Му.

Както при нашия Отец, мислите ни се освобождават, когато говорим. Бог ни е създал с дълбокото разбиране за това какво означава да приемем, да носим и, в пълнотата на времето, да родим живота. **От изобилието на сърцето говорят устата** (Матей 12:34). Обикновено чуваме този стих като увещание да пазим сърцето си или да си направим равносметка на това, което съхраняваме в него, когато чуваме нещата, които излизат от устата ни. Но този път бих искала да погледнете написаното през различен обектив, защото от изобилието на сърцето Си, Бог изговори Вселената с всичките ѝ галактики, в съществуване.

Понеже Неговите невидими качества, а именно, вечната Му сила и божествено естество, се виждат съвсем ясно, още от създаването на света, в нещата, които са били сътворени (Римляни 1:20).

Вие сте дори по-възбуждащо и сложно направени от океаните, планините и лъвовете! Вие, прекрасни мои, отразявате качествата на нашия невидим Бог.

Когато този език бива дори прошепнат, огромни пространства биват мигновено създадени и области-

те на небесното и земното царства се свързват. Ние можем да изговаряме тези думи, понеже това е езикът на нашия Баща.

В допълнение към това, че са колекция от написани Божии думи, които формират мечове, святите Писания са живият език на нашия истински дом. И като такъв, всяко изречение е изпълнено с образи и инструкции, както за нашето сегашно земно пътешествие, така и за пресвятото място.

Неговото Слово надвишава всичко, което някога сме познавали като език, защото думите Му са началото на днешния свят. Езикът на нашия Отец може да бъде говорен от всички безупречно, независимо от родния ни език и акцент. Тези мощни и древни текстове са на разположение на всяко племе и диалект.

Динамиката на чуждите езици беше родена, когато Бог разпръсна непокорните хора, които споделяха един общ език. По-долу виждаме историята за Вавилонската кула.

А Господ слезе да види града и кулата, които градяха хората. И Господ каза: Щом като те са един народ, говорещ общ език, и са почнали да правят това; и няма да има нищо невъзможно за тях, каквото и да било нещо, което биха намислили да направят. Нека слезем и там да разбъркаме езика им, така че едни други да не разбират езика си. Така Господ ги разпръсна оттам по лицето на цялата земя; а те престанаха да градят града. Затова той бе наречен Вавилон, защото там Господ разбърка езика на цялата земя; и оттам Господ ги разпръсна по лицето на цялата земя (Битие 11:5-9).

Интересно е да се отбележи, че този проект за изграждане на привидно невъзможното би бил възможен при наличието на два фактора: обединени хора и общ език. Тяхното начинание би било успешно, въпреки че

не беше според Божието водителство. Техните планове бяха мотивирани от открито непокорство спрямо Божията заповед в Битие 1. Разбъркването на езиците не само спря развитието им, но разпръсна хора, които се бяха обединили, по четирите краища на земята. Историята на нашето човешко съществуване започна с един език и аз вярвам, че ще завърши с един език... езика на Божието чудо.

И като се чу този шум, насъбра се народ; и се смутиха, защото всеки един ги слушаше да говорят на неговия език. И всички се чудеха и маеха, като си казваха: Ето, всички тези, които говорят, не са ли галилеяни? Тогава как ги слушаме да говорят всеки на нашия собствен език, в който сме родени? Партяни, мидяни и еламити, и жители от Месопотамия, от Юдея и Кападокия, Понт и Азия, Фригия и Памфилия, от Египет и онези страни от Ливия, които граничат с Кириянея, и посетители от Рим - и юдеи, и прозелити, критяни и араби, слушаме ги да говорят на нашите езици за великите Божии дела (Деяния на апостолите 2:6-11).

Мнозина се събират, когато небето намира глас на земята. Когато наистина имаме какво да кажем, Бог намира начин да го разтълкува за всички, които се нуждаят да го чуят. Когато ние се предадем да говорим думите Му, чрез силата на Неговия Дух, удивителни неща могат да се случат. Аз толкова силно копнея за този единен израз на Божието чудо!

Не ви ли харесва факта, че Бог избра хора от регион, който се смяташе за неграмотен (Галилея), да декларира Неговите славни чудеса на благочестивите и добре образованите хора, които се бяха събрали в Ерусалим от всяка област? Никой не беше изолиран. Дори още по-важно от обединения земен език, който звучи еднакво, е колективната сила да се каже едно

и също нещо. В Деня на Петдесетница, небесните декларации връхлетяха земята и всички, които присъстваха, го знаеха.

Нашият Всемогъщ Бог е победител. Неговата слава, любов и чудна милост не познават граници. Дарът на спасението е чрез вяра единствено в Него и всички, които Го търсят, намират благодат и надежда.

Въпросът тук не е дали вие вярвате в говоренето на езици. Има по-важни въпроси, на които трябва да се отговори: Ще решим ли да използваме думите си по начин, който ни извежда от картинката и прославя Бога? Ще говорим ли според нашите ограничения, или ще разказваме за Неговите безупречни дела? Ще бъдем ли единен глас, като позволим на Неговия Дух да ни изпълни?

Никога не съм виждала единство да работи, освен ако всички участници не са свързани в по-висша кауза. Единството ни с целите и езика на нашия Отец ще инициира ново Божия план и ще обедини хората около целта Му.

С толкова много разглобени парчета от меча (Тялото Му и Словото Му), които дори не можем да видим, ние осъзнаваме нашата роля само частично! За да се разбере функцията на дадена част, най-добре е да се има представа за образа на цялото.

Липсващите парчета обикновено означават, че има части, които познаваме... и други части, където Духът и Словото на Бога попълват празните места. Ние прокуваме и говорим слово на вяра, за да създадем субстанция на неща, които предстои да видим. Той е всичко за нас; ние сме част от едно цяло.

За твърде дълго време Словото се е тълкувало, вместо да бъде прокламирано. Ние сме придобили навика да го прекарваме през филтъра на човешките преживявания, социалните предпочитания, текущите предразсъдъци и ограниченото мислене на човешкия

ум, вместо просто да декларираме това, което е толкова силно и вечно изговорено и записано. Ние сме тълкували Евангелието, вместо да го изразяваме.

Изкушението е да тълкуваме Словото според малката роля, която играем, вместо да го провъзгласяваме в тайнствената форма на неговата цялост. Изисква се вяра да се декларира на език, който не разбираме.

С вяра разбираме, че световите са били създадени с Божието слово, така че видимото не стана от видими неща (Евреи 11:3, ASV).

Бог оформи света, който виждаме, чрез думи, които не се виждат. Когато действаме като нашия Отец и изговаряме думите Му, мечът Му намира своето съдържание. Когато ние просто декларираме това, което вече е силно и вечно ковано в Небето, създадената земя разпознава думите и се съгласява с волята на своя Създател.

Твърде много се губи при превода, когато прокарваме думите на небето през филтъра на земята, вместо да оформим земята според думите на небето. Най-добре е да извличаме мъдрост от Стария по дни, а не от хората на нашето време. Честно казано, винаги съм си мислила, че приятелите на Йов звучаха много логично, докато Бог не се появи на сцената!

Наистина, кой е този, който помрачава Твоя съвет неразумно? *Ето защо аз говорих за онова, което не съм разбирал, за неща, пречудни за мене, които не съм познавал* (Йов 42: 3, курсивът е мой).

Други библейски версии използват думите “замъглява”, “размива” и “изпитва” вместо думата “помрачава”. Когато се опитваме да обясняваме това, което не разбираме, така засенчваме или затъмняваме светлината на Божия съвет. Поставяме под въпрос Неговото величие, когато притъпя-

ваме ръбовете на небесеното Му Слово.

Ако изпратя един от синовете си да каже на някой от братята си: "Мама иска да слезеш долу веднага", ще очаквам от него да го повтори точно така, както аз съм го казала. Но общуването се размътва, когато той пропусне да каже част от това, което аз съм казала, или пък прибави нещо, което не съм му поръчала. Например: "Мама иска да слезеш долу веднага и да оправиш масата." (Може би добавеното е понеже той иска брат му да оправи масата вместо него). Ако съм го извикала, за да разходи кучето или просто за да прекарам известно време с него, ще настане объркване. Или ако съобщението е предадено по следния начин: "Мама иска да слезеш долу", без да има определен период от време, синът ми може да каже: "Добре." Но ако не знае, че трябва да слезе веднага, той може да отлага за дълго време. Това са малки примери, които могат да се окажат сериозен проблем в по-голям мащаб.

Бог е единственият, Който знае всичко. Той знае, че ние сме ограничени и затова ни дава мъдростта на Своите пътища и мисли за почти всичко, което има значение. Но, подобно на синовете ми, ние често предполагаме, че причината зад мотивите Му или времето не са важни.

Как се вписва това в заръката на Павел към духовния му син Тимотей?

Проповядвай словото, настоявай навреме и не навреме, изобличавай, порицавай, увещавай с голямо търпение и непрестанно поучаване. Защото ще дойде време, когато няма да търпят здравето учение; но понеже ги сърбят ушите, ще си натрупат учители по своите страсти и като отвърнат ушите си от истината, ще се обърнат към басните (2 Тимотей 4: 2-4, ASV).

Вместо да проповядваме лесни слова, нека пропо-

вядваме думите на светлината! Разбирам, че е имало сезон в миналото, когато мечът на Божието слово е бил изговарян без светлина, тъй като е бил въртян легалистично. Прибавянето на нашите собствени планове винаги нарушава блясъка на Божието слово. Когато хората са наранени от това, което би трябвало да ги лекува, те се страхуват от неговото влияние.

За да не се плашат хората, много служители и лидери са дръпнали леко назад и в опита си да бъдат толерантни, те са добавили допълнителен език, който е почти форма на жаргон спрямо Божието слово. Мисля, че толерантността е чудесно нещо, но правим грешка, когато позволяваме на нашата методология да компрометира Божието послание.

*Най-общо казано, кратките думи са най-добрите,
а древните думи най-доброто от всичко най-добро.*

Уинстън Чърчил

Уинстън Чърчил е бил невероятен комуникатор, чиито думи са достигали далеч отвъд неговата област и действителност. Те продължават да говорят и на нашето време. Харесва ми да си мисля, че този цитат обяснява как кратките и точни думи говорят с по-голяма яснота, а по-древните думи устояват на опустошенията на времето най-добре. Колкото и своевременни да са човешките думи, те, в крайна сметка, имат дата в календара на вечността.

Във времето на Исус евреите използваша два езика. Еврейският език беше запазен за храма и изучаването на свещените Писания. Арамейският език беше за ежедневна употреба в дома и на пазара. Исус донесе свещените и скрити думи и власт от Бога до хората по улиците, домовете и пазарите. Но Той не позволи на свещеното да бъде третирано като нещо обикновено, въпреки че Той Самият се отнасяше към обикновените хора като свещени.

В опитите си да бъдем всичко за всички хора, позволили ли сме на нашите думи да станат обикновени или дори светски, изгубили вечната тежест на светостта? Позволете ми да използвам себе си като пример. В продължение на много години съм казвала на публиката да оставят нещата от миналото си, защото с Бог “вашето минало не е вашето бъдеще”.

Това е фраза, която Бог ми даде през 1994 г., докато бях в молитва. Обикновено присъстващите помнят самата фраза. Колкото и вярна да е тя, поговорката си има срок на годност. Тя има преобразуваща сила, когато бъде декларирана заедно с Писанията, които я подкрепят. “Вашето минало не е вашето бъдеще” е съкратен вариант на Филипяни 3:13-14:

Братя, аз не смятам, че съм уловил, но едно правя - като забравям това, което е назад, и се простирам към това, което е напред, впускам се към прицелната точка за наградата на горното призвание от Бога в Христос Исус.

Това, което казах, е вярно, но то има по-малко сила, отколкото истината. Производните на истината фрази и изрази нямат силата на оригинала. Ние не можем да си позволим да живеем чрез думи, които са лишени от власт, представяйки си, че свещените Писания не са необходими вече в нашите презентации. Винаги ще бъдем недостатъчни, когато се стремим да бъдем библейски, без да използваме Писанията.

Фразите са лесни за запомняне, защото са елементарни. В нашите дни на взаимосвързани социални медии, ако една група от думи е достатъчно съдържателна, тя може да обиколи света за няколко минути. Но какво оставя след себе си? Имат ли Фейсбук и Туитър силата да трансформират? Определено се надявам да е така, защото милиони хора прекарват много време в тези соци-

ални мрежи. Аз се моля това да не създаде поколение от мъдри глупаци, които знаят всичко и не вършат нищо.

Защо мислите поканата за Села (да застанем тихо и да се удивляваме на Бога със страхопочитание) се намира толкова често в псалмите? Паузите дават възможност на необходимото време за свещените думи да проникнат всички сенчести мисловни области с блясъка на тяхното безвремие. Без гласа на Святия Дух няма осъждане на греха и, в крайна сметка, няма истински мъдър съвет.

Чудя се какъв вид думи сме изговаряли, за да се намерим в нашата настояща реалност. Уилям Буут, основател на Армията на спасението, беше попитан в едно интервю какви са неговите притеснения за Църквата на следващия век. Ето какво каза той:

В отговор на вашето запитване, аз считам, че главните опасности, които се изправят срещу идващия век, ще бъдат религия без Святия Дух, християнство без Христос, прошка без покаяние, спасение без възстановяване, политика без Бог и небе без ад.⁸

Когато прочетох това пророческо предупреждение, сърцето ми беше пронизано като с меч. Не ме боли за грешките на другите, а за моите собствени грешки. Сега не е моментът да се разделяме на лагери и да сочим с пръст. Състоянието на Тялото на Христос е твърде отчайващо.

Ако това, което сме декларирали през последните няколко десетилетия, е създадо настоящата реалност, нека впрегнем волята си за съграждане на нова рамка, изградена върху твърдата канара на Божието слово.

Думите на безразсъдните пронизват като мечове, а езикът на мъдрите носи изцеление (Притчи 12:18, NIV).

Нека да говорим Божиата мъдрост и да станем свидетели на божественото изцеление.

Предупреждения

Толкова много неща в живота имат предупредителен етикет. Думите определено идват с няколко предупреждения. Предупреждение: смърт и живот има в силата на думите ви. Предупреждение: бъдете бавни да говорите. Предупреждение: мислите и думите създават вашата реалност.

*Наблюдавайте мислите си; те стават думи.
Наблюдавайте думите; те стават действия.
Наблюдавайте вашите действия; те стават навици.
Наблюдавайте навиците си; те стават характер.
Наблюдавайте характера си;
той става вашата съдба.*

Непознат автор

Колкото и мощен да е този цитат, той може да ни позиционира да живеем в състояние на постоянно следене на нашите мисли, думи, действия и навици! Тази прогресия е вярна, но ние не трябва да живеем в състояние на полицейщина, постоянно опитвайки се да редактираме мислите си. Вместо това, Бог ни кани да заменим мислите и пътищата си с Неговите, което, между другото, е много по-лесно, отколкото да се опитваме да извършим всичко по нашия начин!

Защото Моите помисли не са като вашите помисли, нито вашите пътища - като Моите пътища, казва Господ. Понеже както небето е по-високо от земята, така и Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли - от вашите помисли. Защото както дъждът и снегът слизат от небето и не се връщат там, а поят земята и я правят да произраства и да напъпва, и тя дава семе на сеяча и хляб на гладния, така ще бъде словото Ми, което

излиза от устата Ми; няма да се върне при мене празно, а ще извърши волята Ми и ще благоуспее в онова, за което го изпращам (Исая 55:8-11).

Както четем Словото Му, то обновява нашия ум. Когато нашият ум се обновява, променят се и мислите ни. Тази промяна в нашите мисловни модели произвежда промяна в това, което казваме за себе си, за нашия свят и за другите. Тази промяна в езика ни произвежда промяна в действията ни и ни свързва с небесните цели за земята. Думите ни започват да бъдат като ехо на волята на нашия Отец в небесата и лозето започва да се разлиства.

Божие живо Слово е произходът на всички мощни и трансформиращи истини. В крайна сметка, истината не е теория, която да се обсъжда. Той е Словото, което стана плът - Исус.

Исус му каза: “Аз съм пътят, и истината, и животът. Никой не дохожда при Отец, освен чрез Мен (Йоан 14:6).

Има огромна разлика между това някой да казва истината и това да бъде истината! Ние трябва да следваме Неговия пример и да живеем истината. Той е истината, без срок на годност, тъй като Той е жив до века! Говоренето на истината окуражава за момент, докато живеенето на истината ни трансформира със своята светлина и инерция.

Моята фраза “вашето минало не е вашето бъдеще” може да се оприличи на частично отворена врата; Неговото слово е широко отворена порта. Божията истина има силата да ви отдели и облече в светлина. Колко невероятно е, че нашият Отец не само ни даде език, но ни даде и Исус като пример за това как да живеем това, което говорим.

Исус им каза: **Истина, истина ви казвам, Синът**

не може да извърши нищо от самосебе си, но само това, което Той вижда, че Отец върши. Понеже това, което Отец върши, и Синът го върши (Йоан 5:19).

Не само че Словото Му е живо... това е Неговата воля. Как мога да бъда сигурна в това? Понеже Исус разкриваше волята на Отец и Той е Божието слово, изразено в човешка плът.

Затова, когато Христос дойде в света, Той казва: Жертви и приноси не си поискал, но приготвил си Ми тяло; Ти не благоволиш във всеизгаряния и приноси за грех. Тогава казах: "Ето, дойдох да изпълня волята Ти, О, Боже, както е писано за Мене в свитъка на книгата (Евреи 10:5-7, курсивът е мой).

Така възниква въпросът: Какво е писано за нас в свитъка на книгата? Според втора глава от книгата Деяния на апостолите, Божиите дъщери ще бъдат част от тези подвизи родени от небето: ние ще пророкуваме заедно със синовете и ще преживяваме изливането на Божия Дух. Ще Му служим под покривалото на едно небе изпълнено с чудеса, докато ходим по земята, пълна със знамения. В наши дни всички, които изви-кат към Бога, ще бъдат спасени (вж. стихове 17-21). Това разкрива по невероятен начин Неговата щедра воля към нас.

Искате ли да вършите Неговата воля, така че всичко, което е написано за вас, да се изпълни в живота ви? Вярвам, че го искате. Нека да се възползваме от този момент и да подпечатаме това в молитва.

Небесни Отче,

Ето дъщеря Ти. Аз дойдох, за да извърша волята Ти. Нека всичко, което е написано за мен, да се изпълни в живота ми, тъй като аз се хващам за Словото Ти, като го изговарям и изразявам чрез живота си. В името на Исус, амин.

Мечът на жътвата

Казвам ви, повдигнете очите си и вижте, че полетата са бели за жътва (Йоан 4:35).

Има само един вид меч, който се свързва със Северна Америка и в типичния американски стил, той е универсален, с повече от двадесет различни начини на употреба. Разнообразните приложения на мачетето могат да бъдат разделени на четири основни категории: за прочистване и поддържане на пътища из гората, за промяна на заобикалящата ни среда, за управление на реколтата и за нападение или защита.

Ето няколко примерни начини да се използва мачето. То проправя пътеки и ги поддържа чисти, нарязва торта, която е необходима за подхранване на градината, или насича подпалки и дърва за огън. С мачетето може да се изчисти място за поставяне на палатка, да се създаде импровизирана горичка и да се разнообразят местообитания чрез окосяване на тревни площи и извайване на жива плет. То е известно с това, че може да сече дървета и своенравни лозя, за да се даде възможност за бъдещ растеж; да се оформят стилно дървени стълбове, както и да се строят елементарни приюти. Мачетето се използва, за да се жъне ориз, захарна тръстика, царевица, ръж, просо, ечемик, елда, овес, фураж за животновъдството, както и да се разсичат и разтварят кокосови орехи, ядки и др. Мачетето

е идеално за отстраняване на надземна растителност, като оставя корена на мястото му, за да има бъдеща реколта.

На последно място, то може да се използва за защита и активно нападение. Въпреки че това не е първоначалната цел на неговия дизайн, мачетето е невероятно оръжие за самозащита, способно да отблъсква нападателите и дивите животни, както и да умъртвява отровните змии. То също така може да се използва за клане на дивеч или добитък.

Кой е знаел за това, а?

Мачетето е успешна комбинация от нож, брадва, меч. Понеже то има толкова много приложения, отдавна е част от ежедневието на хората в много части на света. Сериозно, с такъв впечатляващ списък от употреби, аз се чудя как съм оцеляла толкова дълго без мачете!

В страниците, които следват, ще се съсредоточа върху това какво би могло да се случи, когато ние разчистим пътища, променим средата около нас и започнем да жънем реколтата. Можете да намерите пътя си, да създадете убежище и да се насладите на плодовете на труда си. Също така, по протежение на пътя може да срещнете някои змии, които се нуждаят от бързо изпращане в отвъдното.

Разчистване и поддържане на пътеки

Нищо не осветява духовния път повече от Божието слово. Прелистете книгата Притчи и ще имате яснота за това, което лежи пред и зад вас. Пътищата не са крайната цел. Пътищата и пътуванията водят до някъде. Понякога да пристигнем твърде бързо е вредно.

Опасно е да се стигне някъде без нашият характер да бъде достатъчно зрял. Характерът и силата често идват когато стоим в курса. Притчи 20:21 ни предупреждава, че това, което сме придобили прекалено бързо, не винаги е благословение в края на краищата.

Въпреки че имаме толкова усъвършенствани начини на транспорт в наши дни, все пак ние сме изгубили връзката с целта на пътя. Добрият живот и взаимоотношения не се изграждат като просто скачаме от точка А до точка Б възможно най-бързо, а като събираме и размишляваме върху уроците на пътешествието.

При наличието на толкова много тротоари в наши дни, пътеките са малко повече от мръсни следи или преки пресечени местности през гори и полета. В отминалите дни обаче пътищата са превозвали хора, а пътеките са ги свързвали. За съжаление, ние се местим от едно място на друго толкова бързо, че не успяваме да прокараме пътеки, за да се свързваме с други хора. И това постоянно хоризонтално движение по лицето на земята често е за сметка на вертикалното.

Не е случайност, че една от стратегиите, които Рим използва, за да завладее света, е изграждането на мостове и пътища. Те дават възможност на римляните да преместват войските си и да изнасят своята култура. В същността си пътищата, мостовете и пътеките са неутрални, но както и в дните на Рим, враждебните сили могат да използват тези пътища толкова лесно, колкото съюзниците. В наши дни цифрови пътеки опасват земното кълбо. Интернет и социалните медии служат като виртуални пътища и пътеки. Но пътищата на социалните медии трябва да бъдат изградени с голямо внимание и да не се използват като заместител на личния контакт. Много бракове са били компрометирани, защото единият съпруг е бил сам в леглото, докато другият е бил емоционално ангажиран с виртуални близки в интернет. Кой не е бил с приятели, когато телефонът звънва и той не може да не вдигне?

Всеки ден е едно пътешествие в хода на времето. Движим се през него дори ако никога не напускаме дома си. Както времето, кариерите и съдбите имат пътеки, приятелствата осъществяват своите цели и семействата имат своите пътешествия. В допълнение към предизвикателството на огнените следи, виждаме и необходимостта да запазим това, което е ковано безпрепятствено. Това гарантира, че другите няма да изгубят своя път или да се оплетат, поради нашата небрежност.

Нека опростя нещата. Според Псалми и Притчи, в крайна сметка, има само две пътеки в земния ни път: едната води към светлина и живот, а другата - към мрак и смърт. Няма средно положение. Изборът изглежда очевиден - изберете Божия път на светлина и живот. Но има сезони в живота, когато имаме нужда от допълнителна светлина, за да изберем правилния път.

Например в сезона на младостта, на нас разбираемо ни липсва опит. В сезони на болка можем да изгубим перспектива. В сезон на тъмнина може да не виждаме пътя. Понякога входът е слабо осветен и необходимостта от допълнителна светлина е крещяща. Черпейки мъдрост от псалмиста, ние научаваме, че **Твоето слово е светлина; то вразумява простите** (Псалм 119:130, KJV).

Това означава, че ние не сме ограничени само до нивото на осветеност на заобилаящата ни среда. Когато Божието слово влиза в сърцата ни, то ръководи не само душите ни, но също така осигурява светлина. Това, което е опасно в тъмното, бива разкрито в светлината.

Нови и древни пътеки

Повече от всякога Бог иска от нас да изсечем нови пътеки, както и да възобновим древните. За твърде дълго време Божиите хора са се отклонявали от пътя на светостта (Еремия 18:15). Ние се нуждаем от Словото Му, за да извървим пътя пред нас. Точно както мачетето раз-

чиства пътеки в дивата природа, така мечът на Божието слово има властта да отсече онова, което ни оплита.

Това означава, че може да бъдем водени по пътища, които на пръв поглед изглеждат по-трудни, но също така можем да използваме Божието слово, за да изчистим и осветим стъпките си, докато вървим напред. Ако сте християни, врагът не е успял да блокира входа ви към спасението, но ще работи усилено, за да ви изкара извън курса. Светлината на Божието слово гарантира да ви...

избави от пътя на злото, от човек, който говори извратено, от онези, които оставят пътищата на правотата, за да ходят по пътищата на тъмнината, на които прави удоволствие да вършат зло и се радват на извратеността на злите, чиито пътища са криви и пътеките им опаки (Притчи 2:12-15, курсивът е мой).

От тези стихове научаваме, че извратеното говорене, в крайна сметка, води до погрешни пътища и криви пътеки и тези курсове ни отклоняват от пътя на живота. Този стих показва три неща: злото има път, пътека и език. Така че, очевидно е, че правдата също има път, пътека и език (което, разбира се, вие вече много добре знаете!).

Терминът “път” говори за набор от методи, обичаи, нрави, техники, тактика и стил. Примери за нечестиви методи или нечетив път биха включили: гордост, непокорство, безчестие, клеветата, разврат, лъжа, блудство, прелюбодеяние, идолопоклонство, отмъстителност, омраза, завист, гняв и магьосничество.

Терминът “пътека” се различава от термина “път”, понеже пътят е начинът, по който пътешествате, а пътеката е курсът, по който сте поели - мястото, към което сте се насочили. Начинът (пътят), по който ще стигнете там, може да бъде

**ФАКТИ ЗА
ФЕХТОВКАТА**
... Във фехтовката
реда и дисциплината
са много важни.

чрез полет или пеш, докато пътеката (курсът) говори за това дали ще поемете на запад или на изток. В контекста на Писанията, начинът да ходим в праведните пътеки е като говорим истината, а не като лъжем.

И третата динамика в този стих е езикът. Независимо дали осъзнаваме или не, това, което казваме, ще определи и начина ни на пътуване, и нашата дестинация. Езикът има силата да свърже и да ни пренесе по праведните пътища и пътеки, точно както нашите думи имат силата да отделят от злото.

В обобщение - пътят описва как ще пътуваме, пътеката е маршрутът ни, като и двете често биват определени според силата на думите, които изговаряме. Нашият език или избор на думи има властта да определя курса на живота ни.

Но какво да кажем, ако се опитвате да намерите пътеката си? Какво става, ако старата пътека е обрасла или искате да я поддържате, така че другите също да могат да намерят своя път? Как да се ориентирате в тези пътеки? Разбира се, много хора са изгубили своя път, понеже са били подвеждани. Легализмът обезсърчава твърде много хора от истинското благочестие. Беззаконието също заробва, тези ходят по пътя на похотта и бушуващите страсти. Няма никакъв смисъл да ходим по същите пътеки, които са водили толкова много други хора към погибел. Ние имаме възможност да тръгнем в един нов и жив път (вж. Евреи 10:20).

*Не вървете там, където пътят може да ви води,
вместо това направете път там, където няма
път и така ще оставите следа и за другите.*

Ралф Уолдо Емерсън

Не бих искала това да звучи противоречиво, но понякога праведните пътеки изискват нетрадиционен подход. Исус никога не се отклони от пътя на правдата, но определено е пионер. Той възложи на онези, които Го следват, да направят

същото, когато изпрати последователите Си по цялата земя да правят ученици във всяка нация. Преди Кръста, всички пътеки към спасението водеха към храма в Ерусалим. След Неговото славно възкресение, Голгота стана епицентър на храмове от плът и кръв, разпръснати по цялата земя. Мартин Лутер и майка Тереза изоставиха очаквания маршрут, за да оставят следа за хората след тях.

Начинът, по който оставяме една пътека, е също така и начинът, по който се връщаме към нея - чакаме Божието водителство, след което Го следваме там, където Той ни води, в думи и дела. Четем Словото Му, размишляваме върху пътищата Му и говорим на Неговия език. Тогава това, което търсим, ще се отвори пред нас. Чрез силата на Неговото слово, Той прави път там, където изглежда, че няма път. Нашият Бог знае как да се движи в места без път, в пясъчната пустиня или във водата.

Барикадирай пътя, който не води до нищо; удостои ме с ясно откровение. Аз избирам истинския път, който води до Някъде и поставям Твоите пътни знаци на всеки ъгъл. Аз се възползвам и се придържам към това, което Ти ми кажеш; Господи, не ме разочаровай! Ще тичам в курса, който си изложил пред мен, ако просто покажеш как (Псалм 119: 29-32, The Message).

Променяне на заобикалящата ни среда

Друга функция на мачетето е способността му да оформя нова среда.

Преди много години двамата с Джон построихме дом посред силно гориста местност във Флорида. Когато булдозерите разчистваха мястото, всички гризачи, вредители, змии и скорпиони от нашата територия се преселиха в двата съседни парцела. Ние отворихме място за къщата и поляната, като променихме непосредствената околна среда, но това не означаваше, че

бившите обитатели на нашия парцел изчезнаха... те просто се преместиха на друго място.

И като изчерпа всяко изкушение, дяволът се оттегли от Него за известно време. А Исус се върна в Галилея със силата на Духа; и слух се разнесе за Него по цялата околност (Лука 4:13-14).

Исус не само че постеше в пустинята, но се изправи и срещу Сатана. Той беше изморен от поста, но не и изхабен. Той се завърна след поста, изпълнен със силата на Святия Дух. Постът е повече, отколкото само да не се яде. Това е времето, когато ние определяме какво ще има превъзходство и право на глас в живота ни. Ние изпразваме себе си, така че Той да може да ни изпълни.

Понякога трябва да направим радикална промяна - да изключим телевизора си, да излезем от интернет, да оставим настрана телефона. Когато всички тези гласове бъдат смълчани, имаме шанс да се успокоим вътрешно. Все пак, това не е покана да получим по-дълбоко откровение за нас самите, а за Него.

Който живее под покрива на Всевишния, той ще пребъдва под сянката на Всемогъщия. Ще казвам за Господа: Той е прибежище мое и крепост моя, Бог мой, на Когото уповавам (Псалм 91:1-2).

Можете да видите живота си по подобен начин. Когато Исус дойде и ви освободи, врагът не изчезва; той просто се премества на друго място. Той не си е отишъл напълно; просто е извън погледа ни, наблюдавайки за възможност да се появи отново. За да се избегне враждебната му инвазия, ние трябва твърдо да установим нов начин на живот и заобикаляща ни среда. Вслушайте се в начина, по който Бог инструктира Израел да продължи, когато влезе в Обещаната земя.

И да вършиш това, което е право и добро пред Гос-

пода, за да ти бъде добре и да влезеш и да завладееш добрата земя, за която Господ се е клел на бащите ти, като изгониш всичките си неприятели пред себе си, според както Господ каза (Второзаконие 6:18-19).

Нашият Господ измества опозицията и ни дава задачата да притежаваме или завземаме земята. Злото се преодолява или измества от доброто, както тъмнината бива изместена от светлината. Исус е Спасителят на света и от нас зависи да вземем това Евангелие, да нахлуем и окупираме нашата земя с любовта Му.

Ето, дадох ви власт да настъпвате змии и скорпиони и власт над цялата сила на врага; и нищо няма да ви навреди. Обаче, недейте се радва на това, че духовете ви се покоряват; а се радвайте, че имената ви са написани на небесата (Лука 10:19-20).

Добре, твърде често това писание е било използвано, за да оправдае хващането на змии и да се докаже духовния авторитет. Тази практика е горделива, глупава и често фатална. Ние не трябва да се увиваме със змии както не трябва да се увиваме и в силата на врага. На нас ни беше дадена власт да настъпваме, а не да държим змии! Ние трябва да ги мачкаме, а не да ги прегръщаме.

Регулиране на реколтата

По време на прибиране на реколтата, пътищата трябва да бъдат изчистени и поддържани така, че жътварите да могат да стигнат до нивите.

Не казвате ли: Още четири месеца и жътвата ще дойде? Ето, казвам ви, погледнете и вижте, че нивите са вече бели за жътва. Който жъне, получава заплата и събира плод за вечен живот, за да се радват заедно и който сее, и който жъне. Защото в това отношение вярна е пословицата, че един сее,

а друг жъне. Аз ви пратих да жънете това, за което не сте се трудили; други се трудиха, а вие влязохте в наследството на техния труд (Йоан 4:35-38).

Жътвата е кратък сезон на спешност и всичко, което държим в ръцете си, трябва да бъде използвано за повече от една цел. Нашето време може да се сравни с дните на Неемия, когато той защитаваше града, докато го съграждаше. По същия начин ние защитаваме докато събираме реколтата.

Прогласете това между народите; пригответе война; повдигнете юнаците; нека се приближат всички военни мъже; нека излизат. Изковете палешниците си на мечове и сърповете си - на копия; слабият нека каже: Аз съм юнак! (Йоил 3:9-10).

Често онези, които не участват в прибирането на реколтата, ще се опитат да се съревновават с онези, които го правят. Съперничествата са проблем от времето, когато Каин и Авел се бореха за Божието одобрение. Конкуренцията има своето място в олимпийските игри, но не и в Божия дом. Исус и Йоан бяха съработници, които отказаха да се изправят един срещу друг. Те разбираха, че това, което правят, беше по-важно, отколкото да бъдат популярни.

Когато Исус ходеше по брега на Йордан, Йоан Кръстител викаше и насочваше Юдея към пътя на покаяние чрез кръщението и изповедта за грях. Когато Исус дойде, за да бъде кръстен от него, Йоан запротестира (вж. Матей 3:13-15). Йоан разбираше, че е просто вестителят, а Исус е предвестникът. Когато двамата се предадоха на този процес, небесата се отвориха, Божият глас беше чул и Исус беше обявен за Божия Син (вж. стихове 16-17).

След като прекара четиридесет дни в пустинята, Исус и Неговите ученици започнаха да кръщават заедно с Йоан и последователите му. Фарисеите и садукееите също присъстваха и следяха резултата.

Исус разбра, че фарисеите брояха кръщенията, които Той и Йоан извършваха (въпреки че Неговите ученици, а не Самият Исус, кръщаваха в действителност). Те разгласяваха резултата, а именно, че Исус водеше в класирането, по този начин обръщайки Исус и Йоан в съперници, в очите на хората. Така че Исус напусна Юдейската земя и се върна в Галилея (Йоан 4:1-3, The Message).

В сезона на прибиране на реколтата е по-добре да оставите едно поле, отколкото да позволите на лицата, които не са под властта на Господаря на жътвата, да ви направят съперници.

Исус реши да пътува обратно към Галилея и откри узряло поле по пътя Си! Изтощен и жаден, Господ се спря до кладенец, когато една жена Го видя, тъй като беше отишла там да си налее вода. По-късно нейното свидетелство отвори вратата към самарянския град Сихар (вж. стихове 4-30).

Когато религиозните водачи не можаха да направят Йоан и Исус съперници, те ги позиционираха като такива сред хората. Съперничеството и конкуренцията винаги се опитват да поставят хората в позицията, в която те трябва да решат от коя страна ще искат да застанат.

Йоан беше предшественик, който разбираше сезона и целта си. Предтечите не разделят полето. Подобно на Йоан, ние трябва да възвестим идването на Исус.

За убиване или защита

Когато заобикалящата ни среда се промени и оформим пътеки там където преди това е било пустош, често се появяват змии. Ако видим злото да се разкрива, ние не се борим срещу него в нашата човешка сила. Ние го унищожаваме с мачетето на Божието слово... Писано е! Самото действие на завземане на земя и освобождаване на жителите тъпче змии и скорпиони.

В допълнение към пустинята и всяка среда, обрасла със зеленина, полетата са често места за криене на отровните змии. Високите стебла на ечемика маскират дупките им и скриват движенията им.

Може да се каже, че времето за жетва е комбинацията от променяща се среда и създаването на пътеки. Комбайните работят за освобождаване на зърното, което стои пред тях в редове, докато събирачите прибират продукцията. Ако се появи хищник на терена и заплашва жънещите или реколтата, той трябва да бъде изгонен. Тази работа се пада на жънещия, а не на събирача, понеже вторият не може да се бори с пълни ръце. Това означава, че бързото прибиране на реколтата се превръща в инструмент на самозащита. Дори ако змията не е отровна, тя трябва да бъде отстранена.

Никога не позволявайте на опасност, за която вашите работници са ви предупредили, да остане незабелязана или да се прехвърли в полето на съседите ви. Ако видите опасност, справете се с нея. Ако не сте оборудвани за това, поне предупредете другите хора, че има змия в областта.

Така че нека да вкараме Словото на Бог обратно в картинката и нека то да разчисти пътя пред нас, да промени средата наоколо, за да бъде благоприятна за прибиране на реколтата, и нека се справи с всички змии, които ще застанат на пътя ни.

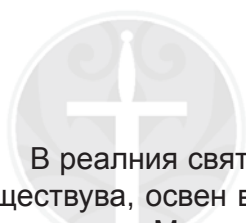
Скъпи небесни Отче,

Насочвай пътеките ми според светлината на Твоето Слово и ме води в пътища, които оставят ясно маркирана пътека за хората, идващи след мен. Искam да използвам Твоето Слово, за да създам среда, която насърчава останалите да се развиват. Аз избирам да пазя моето сърце, така че да не бъркам съработниците с конкуренти.

Отвори очите ми, за да видя полетата около живота ми, които са узрели и готови за прибиране на реколтата. В името на Исус, амин!

Мечът на светлината

Защото сега виждаме нещата неясно, като в огледало, а тогава ще ги видим лице в лице; сега познавам отчасти, а тогава ще позная напълно, както и съм бил напълно познат (1 Коринтяни 13:12).

В реалния свят, меч на светлината все още не съществува, освен във формата на лазер. Но във вселената на Междувездни воители има футуристична образност, която бих искала да заема - светлинния меч. Това оръжие освобождава онова, което осветява.

Исус е нашата светлина в края на един много дълъг и тъмен тунел. Когато Го видим, ние ставаме като Него.

Нашето предимство от перспективата на тази земна временна област е в най-добрия случай съвсем слабо осветено, ограничено и отдалечено, но когато вечността погълне времето, ще видим в пълнота, лице в лице, в област без сенки. Това означава, че сега ние не можем да видим цялата картина. Но никога не е имало по-голяма необходимо за нас да възприемем и разпознаем това, което все пак виждаме акуратно.

Както се казва в поговорката, нещата не са такива, каквито изглеждат. Затова имаме нужда от меч на светлината и проникателността. Аз откривам повече, когато очите ми са широко отворени, отколкото когато гледам премигвайки. Често нещата, които виждам, когато не съм предразположена към очевидното, са най-верните.

Ние живеем в сезон на очаквания и предупреждения.

Живеем във време, когато светлината е ясно подчертана от ужасна сянка. По време на Новия завет вярващите биват предупреждени, че последните дни на земята ще бъдат пълни със съблазни, лъжеучения и всичко останало, което поражда измама. Когато пише на Тимотей Павел описва нашите дни по следния начин:

А това да знаеш, че в последните дни ще настанат усилни времена. Защото човеците ще бъдат себелюбиви, сребролюбиви, надменни, горделиви, хулители, непокорни на родителите, неблагодарни, нечестиви, без семейна обич, непримирими, клеветници, невъздържани, свирепи, неприятели на доброто, предатели, буйни, надути, повече обзети от сладострастие, отколкото от страст към Бога, имащи вид на благочестие, но отречени от силата му; също такива отбягвай (2 Тимотей 3: 1-5, NLT).

Ако Тимотей трябваше да знае за нашето състояние още преди две хиляди години, колко повече днес ние имаме нудата да осъзнаем в какво време живеем? Забележете, че Павел не казва, че нашите трудности ще се дължат на икономическата нестабилност, земетресенията и войните. Състоянието на земята, народите по нея или техните банки не е това, което напруга нашето време. Нашата борба произтича от помраченото състояние на човешкото сърце.

Втъкани в Новия завет са предупреждения да внимаваме, да се вслушваме, да се пазим, да бъдем нащрек, да бъдем проникателни и да отдаваме голямо внимание на Божието слово и нашето учение. Не само че сме предупреждени срещу лъжливите учители, но сме предупреждени и за опасностите от самозаблудата.

Но ако живеем в постоянен страх от измама, също ще тръгнем по грешния път. Да живеем в страх води

до ужасни решения, защото страхът е ужасен съветник (освен ако не става дума за страха от Господа). Бог никога не ви е давал дух на страх. Той ще ви даде **дух... на сила, любов и здрав разум** (2 Тимотей 1:7, KJV). Този духовен подарък има точните три качества, от които имаме нужда, за да ходим в разпознаване и да въртим меча на Божието слово по подходящ начин.

Словото на Бог е светилото, което осветява пътищата ни, отсъжда действията ни и претърсва сърцето ни. Без светлината на Божието слово ние всички щяхме да обикаляме в тъмното, страхуващи се от това, което не можем да видим.

Изясняването на Твоето слово просвещава, враждувява простите (Псалм 119:130).

Обичам образите в този стих. Когато отворим и разгнем Божието слово, като карта на съкровище, получаваме правилната перспектива и поглед. Други библейски версии включват термините “отварянето”, “поучаването на” и “влизането на”.

Без прозрението на Божието слово ще бъде лесно да се сбърка врага с приятел, както и миналото на някого, с неговото бъдеще, защото царството на сенките нарушава нашата гледна точка. Но когато в дадена ситуация навлезе светлина, ние виждаме какво всъщност е пред нас.

Защото Божието слово е живо, действено, по-остро от всеки меч, остър и от двете страни, пронизва до разделяне душата и духа, ставите и мозъка и издирва помислите и намеренията на сърцето (Евреи 4:12).

Затова нашето закаляване трябва да отиде много по-дълбо-

**ФАКТИ ЗА
ФЕХТОВКАТА**
... Времето е най-важният елемент във фехтовката.

ко от това, което се вижда. Това означава, че нашият рефлекс трябва да бъде насочен в правилната посока. Каква полза са мускулестите ръце, които опират меч а гърлото на съюзник или силните крака, които защитават погрешната територия? Ние не сме нищо, ако сърцата и душите ни не ни подкрепят, ако просто имаме силата.

Докато изучавах изкуството на фехтовката, научих, че добри фехтовачи могат да предвидят какво предстои. Те инстинктивно усещат хода на противника си и затова коригират своята стойка, за да противодействат на атаката. В стиха по-долу Павел пише на църквата в Коринт и ги насърчава да препотвърдят своята любов към брат, който е бил по-рано “дисциплиниран”, за да не бъдем надхитрени от Сатана; понеже ние не сме невежи по отношение на неговите стратегии (2 Коринтяни 2:11).

Преодоляване на стратегиите на Сатана

Каква е целта на плановете на врага? Да ни раздели от Бога и помежду ни, чрез изолиращи тактики на вина, съд, срам и подозрение. Противопоставяме се на подобни атаки с любов, сила и здрав разум.

Първо, любов:

Това е моята молитва, любовта ви да изобилства все повече и повече, със знание и пълно разпознаване (Филипяни 1:9).

Където любовта е угасена, мракът на заблудата изобилства; където любовта процъфтява, знанието и разпознаването се увеличават пропорционално. Мога честно да кажа, че никога никой не е изговарял знания и разпознаване в моя живот, който преди това да не ме е обичал.

Който казва, че е в светлината, а мрази брат си, той и досега е в тъмнината. Който обича брат си,

той пребъдва в светлината; и в него няма повод за съблазън. А който мрази брат си, той е в тъмнината и в тъмнината ходи, и не знае къде отива, защото тъмнината е заслепила очите му (1 Йоан 2:9-11).

Съвсем простичко е: омразата живее в тъмнината; любовта живее в светлината. Тези, които мразят, се препъват постоянно, докато търсят пътя си в тъмното. Те нямат никаква идея накъде отиват, понеже са заслепени (самозалъгват се). Тези, които обичат, ходят в светлината, знаят накъде отиват и стигат до там без да се препъват.

В тези области на финес и интуиция, жените имат предимство. Един от начините, по които Божиите дъщери могат да се настроят интуитивно и да поддържат баланса на разпознаване, е... като практикуват любовта. Така че, ето няколко неща, които могат да ни обучат в тази област (взети са от 1 Коринтяни 13:4-7):

1. Любовта не е реакционна; тя е търпелива и мила.
2. Любовта не пази списък с миналите грехове.
3. Любовта се доверява на Бога, така че тя издържа.
4. Любовта се радва с истината.
5. Любовта не се консултира с миналото.
6. Любовта търси най-доброто.
7. Любовта се разширява в бъдещето.

Втората стъпка е авторитетът или силата.

Няма авторитет без сила, нито легитимна сила без авторитет. В крайна сметка, и двете са дар от Бога. За да се реализират и двете, трябва да знаете позицията си.

Вие обаче сте избран род, царско свещенство, свят народ, народ, който Бог придоби, за да въвестява превъзходствата на Този, Който ви призова от тъмнината в Своята чудесна светлина (1

Петрово 2:9).

Независимо от естествения ви произход или длъжностната ви характеристика, това е вашето истинско назначение. В Христос вие сте избран род от дъщери, потомци на царско свещенство, както и посланици на свят народ. Вие сте ценно притежание на Бога, Който ви е изкупил, за да прокламирате всичко, което Той е извършил, когато ви призова от живот в тъмнината, към вечен живот в славата на Неговата светлина. Това е силата на вашето свидетелство.

Има и трети елемент - ясният и здрав разум.

Какво означава това да имаме здрав разум? Речникът на Мериам-Уебстър определя "здрав" като свободен от нараняване, болест, недостатък, грешка или дефект; способността да се разсъждава логично; разумен и добре основан, обоснован и вкоренен. Само Бог може да даде на хората Си тази гледна точка, посред свят толкова фрагментиран, нездравословен и буквално болен във всичките си процеси на разсъждаване. Словото на Бога има силата да обнови ума ви и да го промени от нездрав в здрав. Срещите със Словото могат да ви променят толкова сигурно, колкото една среща с Исус промени голия, луд насилник, в облечен, спокоен и със здрав разум човек (вж. Марк 5:1-15).

Невъзможно е да бъдем разпознаващи, докато умът ни е блъскан и отвяван от всяка буря. Разпознаването означава, че нашата диета се променя, от млякото на Божието слово, към по-солидна диета, която дава сила на тези, които знаят как да смилат по-твърдата храна. Това става чрез обновяване на нашия ум, чрез светлината на Неговото слово, както и чрез упражняване на разпознаване.

А твърдата храна е за пълнолетните, които чрез упражнение са обучили чувствата си да разпознават доброто и злото (Евреи 5:14).

Имаше време, когато гледах на смисъла на това писание с подозрение. Преди да попаднете в калта на погрешното разбиране, което препъна мен, знайте, че този стих не приравнява разпознаването със съдене. Тук става дума за нещо много по-велико от това да определите дали другите са виновни или невинни. Зрелостта, разпознаването и силата могат да бъдат открити в Словото и ние ще имаме нужда от всички тях, ако искаме да навигираме през тези води безопасно и да разграничаваме между доброто от злото.

Не е това, което се вижда

Разпознаването идва със зрелостта, която, в крайна сметка, е свързана с нашия подход към живота. В интерес на истината, ние можем да бъдем зрели или незрели във всяка възраст или етап на живота си. Ние не израстваме в разпознаване, когато окачествяваме различните хора и неща. Точно както скоростта на печатането ми по клавиатурата винаги се забавя, когато започна да търся определена буква, така поставянето на етикети върху хората ни пречи да се придвижваме свободно във вяра, както и да се доверим, че нещо невидимо ще ни носи в пътя ни. След известно време писането по клавиатурата става чрез интуитивно усещане на клавишите, а не чрез виждане.

Истината е, че винаги има нещо много повече от очевидното. Ние знаем, че всичко, което сега виждаме, е сътворено от това, което все още не можем да видим.

Всеки физически факт символизира някакъв духовен факт.

Ралф Уолдо Емерсън

По същия начин, разпознаването в този живот не

е упражнение в етикетиране на различните хора или окачествяването на дадени хора или неща като “добри” или “лоши”.

Разпознаването е свързано със знанието за това какво наистина се случва, така че героичните дъщери да могат да превърнат това, което другите виждат като недостатък, в предимство. Разпознаващият воин ще знае как да превърне злото в добро.

Разпознаването може да се оприличи на разграничаване на светлината в далечината. В нашата съвременна култура понякога границите между доброто и злото изглеждат размазани. Имаме толкова много мрак точно пред очите си и той приглушава светлината на хоризонта.

За да видим точно, ние трябва да погледнем вътре в себе си и да послушаме вътрешния глас на сърцето си. Именно от там ще извлечем съвет от Святия Дух. Забележете, че разпознаването е сила, която трябва да бъде изграждана чрез постоянна практика. Само тогава ще бъдем в състояние да отделим или разграничим доброто от злото.

Отнасяйте се към хората така, сякаш те са това, което би трябвало да бъдат, и им помогнете да се превърнат в това, което са в състояние да станат.

Йохан Волфганг фон Гьоте

Позволете ми да отворя страниците на живота си като пример. В миналото съм живяла сексуално неморален и развратен живот. Тези, които са квалифицирани в изкуството на етикетирането, биха хвърлили един поглед върху мен и биха ме определили като “сексуална развалина”. Но описването на опаковката на даден пакет не означава, че познавате съдържанието. За много години животът ми беше белязан и маскиран от това, което бях вършила. Но за щастие Бог постави

бащинска фигура в живота ми, който беше овладял изкуството на разпознаването.

Той и съпругата му ме приветстваха в своя дом. Когато прекарах нощта в къщата им, аз се почувствах добре дошла и на сигурно място, докато в други домове усещах, че съм под наблюдението на всички. Той и съпругата му поглеждаха отвъд очевидно съкрушеното момиче и виждаха в областта на това, което можеше да излезе от него.

Те разбираха, че макар и да бях дерайлирала в сексуалния си живот, ако можеше да бъде поставено обратно на пистата, моето минало можеше да освети пътя за останалите. Вместо да действам така, сякаш миналото ми никога не се беше случило, те ме насърчаваха да запаля остатъците от него като фар за другите хора. Там, където всички виждаха само провал, те видяха човек с толкова много потенциални огньове, които биха могли да се използват за изкуплението на другите!

С течение на времето аз успях да извлека доброто от злото. Изкупих моите грешни решения чрез пример, така че на другите да не им се налага да минават по същия път.

Ние трябва да узреем в способността си да разпознаваме. Истинското разпознаване разбира, че сенческата тъмнина на миналото на някого може да служи като далечна светлина в бъдещето на друг. Воините поглеждат отвъд тъмното минало и очевидното настояще, за да видят славното откровение в бъдещето, за себе си и за останалите хора! Исус дойде като **светлина да просвещава езичниците, и слава на людето Си Израиля** (Лука 2:32).

Все пак, моля ви, не си въобразявайте, че съм наивна и не знам за необходимостта от разпознаване, когато тъмнината се маскира като светлина. Тази способност да се разграничава добрият плод от лошия е все по-необходимо умение:

Понеже всяко дърво се познава по своя плод; защото не берат смокини от тръни, нито късат грозде от къпина. Добрият човек от доброто съкровище на сърцето си изнася доброто; а злият човек от злото си съкровище изнася злото; защото от онова, което препълва сърцето му, говори устата му (Лука 6:44-45).

Очевидно най-точният показател за това какво се съхранява вътре в нас, са думите, които излизат от устата ни! Понякога човек може да каже нещо, което звучи добре, но вътрешното усещане е за нещо неправилно. Други пъти човек ще каже нещо, което звучи неправилно, но ще се усеща като правилно (като например с младите и незрели християни). Слушайте със сърцето си и не нарушавайте вътрешното си чувство.

И така, имайки предвид очевидното, този тип отклик не се изгражда чрез физическа подготовка; той работи много по-дълбоко. Той е интуитивен, проникателен отклик. И това е една област, в която жените могат да блеснат. Когато сърцата са закалени и отровата на съмнението е прочистена, ние сме в състояние да забележим това, което в противен случай можем да пропуснем.

Разпознаването и молитвата

Как изглежда ходатайството? Дали е просто въпрос на молитва?

Е, аз вярвам, че ходатайството винаги трябва да започва с молитва, но истинското ходатайство рядко завършва само с това. Някои думи, които определят значението на ходатайствам, са: “намесвам се, посреднича, преговарям, арбитър” - и моята любима дума: “издигам се”. Така че, някои от начините, по които се застъпваме, са да говорим за другите, защитавайки ги, да говорим при конфликт, който има нужда от разрешаване и да се застъпваме за потиснатите и

хората без глас. Словото ни показва кога трябва да се включваме, къде да намерим нашите отговори, както и начините да оправим разваленото. Словото ни насочва към светлината в края на пътя.

Бог никога не ни дава разпознаване, за да можем да критикуваме, а за да можем да се застъпваме.

Освалд Чеймбърс

Като се има предвид подобно разбиране за ходатайството, ние осъзнаваме по-пълно същността му. Вярвам, че ходатайство се случва, когато светлината се срещне с тъмнината.

Исус дойде като посредник между Бога и човечеството, и Той се намесваше всеки път, когато срещаше тъмните сили на болест, демонично обладаване, религиозно отклонение и потисничество. Той опровергаваше двойствения начин на говорене на експертите на закона, като се аргументираше блестящо и с поразителна мъдрост. И дори преди да възкръсне от гроба, Той използваше всяка възможност да привдигне всички.

Когато докараха при Исус жена, обвинена в прелюбодеяние, с цел да Го впримчат, Той се издигна в ходатайство, защото Той разпозна факта, че религиозните водачи я бяха докарали, за да Го подведат и хванат. Те използваха неправилно Божието слово като инструмент за осъждане на жената. В това ходатайствено предизвикателство той разпозна истинския проблем и изговори светлина в техните затъмнени сърца:

Но като продължаваха да Го питат, Той се изправи и им каза: Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък по нея (Йоан 8:7).

Тогава Исус се наведе надолу, изчака, докато всички обвинители си тръгнаха и отново се изпра-

ви на крака: И когато се изправи, Исус ѝ каза: Жено, къде са онези? Никой ли не те осъди? И тя отговори: Никой, Господи. Исус каза: И аз не те осъждам; иди си, отсега нататък не съгрешавай вече. Тогава Исус отново им говори: Аз съм светлината на света; който Ме следва, няма да ходи в тъмнината, но ще има светлината на живота (стихове 10-12).

Той ѝ даде силата да ходи без греха си, в светлината на нейното бъдеще - това, което тя никога нямаше да може да направи, докато все още беше в капана и примката на тъмното осъждение на миналото си. Освен това, Исус направи така, че тя да не бъде убита с камъни.

Сестри, нека оставим своите камъни на осъждение и нека вземем меч на светлината. Разпознаването има силата да запали света за другите.

Исус също така ходатайства, когато стоеше пред входа на запушения с камък гроб, след което възкреси Лазар от мъртвите. Исус се просълзи от мъката на любовта поради загубата на приятел. След това Той се помоли:

И така, отместиха камъка. А Исус повдигна очи нагоре и каза: Отче, благодаря Ти, че Ме послуша. Аз знаех, че Ти винаги Ме слушаш; но това казах заради хората, които стоят наоколо, за да повярват, че Ти си Ме пратил. Като изрече това, извика със силен глас: Лазаре, излез навън! Умрелият излезе, с ръце и крака повити в саван и лицето му забрадено с кърпа. Исус им каза: Разповийте го и го оставете да си отиде (Йоан 11:41-44).

Лазар остави тъмнината на гробницата и намери своето освобождаване в светлината на новия ден. Разпознаването и истинското ходатайство имат силата да освобождават пленниците и да ги вкарват в съдбата им.

През земния Си живот Исус разпознаваше делата

на нечестивия, след което ходатайстваше като носеше светлина, истина и изцеление в тъмните дни по лицето на земята. По мое мнение, най-драматичният случай на разпознаване беше, когато Исус каза: **Отче, прости им, защото те не знаят какво вършат** (Лука 23:34).

Разпознаването осъзнава кога другите са слепи, след което се застъпва въз основа на тяхното невежество, а не поради техните действия. Кръстът приключи нашето разделение от Бога, но Неговото ходатайство не спира дотук. Исус не само възкръсна от гроба; Той се възкачи на небето:

Кой ще обвини Божиите избрани? Бог ли, Който ги оправдава? Кой е онзи, който ще ги осъжда? Христос Исус ли, Който умря, а при това и беше възкресен от мъртвите, Който е от дясната страна на Бога и Който ходатайства за нас? (Римляни 8:33-34).

И поради Своя вечен, възкръснал и разпознаващ статут, на нас ни е обещано:

Кой ще ни отлъчи от Христовата любов? Скръб ли или утеснение, гонение или глад, голота, беда или меч?... Не; във всичко това ставаме повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил (стихове 35,37).

Прекрасни мои, време е да се укрепим в Словото и да осветим този свят с истинско разпознаване, както и да се издигнем в контекста на действията на ходатайство.

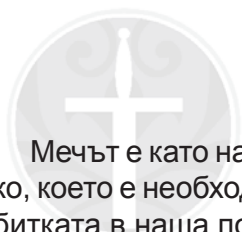
Небесни Отче,

Аз съм готова да оставя настрана камъните на осъждение и да стана разпознаваща дъщеря. Аз ще обновявам ума си чрез четене, говорене и живеене на Твоето Слово, в светлина. Искам да видя небесната

светлина и съвет да върхлитат върху тъмнината по лицето на земята. Аз съм готова да освобождавам онези, които са пленници на греха, като декларирам светлина и любов в тяхното бъдеще. Готова съм да плача за онези, които са били погребани в гроба на трафика на хора, религиозното робство и отчаянието. Аз ще издигна гласа си, ще протегна ръцете си, ще се издигна и ще се застъпя за другите. В името на Исус, амин!

Мечът на песента

Пей и се радвай, дъще Сионова, защото, ето, Аз идвам и ще обитавам сред вас, казва Господ (Захария 2:10).

Мечът е като настроен инструмент... Понякога всичко, което е необходимо, е една песен, за да се наклони битката в наша полза.

Няма нужда да бъдете лидер на група за поклонение, за да се покланяте. Няма нужда да бъдете певица, за да пеете. Единственото нужно е да бъдете дъщеря, което е нещо добро, защото има много битки, които ще спечелите в песен.

Бях много развълнувана, когато открих меч с форма и функция, които улавят образа на това, което се случва, докато пеем. Това е древен меч наречен *flamberge*, което буквално означава “огнено острие”.⁹ Ръбовете на този меч имат вълнообразна форма. Когато острието направи контакт с острието на друг меч, дизайна на *flamberge* предава вибрациите към меча на противника, което го прави да се разтърсва и разтреперва в ръката му. Това отслабва хватата на противника и увеличава триенето, което създава предимство за носителя на *flamberge*.

Какво ще кажете за това?

Аз наистина вярвам, че когато пеем, това се случва винаги... особено когато пеем Словото! Въздушните

вълни започват да вибрират със звук и хватът на врага се изплъзва, когато триенето между светлината и тъмнината се увеличава. Яростната атака на врага се забавя, проклятията и обвиненията биват хванати или хвърлени в объркване. Тази опияняваща комбинация от музикални инструменти и пеене има силата да променя, за добро или за зло, самата среда, която ни заобикаля.

В моя собствен опит е имало моменти на поклонение, когато буквално съм чувствала сякаш самото време се забавя почти до застой.

Колко иронично, че пламенният меч се въртеше във всяка посока и блокираше завръщането на Адам в Едемската градина (Битие 3:24). Изглежда, че чрез динамиката на пеене и поклонение, подобен меч ни осигурява достъп.

Влезте в портите Му със славословие и в дворовете Му - с хваление; славословете Го и благославяйте името Му (Псалм 100:4).

Когато изговаряме думи на преклонение и благодарност - често под формата на песни, небето се отваря и ние получаваме достъп до дворовете на нашия Отец. Ние вече сме обходили великата шир на невидимите светове и сме стъпвали върху несесния тротоар, докато краката са все още на земята. Не мога да ви кажа колко пъти буквално съм усещала, че съм пометена, докато се разхождам из стаите на дома си и пея.

Ние не се нуждаем от ключ или писмо - покана, за да влезем в Божиите дворове. Нужно е просто една песен!

Началото на пеенето

В книгата Изход 15 глава виждаме първото споменаване на динамиката на пеенето. Преди това се говори за музикални инструменти, но не и за пеене.

Тогава Моисей и израелтяните запяха тази песен на Господа:

Ще пея на Господа, защото е величествен; коня и ездача му хвърли в морето. Господ е сила моя, песен моя. И стана мой Спасител; Той е мой Бог и ще Го прославя, Бог на бащите ми и ще Го превъзнесе. Господ е силен Воин; името Му е Йехова. (Изход 15:1-3).

В тази песен на победата Моисей декларира, че Бог беше неговата песен на сила.

Пеенето по начини, които възвисяват Бога, декларира царуването Му над живота ви. Пеенето към Него отваря сърцето ви и разширява живота ви. Дори не мога да преброя случаите, когато поклонението ми е променяло цялата ми перспектива. Има моменти, когато се чувствам претоварена от всичко, което животът хвърля по мен. Може би просто съм чула ужасна новина или нещо, което се опитва да ме плаши. Ако атаката е достатъчно силна, ще се затворя някъде и не само ще пея, но и ще танцувам, докато усетя песента да побеждава моята ситуация.

Има и други моменти, когато се чувствам летаргично, дори апатично. Понякога животът на път е малко объркваш, но има една константа. Когато се затворя в стаята си след пътуване през целия ден, със самолети и автомобили, аз завладявам атмосферата с поклонение. Моля се за стаята си колкото се може по-скоро и слагам слушалките на ушите си.

Чрез песни на хваление и поклонение, мога да преживея атмосферата на небето, без значение къде съм на земята. Знам, че в такива моменти съм отишла да

служва, така че няма да позволя на мрачната хотелска стая в града далеч от дома да ме обезкуражи. Или може би стаята е прекрасна, но аз се чувствам изтощена и без сила и дух, и вместо да ми се ходи да проповядвам, бих предпочела просто да си дремна. В подобни моменти знам, че е време да раздвижа дара, който е в мен.

И не се опивайте с вино, следствието от което е разврат, но се изпълвайте с Духа; и разговаряйте с псалми и химни и духовни песни, като пеете и възпявате Господа в сърцето си и като винаги благодарите за всичко на Бога и Отец в името на нашия Господ Исус Христос (Ефесяни 5:18-20).

Когато пеем, Бог бива възвеличен. Неговото управление бива обявено над нашата ситуация. И тъй като Той обитава сред хвалението на народа Си, ние сме пред Него, както и Той е вътре в нас. Нашите сърца започват да се изпълват с Неговата смелост, като преливат от благодарност.

Песни на битка

Имаше време, когато хорът на племето Юда победи три невероятно огромни армии, които се бяха събрали срещу Израел (вж. 2 Летописи 20). Когато Божият свят народ викаше и хвалеше своя непобедим Бог, Той хвърли вражеските армии в объркване и ги накара взаимно да се избият. И какъв беше техният стратегически боен вик?

Славете Господа, понеже Неговата любов е вечна (2 Летописи 20:21, NIV).

Коя армия би могла да се изправи срещу силата на вечната любов? Никоя, понеже любовта не може да се провали.

Друг любим мой пример за това как Бога воюва на наша страна

**ФАКТИ ЗА
ФЕХТОВКАТА**
... Във фехтовката
трябва да си винаги
готов и нащрек.

в разгара на битката се намира в книгата на пророк Исаия:

У вас ще има песен, както в нощта на тържествен празник, и сърдечна веселба, както когато тръгват със свирки, за да отидат при канарата Израелева, на Господния хълм. И Господ ще направи да се чуе славният Му глас и да се види тежкият замах на мишцата Му с гневно негодувание и с пламък на поглъщащ огън, с буен дъжд, с буря и с едър град. Защото асириецът, който удря с жезъл, ще бъде смазан чрез гласа Господен. И всеки удар със съдбоносния жезъл, който Господ ще сложи върху него, ще бъде с тъпанчета и арфи; и с потресаващи боеве ще воюва против тях (Исаия 30:29-32, NIV, курсивът е мой).

Моето участие в това уравнение е да си отворя устата и да запея! Но не всяка песен ще свърши работа. Ще пея така, сякаш се изкачвам по Божия хълм и от възвишените височини възстановявам своята гледна точка и си припомням колко невероятен е Всевишният Бог. Когато пея по този начин - с радост и сила - Бог всъщност отваря ушите и очите на духа ми, за да чуя величествения Му глас и да видя могъщата Му ръка да се издига в битка. Гласът Му разрушава крепости, докато тоягата Му напада врага. Всичко това се случва в унисон с музикалните инструменти на нашия ден.

Защо вадим нашите мечове само наполовина? Когато се покланяме в единна радост, с цялата ни сила и мощ, Бог побеждава врага с меча Си.

Както знаете, ние не се борим с врагове от плът и кръв. Нашата борба е с невидимите сили на тъмнината, които носят всяко действие на тази земя, което е в противоречие със светлината, любовта, истината, вярата, надеждата и смелостта.

Едни от най-силните обещания от Божието слово се намират в 54 глава на книгата на пророк Исаия. В тази

глава ще намерите Божието снабдяване, наследство, разширение, възстановяване, изкупление, състрадание, сигурна основа, свобода от страх, деца научени от Бога и свобода от врага. Можете да имате всичко това срещу една песен!

Весели се, неплодна, която не раждаш; запей с радост и възкликни, ти, която не си била в болките на раждане; защото повече са синовете на самотната, отколкото синовете на омъжената, казва Господ. (Исая 54:1).

Когато пеем, самите портали на живота се отварят, за да донесат небесно снабдяване. Когато се чувствам вързана, заобградена, ограничена или дори просто прекалено свързана със земята, вадя меч си на песен и издигам гласа си.

Също така, танцувам. И защо не? Танцуването беше неудобната за много хора дейност, която отличаваше цар Давид като Божи човек и в същото време доведе до опустошението на съпругата му Михала:

А когато Господният ковчег влизаше в Давидовия град, Михала, Сауловата дъщеря, погледна от прозореца и като видя, че цар Давид скачаше и танцуваше пред Господа, го презря в сърцето си (2 Царе 6:16).

Хората не са вашата публика... Бог е. Давид не можеше да спре да танцува и хвали Бога. Радостта му беше неудържима и затова той танцуваше толкова диво. Ковчегът за завета беше се завърнал и Божието обещание към него се беше изпълнило. Музиката подканва тялото ви да се движи, а когато си спомните всичко, което Бог е направил за вас, това със сигурност ще ви раздвижи още. Когато отворите вратите на сърцето си чрез умишлена благодарност и думи на потвърждение на всичко, което Той е извършил, вие

се докосвате до Него истински. Нашите песни в нощта Го докарват и в деня ни. Когато пеем, заобикалящата ни среда буквално ще вибрира с нова честота на очакване, докато напредъкът на врага ни бъде спрян и ние влизаме в Божието присъствие.

Когато пеем, Той чува и ние започваме да виждаме Божиите обещания да се изпълняват в живота ни.

Скъпи небесни Татко,

Аз съм готова да пея над всички съкрушени и безплодни места в живота ми. Вярвам, че като пея, ще изпълваш сърцето ми с очакване и надежда, а вярата ще се издигне, когато изразявам своята любов към Теб. Само Ти имаш силата да разбиваш лъжите и крепостите на врага чрез силата на Твоето царско управление и власт. Прости ми, че въздържам славата, която е дължима на името Ти. От този момент нататък аз избирам да бъда като пламенния меч, който се върти във всяка посока. И независимо от моите обстоятелства, аз ще пея Твоите хваления и ще пея за Твоята любов и милост, които са до века. В името на Исус, амин!

Мечът на мълчанието

Един меч държи другия в ножницата.

Джордж Хърбърт

Мечът на мълчанието най-добре би бил описан чрез образа на меч, който си остава в ножницата. Това е нож, който не е изваждан от ножницата. Дръжката на този меч се вижда, показвайки, че той може да бъде изтеглен, но острието е скрито, което показва, че преносителят е избрал да го държи в ножницата.

Мълчанието е невидим нож, понеже е неизречена дума или непредприето действие. Когато се изисква тишина, оръжията, които носим, трябва да останат скрити. Този меч е важен, когато оставим настрана всичко, което сме извършили или бихме могли да извършим, за да спасим или защитим себе си. Това се случва, когато тялото и душата са положени пред самите нозе на нашия Цар.

Мълчанието може да означава много неща. То може да означава, че наистина нямаме отговор на въпроса, обвинението, или нападението. Понякога към нас идват неща, които ние буквално не разбираме и, следователно, не знаем как да реагираме. Мълчанието може да означава също, че имаме отговор, но не сме решили да го използваме. Ако мечът не е изваден, то е защото нещо е спряло ръцете ни да го извадят.

Нямам предвид да бъдем завладени от страх, а за това Бог да ни прошепне: “Остави това на Мен.” Често да останем тихи изисква повече сила, отколкото да нападнем.

Тихи и смирени са най-добрите позиции, които бихме могли да заемем, когато искаме да чуем от Бога.

Има и времена, когато същата тази позиция става най-добрият вариант, за да може Бог да се разкрие на други хора. И двете тактики изискват ние да можем да управляваме собствените си души. В нашата съвременна култура това се определя като самоконтрол: **Човек без самоконтрол е като съборен град, без стени** (Притчи 25:28).

Ако чрез нашите невнимателни думи или дела сме оставили душите си незащитени, един период на мълчалив размисъл и покаяние може да започне да оправя нещата, които са били разрушени. (Повече за това по-късно.)

Има и моменти, когато се намираме в разгара на заплашителни обстоятелства, които не са дошли поради нашите решения. Ние сме се покорявали на Бога и сме следвали водителството Му, но се озоваваме в сериозна битка между светлината и тъмнината.

Може би най-добрият библейски пример за подобни ситуации, в които “шансовете са срещу нас” и “нещата са прекалено големи, за да се справим с тях”, е, когато израилтяните напуснаха Египет, земята, в която бяха роби преди това.

След поредица от тежки язви и преговори, Бог се намеси и освободи разрушителя, който уби първородните синове на Египет. Опечаленият фараон освободи израилтяните да отидат и да се поклонят на своя Бог.

Но Бог отново закорави сърцето му и фараонът промени решението си и изпрати цялата си армия срещу бягащите израилтяни.

Естествено, израилтяните бяха силно уплашени, тъй като видяха колесниците и конете, които идваха срещу тях. Вместо да обвинят фараона, те обвиниха Моисей, че ги беше извел в пустинята, за да ги убие! Всичко изглеждаше изгубено и не се виждаше изходен път. По всяка логика те бяха в капан, като необятното море беше пред тях, а най-великата армия в света беше се разположила зад тях. Обзалагам се, че знаете, че нашият невероятен Бог гледа на засадите без шанс за бягство, като на възможности. Израел беше точно там, където Бог ги искаше, когато Моисей смело заяви:

А Моисей отвърна на народа: Не се бойте; стойте и гледайте избавлението, което Господ ще извърши за вас днес; защото египтяните, които видяхте днес, ще изчезнат от погледа ви до века. Господ ще воюва за вас, а вие бъдете спокойни (Изход 14:13-14, курсивът е мой).

Съгласни ли сте, че мълчанието е предизвикателство в моменти на ужас?

Когато чета тези думи, си спомням епичната образност на филма *Десетте Божи заповеди*. Огненият стълб, който се въртеше под формата на вихрушка и водеше израилтяните, се премести зад гърба им, за да блокира египетската армия. През нощта огнената стена държеше настрана египетската армия. Междувременно, Божият вятър разделяше Червено море и изсушаваше морското дъно, като по този начин създаваше твърд път за бягство.

Като наблюдател мисля, че това беше невероятно и уникално!

Но чудото на този подвиг не спира

**ФАКТИ ЗА
ФЕХТОВКАТА**

... Изкуството във фехтовката е да контролираш своите действия. Трябва самодисциплина.

дотук. След като израилтяните безопасно преминаха от другата страна, египтяните се почувстваха задължени да ги последват. В удобен момент Бог освободи водите на Червено море и погребва цялата египетската армия с един замах.

Този подвиг няма равен на себе си. Той вдъхнови Моисей да започне да пее, а Мариам и всички жени да се присъединят с танцуване!

Очевидно, когато Господ се бори за вас, всичко, което трябва да направите, е да останете тихи и да мълчите, докато стане време за празнуване. Звучи лесно, нали? Да. Но няма да кажа, че е лесно.

Много пъти едва не съм се задавяла, когато съм решавала да не се обаждам. Както вече сте наясно, повечето от битките, с които се сблъскваме, не включват епични огньове и вода. Няма и вятър, който да разсича морето и да прави път пред нас. Няма огнен стълб, който да свети през нощта и да пречи на вражеската армия да ни настигне. Нашият враг не ни гони с колесници и копия. Атаките са по-фини и по-скоро врагът ни е въоръжен с лъжи, изкривяване на фактите и истината, несвързани слухове и страх.

Единствената солена вода в рамките на стотици километри може би са сълзите в нашите очи, а огненият стълб е трептящият пламък в сърцата ни. И все пак ни е обещано, че Бог пази гърба ни не защото е назначил ангели, а защото Той Самият е нашата задна стража. Ние имаме Неговото уверение, че Той никога няма да ни остави или забрави.

Нека да погледнем увещанието на Моисей отново, от друг ъгъл.

Моисей говори на народа: “Не се страхувайте. Бъдете твърди и гледайте как Бог ще извърши Своето дело на спасение за вас днес. Погледнете внимателно египтяните днес, понеже повече никога няма да ги видите.”

Бог ще воюва в битката за вас. А вие? Вие просто дръжте устата си затворена! (Изход 14:13-14, MSG).

И отново:

А Моисей отвърна на народа: Не се бойте; стойте и гледайте избавлението, което Господ ще извърши за вас днес; защото египтяните, които видяхте днес, ще изчезнат от погледа ви до века. Господ ще воюва за вас, а вие бъдете спокойни (стихове 13-14, NIV).

Тук виждаме повтарящ се модел. На първо място, ние да не се страхуваме. Ние трябва да прогоним всеки аспект на страха от съзнанието си и да не му позволяваме да размъти нашето мислене. На следващо място, имаме заръката да отстояваме нашата земя. Това означава, че не трябва да бягаме, да се огъваме, да отстъпваме, а да останем в изправено положение там, където сме. Когато са налице тези два елемента, ние сме се позиционирали, за да видим Бог да върши чудеса. Той ни кани да наблюдаваме или даже да се приготвим да бъдем изумени, докато сме свидетели на Божието избавление и спасение от наше име.

Харесва ми как Моисей промени перспективата на една нация, като използваше различни образи. “Погледнете за последно врага си, понеже няма да го видите повече. И докато тази невероятна проява на Божията сила и вярност се разгръща пред вас, вие стойте тихо и мълчете. Няма да им се подигравате, няма да им крещите, няма да им задавате въпроси - просто си мълчете, докато всичко се случва”.

Когато битките или противниците са твърде големи за нас и не можем да се справим с тях, Бог има възможността да изяви Себе Си като освободител. Ние се отдръпваме и Той разкрива Своята сила, вярност

и мощ.

От тази история в Изход научаваме, че Бог съзнателно и неколкократно закоравяваше сърцето на Фараона, за да се изяви славата Му в Египет и името Му по цялата земя. Освобождението от Египет направи Бог и децата Му известни. Тази история представи Всевишния като Бог на сила и завет пред народите и отличи потомците на Авраам завинаги. Преди това Израел беше просто една поробена нация в свободната, просперираща и мощна Египетска империя.

По-късно в историята на Израел, нацията отново се сблъска с непреодолими трудности - този път в лицето на асирийския цар. Той прикани израилтяните да влязат в нечестив съюз с него и им обеща в изобилие хляб и лозя, докато те са в чужда земя, в плен. Чуйте заплахите му и вижте колко добре неговото самохвалство даде възможност на Бог да се изяви като мощен, от името на Своя народ.

Внимавайте да не би да ви убеждава Езекия, като казва: **Господ ще ни избави. Някой от боговете на народите избавил ли е земята си от ръката на асирийския цар?... Кои измежду всички богове на тези страни са избавили земята си от моята ръка, за да избави Йехова Ерусалим от ръката ми?** (Исая 36:18,20).

Как цар Езекия каза на хората си да отговорят на този арогантен, безмилостен завоевател?

А те мълчаха и не му отговориха нито дума; защото царят беше заповядал: Не му отговаряйте (21 стих).

Просто защото хората мълчаха, не означава, че не бяха разстроени. След като излязоха от присъствието на този тиранин - крал, те раздраха дрехите си в знак на отчаяние и изпратиха посланици, които разказаха за заплахите на своя цар. Езекия постави всичко пред

Господа и завърши със следното искане:

Така че сега, Господи, Боже наш, спаси ни от ръката му, така че всички царства на света да познаят, че само Ти си Господ (Исая 37:20).

Харесва ми това. То показва, че битката е много по-голяма от всеки от нас и от това, което си мислим. Това не беше открит конфликт между нациите, а поредното разкриване на единствения истински Бог. Тези народи никога не бяха се срещали на бойното поле преди, понеже Бог имаше друга стратегия в ума Си.

Ето, Аз ще вложа в него такъв дух, че като чуе слух, ще се върне в своята земя; и ще го направя да падне от меч в своята земя (Исая 37:7).

Същият този, който се хвалеше за репутацията си сред народите, стана жертва на силата на слух. Обичам този пример, защото често биваме изкушени да направим битките лични, като откликваме на слухове, но когато го направим, ние губим, дори когато си мислим, че печелим.

Говоренето е сребро; мълчанието е злато.

Древна Египетска поговорка

Не забравяйте, че когато Бог пази гърба ви, вашето бъдеще е златно.

Индивидуални битки

Какво да кажем когато битката е лична?

Всъщност, аз се чудя колко пъти Бог е бил въоръжен и готов да се бори от мое име, но аз саботирам чудотворното Му избавление с моята уста?

Честно казано, този меч на мълчанието може би е най-трудният за мен да вдигна, но аз намирам все по-нарастваща нужда от защитата на острието му. Да

мълчим, когато сме заплашени, изглежда в противоречие с позата за защита, особено след като именно мълчанието е позицията, която се изисква, когато сме обвинени или омаловажени.

Където няма дърва, огънят изгасва; и където няма клюкар, раздорът престава (Притчи 26:20, NLT).

Предизвикателството е да останем тихи, докато и последното парче дърво бъде напълно изгорено и вятърът на времето отвее пепелта на конфликта.

Понякога мълчанието означава да се оттеглим от разговори, които ни излагат на риск. Друг път то означава да не отваряме устата си, когато другите не могат да затворят своята. Най-могъщите оръжия често са най-трудни за държане. Езикът ни може да бъде както средство за съществени разрушения, така и за изцеление. Не говоря за мълчанието. Аз знам как да направя това. Говоря по-скоро да се оттеглим, без да казваме или правим нищо, когато искаме да направим и кажем всичко.

Неотдавна Джон и аз преоткрихме силата на мълчанието. Подобно на всички, ние не сме имунизирани срещу клюки. Хората говорят. Понякога е от злоба, а в други случаи просто се опитват да се справят с определен проблем. Такъв беше случаят, когато един нерешен въпрос, в който бяхме участници, многократно се изявяваше в живота ни. Темата се вмъкваше в компанията както на приятели, така и на непознати. Отначало ние мълчахме. След това станяхме предпазливи и дори благоразумни с нашите думи, но когато честотата и интензивността на клюките се увеличи, беше погрешно да бъдем внимателни с думите си, когато всички останали бяха немарливи със своите. Защо не трябваше да разкажем нашата страна на историята?

Един ден се случи още един инцидент. По мое мнение това беше най-несправедливият инцидент до този момент. Почувствах, че пословичната линия беше

прекосена и аз се навлякох директно в царството на говоренето.

Мога ли да бъда честна? Отначало, говорейки открито, се почувствах добре! Какво облекчение най-накрая да кажа каквото мисля. Някои хора дори изглеждаха облекчени да чуят нашата страна на историята. Повярвайте ми, това не трая дълго, понеже много бързо преминах от внимателно и премерено говорене, към съвсем небрежно. Сякаш язовирната стена се беше пропукала и ми беше изключително трудно да имам контрол над водата. Тя се лееше и разспростираше в потоци и рекички, до места, до които никога не съм имала намерение тя да отива.

Сега други хора вече газеха в калната река, която бях създавала и губеха обувките си в моята тиня. Колкото по-голяма ставаше бъркотията, толкова повече ми се искаше да обвинявам другата страна за началото на това свлачище. Не след дълго осъзнах, че съм затънала до колене. Джон и аз бяхме казали твърде много и бяхме заобиколени от кална вода.

И двамата дойдохме до това осъзнаване, докато бяхме в два различни щата. Чухме се по телефона и се молихме заедно. Покаяхме се, извинихме се и признахме своите злодеяния доколкото можахме, но от този момент нататък "мълчание" беше нашата нова любима дума.

Мечът на тишината на Давид

Ако е имало някакви съмнения, че сме взели правилното решение, на следващия ден в неделя те се разсеяха. През този ден имахме гост говорител, за когото не бях чувала преди. Той започна да споделя някои невероятни идеи за Давид и Саул - как Давид премина през това да бъде неправилно разбран от Саул, след това погрешно представен от Саул, след това преследван от Саул, след това опростен от Саул,

след това отново погрешно представен от Саул, след това отново преследван от Саул от пещера в пещера и от скривалище в скривалище. Давид доказваше невинността и лоялността си само за да бъде излъган и гонен отново.

Познавах историята много добре и се почувствах така, сякаш бях живяла този сценарий многократно.

Гост говорителят не спря дотук. Той обясни как Давид почти стана това, от което бягаше. Уморен от всички проблеми, Давид се надяваше, че е намерил убежище, като е защитил хората и овцете на Навал. Давид изпрати някои от хората си да го попитат дали те биха могли да бъдат част от празника на стригането на овцете. Вероятно се чудите дали в този момент Давид е искал просто да се включи в празника.

Молбата му не беше добре приета. Не само че достъпът им до тържеството беше отказан, но Навал постави под въпрос и характера на Давид:

Но Навал отговори на Давидовите слуги следното: Кой е Давид и кой е Есеевият син? Много станаха днес слугите, които бягат от господаря си. И Давидовите момци се върнаха по пътя си, отидоха си и като дойдоха, известиха на Давид всички тези думи (1 Царе 25:10,12).

Как бихте се почувствали в този случай? Давид беше опозорен пред хората си, а идентичността и първородството му бяха подкопани от обвинението, че е обикновен беглец. Когато Давид чу това, той се ядоса много и откликът му беше меко казано пресилен!

Тогава Давид каза на мъжете си: Всеки да препаше меч си. И препасаха всеки меч си. И след Давид излязоха около четиристотин мъже, а двеста останаха при вещите (стих 13).

Давид беше стигнал до лимита си. Омръзнало му

беше от обвинения, че е бунтовен служител, когато той вярно служеше на Бога през цялото време. Той не беше избягал, а беше прогонен. Навал беше на път да си навлече гнева му, който се беше насъбрал в продължение на много години неудовлетвореност. Давид беше толкова обезкуражен, че дори постави под въпрос наградите на благочестието. Чуйте го:

А Давид беше казал: Наистина напразно съм пазил всичко, което имаше този човек в пустинята, и нищо не се изгуби от всичко, което имаше; въпреки това той ми въздаде зло за добро. Така да направя Бог на Давидовите неприятели - да! - и повече да прибави, ако до утринната зора оставя едно мъжко от всичко, което е негово (стихове 21-22, курсивът е мой).

Давид се трансформира от защитник - пастир в "нека да ги убием всички", което лесно може да се направи, когато забравите, че вашата награда е Бог, а не човек. Понеже Давид беше лидер, всичките му мъже последваха примера му и застанаха на страната на обидения вожд. Без колебание или въпроси те възседнаха конете си с меч в ръка.

Това ме довежда до още една точка. Само защото всеки следва примера ви не означава непременно, че сте прави. Хората следват лидери и въпреки че Давид беше велик лидер, той се нуждаеше от малко мъдрост, понеже се намираше в труден сезон.

Как Давид стигна до това положение?

Възможно е да беше позволил думите на един смешен човек да замъглят зрението му. По някаква причина тази обида и инсинуация застрашаваше да го изкара извън релси. След толкова много години на доверие към Бога за изхода от всяка битка, Давид сега щеше да вземе нещата в свои ръце.

Ако не сте внимателни, слушането на това, което

другите хора наоколо за вас, може да ви накара да забравите кои сте всъщност.

Без значение колко пъти Давид доказва невинността си пред Саул, това никога нямаше да го постави на престола. И без това Саул вече не беше човекът, който да решава на кого да остави престола. Царството му беше изтръгнато от ръцете му. Бог позиционираше Давид, като го потготвяше чрез отхвърляне - изпитанието, на което Саул се провали.

Ние всички имаме критици и зложелатели. Аз не познавам сфера на живота, който да убегне мнението на другите. Номерът е да решим да не позволяваме на тези критици да ни определят, а вместо това да изберем те да ни усъвършенстват!

Давид не беше помазан от Самуил да убие Саул и Навал; той беше помазан да управлява Израел. Той беше на ръба на това Божието обещание да се изпълни в живота му и замалко да изгуби всичко в този момент само защото безумният Навал го разсея.

Ето едно предупреждение към вас: глупците ще се опитат да ви отклонят от пътя, точно преди да стигнете там, където Бог ви иска. Какво казват глупците? Те поставят под въпрос съществуването и присъствието на Бога. Те казват неща като "Бог не е за теб" или "от благочестието няма никаква полза" и "Бог не работи за теб".

Като убие мъжете, които преди това беше защитавал, това би бил ужасен отговор на въпроса на Навал "Кой е Давид?"

И на колко празника на стригане на овце мислите, че Давид и мъжете му щяха да бъдат канени след подобен изблик? Предполагам на няколко. Давид щеше да позволи на глупавия коментар на Навал да го дефинира.

Благодаря на Бога за Авигея, смела жена с меч на мъдрост. Тя падна пред Давид, като по този начин почете всичко, което нейният съпруг беше опозорил.

А след това тя умишлено напомни на Давид кой беше той и на кого принадлежеше.

Прости, моля, грешката на слугинята си, защото Господ непременно ще направи за господаря ми утвърден дом, понеже господарят ми воюва в Господните войни. И зло не се намери в тебе никога. И при все, че се е вдигнал човек да те преследва и да иска живота ти, пак животът на господаря ми ще бъде вързан във вързопа на живите при Господ, твоя Бог; а животът на неприятелите ти Той ще изхвърли като с прашка. А когато Господ постъпи към господаря ми според всички благости, които е говорил за теб, и те постави управител над Израел, тогава няма да съжаляваш, нито ще се спъва сърцето на господаря ми, че си пролял невинна кръв или че господарят ми е отмъстил сам за себе си. Но когато Господ направи добро на господаря ми, тогава си спомни за слугинята си (стихове 28-31).

Има някои ключове за всички нас тук:

- 1) Само Бог създава дом.
- 2) Когато живеем под водителството на Божия Дух, Бог ни пази.
- 3) Бог знае как да уреди въпросите с нашите врагове.
- 4) Никога не трябва да използваме своята позиция с Бога, за да се предпазим сами.
- 5) Не трябва да вземаме нещата свързани със съд или спасение в свои ръце; и двете принадлежат на нашия Бог.

За щастие, Давид беше спрял от думите на Авигея. Той си спомни Божията ръка и обещания над живота си. Не мина много време преди овдовялата Авигея да стане невяста на Давид. Отхвърленият служител стана цар.

Мълчанието свързва велики неща заедно; за да могат те да се изявят в пълнота и величие, в светлината на живота, за да управляват в него.

Томас Карлайл

Нов вид оръжие

Прекрасни майки, сестри, дъщери и приятелки, със сигурност някой някога ви е обиждал. Може би името ви е било свързвано с различни слухове и дори обвинения. Или определена покана никога не успява да намери пътя си до вашата врата? Моля ви, повярвайте ми, разбирам ви. Но наистина ли искате да позволите на някоя обида да провали или саботира вашата съдба? Вие копнеете да нападнете, но мечът, който сега държите и мислите, че е помазан, всъщност се нарича отмъщение и не ви съветвам да го размахвате. Приберете го отново в ножницата му!

Разстроени сте, понеже се движите заедно с човек, който е бил оклеветен и опозорен? Приберете мечата си и напомнете на този човек за Божиите обещания. Кажете му да стои спокойно и да наблюдава как Бог, нашата задна стража, превзема ситуацията. Приятели мои, Бог ще установи дома ви и ще се грижи за вас. Не е нужно да разберете какво ще трябва да се случи на онези, които възприемате като свои врагове. Бог вече е измислил всичко, почивайте си, знаейки, че единствено Той е праведният съдия. Време е да избягваме позите на самозащита. Бог воюва за нас, когато ние се борим от името на другите.

Вземете различен вид оръжие - мечът, наречен мълчание. Този меч остава в ножницата. Това е същият меч, който Исус използва толкова майсторски. Това беше оръжието, което Той отказа да извади от ножницата. Чрез мълчание Той спаси живота ни, като даде Своя Собствен. Представете си какво означаваше да оста-

не тих, знаейки, че мощта на небето беше достъпна за Него само ако беше издигнал гласа или ръката Си. Представете си Той да мълчи, докато хилавите земни владетели се подиграваха на своя Създател. Представете си да бъде лъжливо обвинен, когато Самият Той е олицетворението на справедливостта и истината (вж. Йоан 5:22). Исус не мълча, понеже нямаше отговор. Исус мълча, понеже Той беше техният отговор.

Тогава първосвещеникът стана и Му каза: Нищо ли не отговаряш? Какво свидетелстват тези против Тебе? Но Исус мълчеше. Първосвещеникът му каза: Заклевам Те в живия Бог да ни кажеш: Ти ли си Христос, Божият Син? (Матей 26:62-63, NLT).

Нито дума, нито шепот, нито тежка въздишка, клатене на глава или въртене на очи. Просто мълчание... като агне. Не че Исус нямаше какво да каже; Той просто избра да не казва нищо.

По същия начин, има моменти, когато ние чувстваме, че имаме да кажем много. Били сме лъжливо обвинени, неразбрани и дори поставени преди други хора, които не търсят истината. Дръжте си мнението за себе си и чакайте Божия отговор. Правата биват четени при арестуването на потенциално виновните, със следното предупреждение: "Имате право да замълчите", така че обвиняемите да не се инкриминират без правен съветник. Понякога на всички нас трябва да бъде напомнено, че мълчанието е наше право.

Ненасилието е мощно и справедливо оръжие, което реже без да наранява и облагородява човека, който го владее. Това е меч, който лекува.

Марин Лутър Кинг Джуниър

Ако Исус, Самият Син на Бога, единственият и невинният, упражни правото Си да мълчи, когато отказа да се защити в лицето на смъртта, със сигурност и

ние можем да направим същото, когато се изправяме срещу проблемите в живота си. Исус тихо се намеси и зае мястото Си в битката за нас.

Въпреки че Той е невинен, нашата вина беше наложена върху Него като дреха, и Той не пожела да я сваля. Всички ние се заблудихме като овце, отбихме се всеки в своя път; и Господ възложи на Него беззаконието на всички ни. Той беше угнетяван, но смири Себе Си и не отвори устата Си; както агне, водено на клане, и както овца, която не издава глас пред стригачите си, така Той не отвори устата Си (Исая 53: 6-7).

Светът обърна гръб на Онзи, Който проправи пътя. Всъщност Исус говореше най-силно в мълчанието Си. Нямахме нужда от земни думи, за да се изрази, тъй като Небесното Слово стоеше пред тях, мълчейки, докато те самите се осъждаха, така че чрез Него всички да бъдем спасени.

На коя битка трябва да отговорим с мълчанието си? За да прецените това, погледнете областите на живота, в които ви е трудно да мълчите.

Който, когато Го хулеха, с хула не отвърщаше; когато страдаше, не заплашваше; а предаваше делото Си на Този, Който съди справедливо (1 Петър 2:23).

Готови ли сте да стоите мирно и да наблюдавате? Доверието към Бога в лицето на заплахи, обиди и инсинуации е постоянен, непрекъснат и в някои случаи дори ежедневен процес. Скъпи мои сестри, ние можем да го направим. Понеже Той вече е бил на това място, преди нас и е проправил пътя.

*Скъпи Небесни Татко,
Аз идвам при Теб в името на Исус. Днес избирам да оставя настрана правото си да говоря това, кое-*

то ми идва наум, и упражнявам правото си да мълча. Святи Душе, дай ми мъдрост да знам кога да мълча и кога да говоря. Успокоявайки сърцето си пред Теб, моля Те, говори ми. Постави стража над устата ми, за да не съгрешавам против Теб. Прости ми за времената, през които съм преследвал слухове. Предавам се на Твоята мъдрост и ще управлявам душата си чрез съвета на Твоето Слово. Повече няма да позволявам на това, което другите казват за мен, да ме определя. Ти даде живота Си, за да ме защитиш. Ти Самият си истината и справедливостта. Прости ми за времената, през които съм търсила своята собствена мъдрост и умишлено съм говорила всичко, което ми е идвало на ум. Ела във всяка битка, която сега заплашва да ме унищожи. Ще спра да разпалвам пламъците на човешките конфликти. Ще вярвам на Теб, когато нападенията на врага заплашват да ме смачкат. Ще устоявам земята си с мълчание и с увереността, че Ти вече си спечелил тази битка за мен. В името на Исус, амин!

Мечът на прошката и възстановяването

Понякога като се изгуби определена битка се намира нов начин за спечелване на цялата война.

Доналд Тръмп

Представете си меч, който лежи в подножието на престола. Мечът се полага за момент, за да може по-късно да бъде използван за по-велика цел. Завладяващите царе са изисквали вяност от самите рицари, които някога са им се противопоставяли. Всеки благородник от новата област се е явявал пред царя и е полагал както меча си, така и самия себе си в краката на новия си господар. От време на време царят е стъпвал на врата на рицаря. В тази поза рицарят е произнасял клетва за вяност към новия си господар преди да му е върнат мечът.

В тази глава ще имаме възможност да претеглим мотивите си. Важно е да открием дали се борим срещу някого или нещо, или всъщност се борим на тяхна страна.

Например, можете да бъдете против аборта, но това не означава непременно, че сте за живота. Едно е да държите в ръка табелки в клиника за аборти, а съвсем друго е да отворите сърцето и дома си за самотна майка или нежелано дете. Вие можете да бъдете срещу убийството, но да не сте готови да направите каквото е необходимо, за да опазите живота.

Тези видове преходи в мотивите ни се случват, когато осъзнаем, че сме посветени към по-велика кауза от само нашите индивидуални права и мнения. Въпреки че ни е поверен мечът на Духа, ние не сме въоръжени с цел да нараняваме другите. Ние освобождаваме пленниците и затворниците, вместо да ги плашим и връзваме. Винаги има нещо по-велико, което се случва.

Точно както оръжията, с които воюваме, не са изковани от тленни съставки от нашата Земя, ние не воюваме в съответствие с правилата на нашата родна планета. Оръжията трябва да бъдат използвани в съответствие със законите на царството на техния произход, а нашите оръжия идват от място, където “металът” бива изкован според същността на истинската светлина и ръбовете на мечовете ни са безупречно оформени така че едновременно да режат и изцеляват. Следователно, мотивацията за вдигането на тези забележителни духовни оръжия също следва да бъде преразгледана.

Посланието към галатяните ни осигурява изчерпателен списък на човешките оръжия и тяхната мотивация: магьосничество, омраза или вражда, пристъпи на ярост или гняв, разпри, раздори и разделения, ереси, завист и убийство. Всички тези земни инструменти и техните цели са свързани с падението.

В контраст с ефекта от тези “мръсни” оръжия, апостол Павел ни дава поглед към причината зад нашата сила:

Защото, ако бих се похвалил малко повече с нашата власт, която Господ даде за вашето назида-ние, а не за сриването ви, не бих се засрамил (2 Коринтяни 10:8)

**ФАКТИ ЗА
ФЕХТОВКАТА**

... Добрият във фехтовката воюва повече с главата си отколкото с ръцете.

Ние не се борим, за да събараме, а

за да градим. Властта, която небето ни дава на земята, е, за да унищожим злото като вършим добро. Само защото съм ходила с меча Божието слово, пристегнат за бедрото ми, вече повече от три десетилетия, не означава, че винаги съм го носила добре. На моменти съм размахвала меча гневно и съм намушквала това, което е трябвало да бъде изцелявано. Други пъти съм оставяла меча в ножницата му, когато е трябвало да го извадя и да отсека връзките, които държат пленниците.

Когато децата ми бяха малки, имаше доста дълъг сезон, през който мечът ми лежеше до леглото ми и сякаш спеше. През това време единственото, което правех, е да прелистя няколко страници от Библията, от книгата Псалми, преди да се унеса. Изминаха месеци и аз внимателно избягвах да използвам острият ръбове на меча си, за да пронижа заетия ми свят.

На тези страници бих искала да ви прекарам през дълго продължилият личен мач по фехтовка, който беше изпълнен с преमेждия и накрая - триумф.

Малко след като станах християнка, аз знаех, че Божията ръка вече е върху мен, за да служи на другите. Започнах да се подготвям сериозно, въпреки че нямаше никаква представа как би могло да изглежда това служение. Четох своята Библия, ходех на църква всеки път, когато вратите бяха отворени, присъствах на семинари и служех. В едно от тези много събрания, гостуващият служител провъзгласи с голямо убеждение, че ако вашето собствено семейство не е спасено, нямате работа да проповядвате Словото на Бог към другите. Неговата логика беше, че ако собственият ви живот не е достатъчно убедителен да обърне най-близките ви, с истината на Благовестието, защо някой друг би поискал да чуе какво имате да кажете. Оттогава насам съм научила, че пламенните му думи не бяха съвсем правилни, но тогава напълно ги взех присърце.

Тъй като баща ми беше най-далеч от спасението, аз увеличих молитвеното си време. Той беше класически пример за всичко, което се определя за езическо и изгубено. Пушеше непрестанно, пиеше прекалено много и не можеше да образува едно изречение, без да използва някоя ругатня. Доколкото знам, той многократно изневеряваше на майка ми и изоставяше децата си.

Джон и аз живеехме в Далас и когато татко ни посети за първи път, аз буквално го завляках до църквата. По време на службата го поглеждах скришно, с надеждата, че той ще почувства цялата тежест на греха си, неодобрението на дъщеря си и обвинението на Святия Дух. Не исках да има каквото и да е съмнение, когато пасторът зададе главния въпрос: "Ако умрете тази вечер, къде ще отидете?"

Предполагах, че най-малкото баща ми ще преклони глава и ще поразмишлява, но вместо това той се беше втренчил в служителя, като че ли искаше да каже предизвикателно: "Аз съм се насочил право към ада и ти също можеш да ходиш по дяволите!"

Баща ми дори не потрепна по време на поканата за спасение. Отчаяна, хванах ръката му в опит да го завлека до олтара. Отвратен, той се отърси от ръката ми. Може би не можеше да разбере на какъв риск се излагаше. За да внесе яснота, аз се наведох към него и прошепнах: "Татко, Исус е единственият начин. Ако не се молиш с тази молитва, ще отидеш в ада."

Това прозрение не свърши работа! Доколкото си спомням, последваха низ от ругатни. Всяка врата към сърцето му, за която си мислех, че е отворена, се затръшна и заключи здраво.

Баща ми се почувства облекчен, когато се върна към безгрижния си живот в слънчева Флорида и остави сочещата Библията си дъщеря в Тексас.

Тъй като не бях човек, който се отказва лесно, аз се

свързах с приятели на една приятелка във Флорида и им дадох телефонния номер на баща ми. Моята вяра се рееше докато се молех по някакъв начин тези напълно непознати да се окажат свършените работници за баща ми.

Когато и този опит се провали, аз реших, че е време да се извадят големите оръжия.

Заделих целия уикенд, за да постя и да се моля за обръщението на татко. Не се отказвах. Разхождах се насам-натам, молех се, просвах се на пода, плачех, коленичех до леглото ми с отворена Библия пред мен и прокламирах Божиите обещания. Не мина много време, преди да се хвана как наблюдавам телефона си и чакам обаждане. Чаках с нетърпение да чуя гласа на баща ми, който да ми сподели как се е освободил от хватката на Сатана.

Телефонът никога не звънна, но аз чух гласа на моя Отец. Моят небесен Отец прошепна един въпрос в духа ми: Лиза, знаеш ли, че Аз обичам баща ти повече, отколкото ти го обичаш?

Ако трябва да бъде честна, по онова време намирах това откровение за малко шокиращо, така че останах безмълвна. Шепотът продължи: Аз искам той да бъде с Мен повече от колкото ти искаш това. Лиза, предай Ми го... Ти не можеш да го спасиш.

След това Бог ми напомни за едно обещание от Словото Му: А те казаха: **Повярвай в Господ Исус Христос и ще се спасиш - ти и домът ти** (Деяния 16:31, KJV)? Това е Моето обещание към теб, за баща ти. Повярвай го и престани да действаш странно. Просто го обичай.

Аз отворих своята Библия на книгата Деяния на апостолите и подчертах стиха, като по този начин поставих цялата си надежда в Неговото Слово.

Вярата е умишленото доверие в характера на Бога, чиито пътища не можем да разберем в даде-

ното време.

Освалд Чеймбърс

Не дълго след това родих първия ни син, Адисън, и нашето семейство се премести във Флорида, в същия град, в който живееше баща ми. След това, точно преди да се роди Алек, баща ми изгуби работата си и се премести на няколко часа път до крайбрежието на Флорида. Той се надяваше на ново начало, но намирането на нова позиция беше трудно за човек на неговата възраст. Баща ми, който някога строеше домове и клубове по поръчка, сега трябваше да работи като чистач. Той изпадна в депресия и започна да пие не само през нощта, но и през деня. Вече не ни посещаваше, а във времената, когато ние го посещавахме, той беше пиан още преди обяд. Посещенията плашеха децата ми. Те не разбираха защо баща ми фъфлеше неясно, нито защо беснееше и наричаше майка им с името на бившата си съпруга.

Един декемврийски ден всичко се промени. В деня след Рождество ние заобикалихме, за да стигнем до задния вход на апартамента, който баща ми споделяше с приятелката си. Очаквахме да ги намерим седнали на задната веранда, но вместо това открихме бележка, залепена на стъклената плъзгаща врата. С паякообразни букви там пишеше: "Съжалявам, появиха се други планове".

Бележката не беше адресирана до някого и не беше подписана. Ние се бяхме обадили и потвърдили посещението си отново, точно преди да тръгнем. Карахме в продължение на няколко часа. Други планове? Стоях вцепенена, държейки надрасканата бележка в ръката си. Можех да чуя моите деца да ме питат: "Къде е дядо?"

Погледнах плажа пред нас и си представих как баща ми ни се присмива в далечината. Не знаех какво да кажа. Джон отговори на момчетата, след което всички

влязахме обратно в минивана.

Бях съкрушена и засрамена. Извиних се няколко пъти на Джон и на момчетата. Плаках по целия път до дома. Родителите на Джон никога не биха избягали в някой бар, особено ако знаеха, че децата и внуците им щяха да ги посетят.

Пет часа е дълго време да се прекарат в миниван, особено когато причината за пътуването не се е осъществила и майката е плакала през цялото време. Двете момчета, които можеха да ме достигнат от местата си в колата, ме потупваха и предлагаха успокоението си: “Мамо, всичко е наред”.

Опитах се да си сложа смелото лице, но не бях добре.

На следващия ден Джон замина за Швеция. След като го изпратих на летището, аз се прибрах у дома, изпратих момчетата да играят навън, пуснах си музика - поклонение, и легнах на пода, за да се моля и да задам на Бог няколко въпроса: Защо не ме обича моят баща? Защо не иска да бъде с децата ми? Кога щеше да се сбъдне Божието обещание?

Плаках и сълзите ми падаха на килима. Изведнъж осъзнах... Аз бях сираче! Баща ми не си беше отишъл; него просто не го беше грижа! Той не искаше да има нищо общо с мен. Започнах да говоря това, което ми идваше на ум и се предадох усърдно на сълзите си, но точно когато навлязох в зоната на плача, чух това, което бих могла да опиша единствено като Бог, Който се смее. Звукът беше толкова невероятно не на мястото в този момент, че аз повдигнах глава и се огледах. Тогава Го чух да прошепва: “Ти гледаш на цялата ситуация съвсем погрешно. Това, което ти виждаш като отхвърляне, Аз виждам като осиновяване.”

Какво?

“Когато ти си напълно изоставена от своя естествен баща, ти си напълно приета от Мен. В известен

смисъл баща ти се е отказал от всякакви претенции към теб и твоите деца. Сега нищо не стои между нас. Вие всички сте Мои”.

Сериозно? Дали чувах правилно?

“Ако Джон се нуждае от нещо, той може да се обади на баща си. Ако ти имаш нужда от нещо, идваш директно при Мен”.

Добре, еха!

В момента, в който осъзнах, че съм сираче, открих и че съм осиновена! Имах усещането, че Бог беше развълнуван да сподели това с мен. Открих себе си да се смея на чудото на това откровение. Избърсах сълзите си, изправих се и вдигнах ръцете и живота си в поклонение. Само един истински и добър баща би се грижил за мен по такъв начин!

От този момент нататък аз не потърсих нищо от моя баща. Той не ми дължеше нищо - нито посещения, нито одобрение, любов, подаръци или дори мили думи.

Малко след това осъзнаване нашето семейство се премести от Флорида в Колорадо и посещенията при баща ми станаха много по-редки. Поради тежкото пиене на татко, вече не се чувствах в безопасност, когато ходех да го видя. Преди най-накрая да напуснем щата, поканих баща ми да дойде и да остане в нашия дом, докато тръгнем. Той категорично отказа. Така че напуснахме Флорида, все още вярвайки на Божието обещание, че баща ми ще бъде спасен.

Следващия път, когато брат ми, Джоуи и аз посетихме баща си, той не беше сигурен коя бях аз. Многото години на злоупотреба с алкохола бяха изкривили възприятията му. През по-голямата част от посещението ни, той си мислеше, че бях някое негово бивше гадже или бивша съпруга. Когато най-накрая осъзна, че бях дъщеря му, той ме погледна и ми благодари за това, че бях отслабнала. Очевидно е бил ужасен от начина, по който съм била изглеждала на Рождествената картичка от миналата година.

Същите тези тактики щяха да ме изпратят в хранително разстройство, когато бях на петнадесет.

Опитах се да му покажа снимките на моите момчета и да споделя истории от живота им, но той не искаше и да чуе. Брат ми го засне на видео, така че да мога да взема нещо със себе си, да покажа на момчетата. Но докато беше в кадър, той започна да псува и затова спряхме записа. Тръгнах си, чувствайки се като ужасно разочарование.

Докато летях към дома, чух Бог да прошепва обещанията на Псалм 45 отново живота ми:

Слушай, дъще, и виж, и приклони ухото си; забрави и народа си, и бащиния си дом; така Царят ще пожелае твоята красота; защото Той е господарят ти; и ти Му се поклони (стихове 10-11).

Знаех, че никога повече няма да чувствам натиска да се покланям на образа, който моят покварен баща беше поставил пред мен. Вече бях желана от моя Цар.

Годините минаваха и деменцията на баща ми напредваше, до степента, когато приятелката му нямаше друг избор освен да го настави в съоръжение с висока сигурност.

През декември 2009 г. аз го посетих за последен път. Взех с мен първородния си син Адисън, неговата прекрасна съпруга Джулиана и новороденият им син, Ашър. Искях баща ми да види първия си правнук. Когато пристигнахме при татко, аз наредих снимки на масата пред него, надявайки се, че ще направи връзката кой кой беше. Една от снимките беше на татко и Адисън, когато Адисън беше на една година. Посочих младия човек, който сега се извисяваше над баща ми и обясних, че това беше моят син, неговият внук. Баща ми кимна, докато внимателно държеше снимките в опит да поеме цялата информация.

След това изведнъж се случи нещо удивително. Почти можех да видя влакната на спомените на татко да се втъкават заедно, относно неговото семейство. Той вдигна глава и погледна към мен, Джули, Ашър и Адисън, всеки поотделно. Изведнъж аз разбрах, че той осъзнава кои сме. Той кимна с глава леко и посочи съзнателно към снимките на Адисън, които държеше в ръка. Когато той ни разпозна, можех отново да видя отвъд неговата крехка конструкция на мъжа, който беше. Той присъстваше с нас, но няхах представа за колко време.

Казах една мълчалива молитва: Небесни Татко, какво трябва да кажа?

Отговорът беше шокиращ и незабавен: Кажи му, че е бил добър баща.

Какво? Заше метена, аз контрирах: Това е лъжа! Няма да го лъжа... особено не сега! Той не е бил добър баща.

Чух твърдо уверение: Той е бил толкова добър, колкото е знаел как да бъде.

В недоумение аз продължавах да споря, Той можеше да се научи как да бъде по-добър, ако искаше. Умът ми пропътува набързо времето обратно до съседите, с които той можеше да се сприятели и книгите, които можеше да прочете. Доколкото можех да си спомня, той никога дори не се опита!

Моят спор беше посрещнат с мълчание. През годините съм научила, че Бог не спори. Аз мога да споря колкото дълго си искам, но, в крайна сметка, това, което Той е казал, е същото, което си стои като последен Негов отговор по въпроса. Време беше да използвам меча на възстановяване с цел изцеление.

Поех си дълбоко въздух, протегнах се и хванах ръцете на баща ми. Вдигнах ги високо, за да привлека вниманието му, погледнах го в очите и повторих това, което бях чула: "Татко, ти беше добър баща."

Баща ми беше слисан. Като че ли ток премина през цялото му тяло и очите му се напълниха със сълзи. Той целуна ръцете ми и с голямо усилие успя да каже следните две думи: “Благодаря ти ...”.

С тези думи всичко се промени. Задушаващата атмосфера на старческия дом беше вече по-лека и аз осъзнах, че сърцето на баща ми току-що се беше отворило. Джулиана започна да плаче, а Адисън побърза да застане зад стола, на който баща ми беше седнал. Всички започнахме да се молим за баща ми, според обещанието в книгата Деяния на апостолите, което Бог ми беше дал толкова отдавна. Благодарихме на Бог за спасението на баща ми и анулирахме всякакви дългове, които той може би чувстваше, че дължи, според Йоан 20:23:

Ако простите греховете на някого, простени ще им бъдат; ако задържите греховете на някого, задържани ще бъдат.

През цялото време, докато се молехме, баща ми стискаше ръцете ми в потвърждение и продължаваше да ги обсипва с целувки. Това беше свят момент на любов и прошка. Неговите жестове бяха чисти и невинни, като на малко дете. Нямаше и следа от ужасното отношение, което бях получавала при предходните си посещения.

Когато всичко свърши, татко беше видимо уморен. Докато Джулиана остана с Ашър, Адисън и аз го придружихме обратно до неговата едва обзаведена спалня и го оставихме да легне в леглото. Преди да си тръгнем се уверих, че медицинската му сестра има мой телефон за контакт. Докато попълвах лист хартия, за да може тя да го добави към досието му, баща ми излезе отново от стаята си. Аз му казах нещо, но той мина покрай нас като че ли бяхме напълно непознати и седна с група жени, които се бяха загледали в нещо

по телевизията. Нещо се беше случило в нашето време заедно, но татко беше изчезнал отново.

Една година мина и дойде Рождество през 2010 г. Спомням си, че се чувствах притеснена, когато си мислех за баща ми. Събуждах се посред нощ и се чудех дали той не е на смъртно легло. Споделих тези притеснения с майка ми, която ме увери, че леля ми и чичо ми го били посетили скоро и той бил добре. Но по някаква причина не можех да се отърся от това предчувствие. Казах на Джоуи, че беше важно, според мен, той да отиде и да види татко, възможно най-скоро.

Докато приготвях празничната вечеря в новогодишната нощ, гледах по новините как една от коментаторките споделяше относно смъртта на баща си и колко ѝ липсва той. Сълзи започнаха да се стичат и по моите бузи. Замръзнах. Защо плачех? Не познавах тази жена или баща ѝ. Чух Духът да ми прошепва: "Плачеш, понеже това е годината, в която и ти ще кажеш довиждане на баща си."

На 6 януари бях в Канада на мисионерско пътуване. Събудих се прекалено рано и притеснено в моята хотелска стая. Беше 3 часа сутринта и без значение колко се мъчих, не можех да заспя отново. По-късно тази сутрин трябваше да записвам пет телевизионни предавания и серия от поучения, за които се изискваше умствена яснота. Молех се, почетох и слушах музика, но без резултат.

Чувствах се нестабилна и неуравновесена цяла сутрин и с всеки изминал час безпокойството ми нарастваше.

Когато записите приключиха и аз се отправих към летището, включих мобилния си телефон и видях, че съм пропуснала доста разговори. Първото гласово съобщение беше от най-малкия ми син. Той си беше изгубил фиксатора и имаше нужда от мен, за да се обади на ортодонта, да разреши замяната. Минах и

през останалите съобщения, без последното. Бързах да хвана полета си и да мина през проверките на митницата, така че реших да чуя последното съобщение когато вече съм на изхода за самолета.

След като си събрах ръчния багаж, натиснах бутона Play. Женски глас каза: "Както знаете, баща ви умира. Ако искате да се сбогувате с него, ще трябва да дойдете днес."

Преди съобщението да приключи, набрах номера ѝ. Умът ми щеше да експлоадира. От къде ще съм знаела, че умира? Никой не ми беше казал, че баща ми умира. За щастие, успях да се свържа с жената, която беше в колата си и пътуваше към старческият дом, за да види баща ми. Обясних ѝ, че съм била в Канада и в момента чакам самолета за Денвър. Тя обеща да ми се обади веднага щом пристигне при баща ми.

Опитах се веднага да се свържа с брат ми, но той беше на срещи. Обадих се на Джон и на една от моите приятелки. Виеше ми се свят. Проверих за директни полети до Орландо, но нямаше такива.

Нямах време. Наредих се на опашката за полета към Денвър и докато другите пътници минаваха, аз чаках обаждането на сестрата. Точно преди служителите да затворят вратите и да наредят на всички хора да изключат телефоните си, жената се обади. Тя обясни, че татко не е добре и предложи да постави телефона до ухото му. Аз обърнах лице далеч от пътеката, пълна с хора и към овалната част на прозореца.

"Татко, Лиза а". Гласът ми прозвуча малко нестабилно, но продължих: "Обичам те. Помниш ли как ме закара на риболов и ме научи да се гмуркам и да плувам? Ще дойда утре, но ако не можеш да задържиш дъха си толкова дълго под вода, можеш да си тръгваш."

Спрях, чудейки се какво повече да кажа. Жената взе телефона отново. Попитах я дали е видяла никакви признаци, че татко ме е чул. Тя обясни, че не е могла

да види никакви външни доказателства за отклик от негова страна, но вярваше, че на някакво ниво той ме беше чул. Осъзнах, че отдавна трябваше да изключа телефона си, затова казах довиждане.

Четох по време на цялото три и половин часово пътуване. Ако трябва да бъде честна, дори не си спомням коя книга четох. Веднага след като кацнахме, се опитах да се свържа отново с брат ми. Набирах го постоянно, докато накрая той ми вдигна и успях да споделя с него това, което се случваше.

Джоуи започна да прави планове за пътуване от Калифорния до Флорида. Говорих с авиокомпаниите по телефона, докато пътувах към вкъщи в тъмната, студена нощ на зимния Колорадо. Планирах да тръгна с полета в седем часа на следващата сутрин. Веднага след като се прибрах у дома, извиках моите момчета и споделих новината с тях. Докато те слушах, осъзнах, че баща ми беше напълно непознат за тях. Казах им, че съжалявам много, че ще се наложи отново да ги оставя, когато току-що се бях върнала у дома и баща им беше извън града.

В този момент и домашният, и мобилният ми телефони иззвъняха. На едната линия беше жененият ми син; на втората - брат ми. Той ми каза, че баща ни си беше отишъл. Това беше. Нямаше да има и погребение, понеже татко беше уредил тялото му да бъде кремирано. Никога нямаше да го видя отново. Говорих отново със социалния работник на баща ми и плаках, докато споделях с нея, че той си беше заминал.

Легнах си тази нощ тъжна, увита в одеала и с молитва: "Господи, Ти си верен."

Спах дълбоко и се събудих изненадващо отпочинала.

Бях вкъщи още една седмица, преди да тръгна да пътувам отново. В месеците януари, февруари, март и април говорих пред тълпи, вариращи от стотици до

хиляди, и всяка вечер декларирах Божията вяръност. Опитах се да не мисля за баща ми. Нищо не можех да направя. След това, през май 2011 г., преживях Божията вяръност.

Аз говорех на една женска конференция в Джаксънвил, Флорида. В първата сесия забелязах очарователна млада жена с червена коса. По някаква причина, сред тълпа от повече от хиляда души, тя беше човекът, когото си спомнях. Забелязах я отново следобеда в почивката между сесиите.

Същата вечер когато се канех да тръгна за следващата ми сесия, видях същата сладка червенокоса жена отново във фойето на моя хотел и се почувствах задължена да се представя. Приблжих се до нея, но преди да успея да кажа каквото и да е, тя се представи.

“Лиза, аз съм Ейприл. Говорихме по телефона”.

Умът ми претърсваше спомените ми за разговори с жена на име Ейприл от Джаксънвил. Тя забеляза, че не се сещам нищо и поясни: “Аз съм жената, на която ти се обади в деня, когато баща ти почина.”

Поклатих глава, опитвайки се да си спомня петте до шест часа разстояние от старческия дом на баща ми и Джаксънвил. Защо беше дошла Ейприл чак до тук?

“Пътувах с някои от приятелките ми за тази конференция, когато чух, че и ти ще бъдеш тук”. Аз останах безмълвна.

Ейприл продължи: “Аз бях социалния работник на баща ти за последните пет години. Той беше ужасен пациент. Беше изгонен от първия старчески дом, в който беше поставен. Той бягаше, държеше се грубо, веднъж открадна кола и беше бит от полицията. Но през последната година беше като ангел”.

Все още бях зашеметена и я гледах неразбиращо.

Тя продължи: “Той целуваше ръката ми всеки път, когато ме виждаше.”

Умът ми се оплете, докато се опитвах да асимилирам казаното. Дали наистина тя току-що беше казала, че баща ми е бил ангел в последната година от живота си?

“Ейприл, аз дойдох да го видя една година преди да умре”.

“Знам. Видях името ти в досието му. Бях чела книгите ти, но преди посещението ти не бях направила връзката, че това е именно твой баща. Молила съм се за него в продължение на години и исках да се уверя, че ще имаш шанса да се сбогуваш с него”.

Бог е верен! Не само, че Той беше заобградил баща ми с молитва, когато аз не бях с него, но имам всички основания да вярвам, че баща ми получи повече от само моята прошка, когато се молехме. Вярвам, някак си, че в същия момент той получи прошка и от небето. Той се беше променил за една нощ, от труден човек в такъв, който се съобразява с другите, от ядосан и огорчен, в любящ и искрен като децата. Изглежда, че в последната година от своя живот той беше принасял плодовете на покаянието си. Има толкова много неща, които аз никога няма да узная, докато не отида във вечността, но мисля, че ще видя моя баща там.

Прощката е опрощаване на греховете. Защото по този това, което е било изгубено и после намерено, се спасява и предпазва от това да бъде изгубено отново.

Августин

Често се чудя, дали в нощта, когато го посетихме, баща ми си спомни всичко, което беше изгубил. Чудя се дали невинността на неговия правнук, Ашър, не събуди в него надеждата за наследство, за което той си мислеше, че е напълно изгубено. Чудя се дали не е погледнал към силата и зрелостта на Адисън, към красотата и изяществата на Джули и дали не е видял в тях силата на любовта. Чудя се дали аз представлявах за него семейството, което той бе-

ше изгубил. Тази нощ го намерихме на място, където вече не можеше да избяга. Видяхме болката, която той се беше опитал да притъпи в продължение на години, с помощта на алкохола, и просто го обичахме.

Каква е вашата история?

Сега, прекрасни мои, нека поговорим за вас. Не знам вашата история, но мога да ви уверя, че Бог е верен. Има ли разочарование или горчивина, които заплашват да насочат в погрешна посока меч в ръката ви? Истината е, че аз осъждах баща ми до момента, когато изговорих думите, които Бог ми даде. Когато освободих това слово, аз също бях освободена. Нашият Цар знае как да изцели и двете страни чрез действията на едната от тях.

Дълбоките рани, които остават незараснали, може да ни накарат да нараняваме точно онези, които небето копнее да се излекуват. Царят е завладял сърцето ви; сега Той иска да използва живота ви за Своята цел на възстановяване.

Няма толкова пълно отмъщение, като опрощението.

Джош Билингс

Нека положим всички мечове на отхвърляне и разочарование в нозете на нашия Отец и да Му позволим да ги преправи на мечове на приемане, възстановяване и божествени назначения. Как може Бог да ви използва като посредник на възстановяване? Къде може Царят да ви изпрати да говорите думите, които другите трябва да чуят, за да получат изцелението и живота? Готови ли сте да изговорите Неговия съвет, а не думите, които сте репетирали? Готови ли сте да благословите някого, който ви е наранил? Не ви карам да повтаряте моите думи, но ви моля да изговаряте думите на нашия Отец в ситуации и в живота на хора,

които плачат да бъдат възстановени.

Скъпи Небесни Татко,

*Поставям живота си пред Теб, като акт на вяро-
ност. Уморен съм да се боря от позиция на разоча-
рование. Ти си верен на Словото Си и Ти обичаш и
вършиш всичко свършено. Предавам всичко, което
съм носила чрез собствената си сила. Аз Ти давам
времето си и Те моля да ми дадеш Своята мъдрост
и слово. Аз решавам да Ти бъда напълно лоялна и пре-
дана. Издигни ме, въоръжена да изцелявам, вместо
да нанасям вреда, в името на Исус. Амин.*

Преминавайки към последната секция в книгата, осъзнавам, че няма достатъчно място да опиша всеки меч, който можем да носим, понеже мечовете са силно персонализирани оръжия. В следващия раздел се надявам да ви предизвикам никога да не напускате дома си невъоръжени.

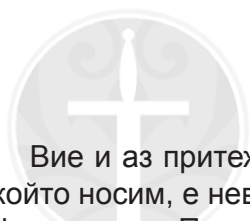
Четвърта част:

Упълномощени

Носене на кръста

Трябва да се събудим, или някой друг ще заеме мястото ни, и ще носи кръста ни, като по този начин ни ограби от короната.

Уилиам Бут

Вие и аз притежаваме и кръст, и корона. Кръстът, който носим, е невидим. Виждаме ефекта му, но не и формата му. По същия начин, в Христос ни е дадена и невидима корона.

Но някой е засвидетелствал някъде, като е казал:

Какво е човек, за да го помниш, или човешки син, за да го посещаваш? Ти си го направил само малко по-долен от ангелите, със слава и чест си го увенчал и си го поставил над делата на ръцете Си; всичко си подчинил под краката му. И като му е подчинил всичко, не е оставил нищо неподчинено на него, обаче сега не виждаме още да му е подчинено всичко (Евреи 2:6-8).

На земята короната представлява нашата позиция на власт. Като посланици на небето, ние сме подкрепени от силата на това царство.

Научете се да познавате Христос и то Него разпнат. Научете се да Му пеете и да казвате: "Господи Исусе, Ти си моята правда, аз съм Твоят грях. Ти си приел върху си това, което е мое, и си ми дал това, което е

Твое. Станал Си това, което не Си, за да мога аз да стана това, което не бях.”

Мартин Лутър

Ние носим и короната, и кръста. Исус понесе нашия кръст, така че да можем да носим Неговата корона. Той стана като нас. Не е ли време да станем и ние като Него?

Тогава Исус каза на учениците Си: Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека вдигне кръста си и нека Ме последва (Матей 16:24).

Как можем да изпълним тази силно персонализирана директива?

Има три елемента в тази инструкция: отречете се от себе си, вдигнете кръста и следвайте Исус. Моите егоистични пътища са различни от вашите, точно както кръстът, който нося, е уникален за моето пътешествие. Аз не нося вашия кръст, нито вие - моя.

За да се научим да носим кръста си, първо трябва да отговорим на няколко въпроса, отнасящи се до кръста. Какво точно иска Исус да носим? Къде да намерим своя кръст? Дали това е бреме, което носим през целия си живот? Или кръстът говори за нещо много по-загадъчно, от което всички дървени греди биха представлявали? Кръстът има толкова велика красота, че никое колие или висулка не могат да се сравняват с него. Аз наистина вярвам, че кръстът обхваща всичко, което делото на спасението е поставило в ръцете ни.

Кръстът е далеч от украшение за носене; той е поръчение за изпълнение. В тази последна глава бих искала да споделя какво означава да носите кръста си като герой.

Разговор за Кръста

Беше почти два часа през нощта в навечерието на

Великден. Тъкмо заспивах, когато Святият Дух започна да ми задава въпроси за Кръста.

“Лиза, какво значи да носиш кръста си?”

Сънливо отговорих, “Да се отрека от себ е си.”

Чух ясно: “Не, да се отричеш от себе си е само първата стъпка”.

Аз добавих колебливо: “Да Ти предам волята си?”

“Отричането от себе си е именно предаването на волята ти. Какво означава да носиш кръста си?”

В този момент осъзнах, че може би не знаем отговора, но това не спря въпросите.

“Откъде знаеш кога носиш кръста си, и кога си го оставила у дома?”

“Колко тежи кръста ти, Лиза?”

“Къде си държиш кръста?”

Картини от моя разхвърлен килер, гараж и веранда минаха през главата ми. С насълзени очи аз седнах в леглото и прошепнах на глас: “Не знам...”

Когато си признах, пороят от въпроси престана. Ако трябва да бъда честна, аз бях писала за кръста в една или друга степен във всяка от моите книги, а сега изглеждаше, че дори не можех да открия своя кръст, а камо ли да го опиша!

Харесвам как в същия момент, когато признаем нуждата си, Бог е там, за да я посрещне. Веднага след като признах моето невежество, отговорите започнаха да ми се откриват. Чух: “Вземи списъка, който направи по-рано днес.”

Както споменах в пета глава, бях анкетирала хората от моите социални медии и бях събрала повече от няколко единични думи, описващи Кръста. Това, което не ви казах, е, че бях написала ръчно повече от петстотин от отговорите на един плик. Отидох в кабинета на Джон, намерих листчето и го взех с мен в леглото. Прехвърлих надраскания списък на моя таблет. Ето и няколко от думите, които бях получила, представени графично:

Бях провела анкетата, търсейки един конкретен отговор, който не получих, но ще го добавя тук: оръжие. Като прегледах списъка с думи, които толкова много хора така любезно осигуриха, чух Святият Дух да ми прошепва: “Ето кръстът. Всички тези думи и други представляват кръста. Носи ги със себе си в ежедневието си”.

Очите ми проследиха списъка в треперещата ми ръка. Беше верен! Кръстът осигурява всичко, което Той спечели, точно както Исус осигурява всичко, което Той е! Чрез Кръста Христос ни осигури любов, прошка, свобода и изкупление. Време беше да занеса всичко, което аз бях преживяла, на другите. Всяка от тези думи улавяше някои от жизненоважните аспекти на Кръста, които трябваше да бъдат изразени към изгубения свят. (И дори към не малко църкви). Павел описа това по следния начин:

Ние носим това скъпоценно послание (Кръста) в неукрасените глинени съдове на обикновения ни живот (2 Коринтяни 4:7, MSG).

Кръстът, който нося, е всичко, което Той е направил за мен, точно както кръстът, който вие носите, е вашето Евангелие, или свидетелство, на това, което Той е направил за вас. Но да не спираме дотук. Ние сме съдове, които изливат ценните небесни дарове. Ние не филтрираме Евангелието; ние просто го носим. По този начин необикновеното бива прехвърлено в пределите на нашето обикновено ежедневие. Всеки ден аз вземам надеждата, любовта и прошката на кръста с мен до магазина, в самолета и в офиса. Нося го навсякъде, където ходя. Това са местата, където предлагам силата и чудото на Кръста.

Чуйте как Павел описва тази динамика на носене на Кръста пред новоповярвалите в Рим:

И така, ето какво искам да направите, с Божи-ята помощ: Вземете ежедневния си, обикновен живот - вашето спане, ядене, ходене на работа и всичко останало и го поставете пред Бога като жертва. Да приемете това, което Бог прави за вас, е най-доброто, което бихте могли да направите за Него. Не се нагаждайте прекалено много към културата си, че да ви е удобно в нея, без дори да се замисляте. Вместо това, фокусирайте вниманието си върху Бога. Ще бъдете променени от вътре на вън. Бързо разпознавайте това, което Той иска от вас и бързо откликвайте на него (Римляни 12:1-2, MSG, курсивът е мой).

Исус не провеждаше официални походи, конференции или дори седмични събрания. Въпреки това, всеки момент от ежедневието на живота Му беше послание. (Няма нищо лошо в горепосочените дейности,

но те рядко са част от нашето ежедневие). Бог беше с Исус всеки ден, навсякъде, където отидеше. Той иска същото и за вас. Приемането на всичко, което Бог е направил за вас и отразяването на този нов живот към другите, може да се оприличи на вдигането на кръста. Когато се хванем за тази истина, ние виждаме света по съвсем различен начин. Какво щеше да стане, ако всеки ден се молахме: “Небесни Татко, нека всичко, което разпъването на Твоя Син осигури, да има пълен израз в и чрез живота ми днес. Аз решавам да се отрека от греха и бившите ми ограничения, като издигам Твоето дело и Те следвам”?

Нашият свят ще види Исус издигнат.

Когато този обмен се случи, погледът ни се измества. Вместо да гледаме на себе си, ние започваме да внимаваме на живота на Исус. С четене на нашата Библия научаваме начина, по който Той се движеше през Своите дни. Това, което ни е дадено даром, ние също даром даваме.

Нашето носене на кръста

Нека да минем през това заедно. Съгласни ли сме, че кръстът е Божият пълен израз на безусловната Му любов към нас? Имате ли някакви съмнения, че десетни милиони от хора все още чакат ние да понесем израза на тази безусловна любов към тях? Как правим това? Следваме примера Му.

Исус обичаше хората, като говореше истината, хранеше гладните, гонеше демони, изцеляваше болните, конфронтираше се с религията и възкресяваше мъртвите.

Тогава Исус ходеше по цяла Галилея и поучаваше в синагогите им, и проповядваше благовестието на царството, като изцеляваше всякаква болест и всякаква немощ сред народа (Матей 4:23, курсивът е мой).

Последвайте Го.

Какво да кажем за прошката? Има ли по-малко нужда от прошка днес или твърде много хора са попаднали в капана на вината и срама? Носете кръста на прошката към тях като свободно им простите и споделите добрата новина, че им е простено.

Исус показаше на хората, че им е простено, като говореше истината, хранеше гладните, гонеше демони, изцеляваше болните, конфронтираше се с религията и възкресяваше мъртвите.

И, ето, донесоха при Него един паралитик, сложен на постелка; и Исус, като видя вярата им, каза на парализирания човек: Дерзай, синко; прощават ти се греховете. И, ето, някои от книжниците си казаха: Този богохулства. А Исус, като знаеше мислите им, каза: Защо мислите зло в сърцата си? Защото кое е по-лесно да кажа: Прощават ти се греховете, или да кажа: Стани и ходи? Но за да познаете, че Човешкият Син има власт на земята да прощава греховете (тогава каза на паралитика): Стани, вдигни постелката си и иди у дома си. И той стана и отиде у дома си. А множествата, като видяха това, обзе ги страх и прославиха Бога, Който беше дал такава власт на човеците (Матей 9:2-8, курсивът е мой).

Последвайте Го.

Той направи това, така че ние да знаем, че властта да изцелява и прощава ни е била дадена и на нас. Той направи това чудо като Човешки Син! Колко повече трябва и ние да го правим, като Божии дъщери?

Нека сега разгледаме и проблемите със свободата. Някога имало ли е поколение толкова завладяно от похот, алчност, идолопоклонство и поквара? А има и такива, които буквално са били поробени или са станали жертви на сек-

**ФАКТИ ЗА
ФЕХТОВКАТА**

...Воювай дори когато си уморен, болен и дори когато не ти се воюва.

суален трафик. Занесете кръста на свободата при тях. Може би се чудите как? Исус показва на хората, че те са свободни, като говореше истината, хранеше гладните, гонеше демони, изцеляваше болните, конфронтираше се с религията и възкресяваше мъртвите.

Бог помаза Исус от Назарет със Святия Дух и със сила. Той обикаляше да прави благодения и да изцелява всички угнетявани от дявола, защото Бог беше с Него (Деяния 10:38, курсивът е мой).

Последвайте Го.

Исус вършеше добро и изцеляваше всички угнетявани от дявола, защото Бог беше с Него! Няма причина да се избира между социалната справедливост и свръхестественото. Исус вършеше и двете. Нека да премахнем своето име от уравнението, нека да Го наречем Емануил - "Бог с нас" - и нека да направим същото.

Има явна необходимост от изкупление на всички фронтове на човешкото състояние. Думата "изкупление" е с масивен обseg; по дефиниция тя включва спасение, обмен, освобождение, избавяне, промяна и възстановяване. Необходимостта от всичко това по някакъв начин намаляла ли е? Изразявайте кръста на това изкупление към другите хора от вашия ежедневен живот.

Отново, Исус показва на хората, че са изкупени, като говореше истината, хранеше гладните, гонеше демони, изцеляваше болните, конфронтираше се с религията и възкресяваше мъртвите.

Нека говорят изкупените от Господа, които Той е изкупил от неприятности (Псалм 107:2).

След този съвет, Псалм 107 ни осигурява списък с обстоятелства, които вкарват Божиите хора в беда. Псалмът ви насърчава да знаете, че не сте сами,

така че трябва да го прочетете. Много е дълъг, за да го поместя целия в страниците на тази книга! Знайте следното: независимо дали сте объркали нещо или се намирате в пълна каша, която не е по ваша вина, Бог ни изкупва. Независимо как сме стигнали до мястото на бедствието, Той ни извежда и ни закарва на Своето място на благодат. Единствено Той има силата да спасява, а ние, които сме били изкупени, трябва да го потвърдим! Това е още един начин да носим кръста си.

**Защото няма да оставиш душата ми в преизпод-
нята; нито ще допуснеш човека, в когото си благо-
волил, да види изтление.**

**Ще ми изявиш пътя на живота; пред Твоето при-
съствие има пълнота от радост, отдысно на Тебе
- винаги веселие (Псалм 16:10-11).**

Думите са на Давид, но обещанието беше първо
към Христос и сега към нас.

Последвайте Го.

Без значение къде се намирате в момента, това е обещанието за изкупените. Това е силата на Кръста. Кой друг символ има силата да прогласява Евангелието на Царството по-добре? Христовата жертва на кръста изцелила ли е живота, тялото и взаимоотношенията ви? Вярвате ли, че кръстът все още има силата да изцелява всяка болест и скръб? Ние знаем, че Исус е същият вчера, днес и завинаги. Може ли да се каже същото за Кръста? Исус отново заръча на учениците Си да последват примера Му, след като възкръсна.

**И като Го видяха, поклониха Му се; а някои се
усъмниха. Тогава Исус се приближи към тях и за-
говори: Даде Ми се всяка власт на небето и на зе-
мята. И така, идете и създавайте ученици измежду**

всички народи, и ги кръщавайте в името на Отца и Сина, и Святия Дух, като ги учите да пазят всичко, което съм ви заповядал. И, ето, Аз съм с вас през всички дни до свършека на века (Матей 28:17-20).

Ако Той е с нас и е вечно същият, без да се променя, значи Той е готов да разкрие на земята всичко, което Кръстът е изкупил.

После се яви на самите единадесет ученика, когато бяха на трапезата, и ги смърри за неверието и коравосърдечиято им, защото не повярваха на тези, които Го бяха видели възкръснал. И Исус им каза: Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяко създание. Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен; а който не повярва, ще бъде осъден. И тези знамения ще придружават повярвалите: в Мое име бесове ще изгонват; нови езици ще говорят; змии ще хващат; а ако изпият нещо смъртоносно, то никак няма да ги повреди; на болни ще полагат ръце и те ще оздравяват (Марк 16:14-18).

Исус първо трябваше да обърне внимание на няколко неща, преди всичките Му ученици да могат да Го последват и да видят знамения и чудеса: съмнение, неверие и закоравени сърца. Няма нужда да преследваме демони, но ако следват Исус достатъчно дълго, най-вероятно ще Го срещнете. Не завързвайте разговор с тях! Използвайте меча на Божието слово, за да ги заглушавате, а след това ги гонете в името на Исус.

Говорете Божията истина на всеки език, който можете.

Хващането на буквални змии и умишленото пиене отрова е просто глупаво. Тъй като Исус не се хвърли от скалата, когато дяволът се опитваше да Го изкушава, Той със сигурност не подканвал учениците Си да си

играят с отровни змии и да пият смъртоносни еликсири. Важното тук е обещанието за защита. Той обеща, че когато докосваме болните, възстановяването ще се случи. Болните не трябва повече да се считат за осквернени и да се страхуваме да влизаме в контакт с тях. Исус докосваше и беше докосван от нечистите и контактът с него ги излекуваше. Може да кажете: "Да, ама това беше Исус." Спомням си, че четях това, когато майка Тереза беше решила да влезе в контакт с прокажени и тогава беше открито лечението, което спря разпространението на тази силно заразна болест.¹⁰

И чрез ръцете на апостолите ставаха много знамения и чудеса между народа и те всички бяха заедно в Соломоновия притвор; И нито един ден не преставаха да поучават и да благовестват и в храма, и по къщите, че Исус е Христос (Деяния 5:12,42).

Знаменията, чудесата, проповядването и поучението трябва да бъдат ежедневни събития. В този момент трябва да призная... Искам свръхестественото да бъде по-естествено и величието на името Му да се разкрива ежедневно. Поради тази цел аз ще изговарям името Му и ще следвам примера на Исус. Ако Ранната църква носеше посланието на Кръста навсякъде, където те отиваха и сърцата им бяха насърчавани, болните бяха изцелявани и потиснатите бяха освобождавани, защо същото да не се отнася и за нас?

Търсите ли знак, че Исус все още иска да върши чудеса? Кръстът е нашият знак и вие сте Неговото знамение!

Аз вярвам, че ние ще виждаме знамения и чудеса до степента, до която проповядваме Кръста на Христос и живеем според Божието слово. Минималистичното Евангелие произвежда минимални резултати. Проповядването само на половината от ползите на Кръста ще произведе само половината от ползите на Кръста.

Производните не могат да произведат това, което оригиналът може, когато работи с пълна сила.

И говоренето ми, и проповядването ми не ставаха с убедителните думи на мъдростта, а с доказателство от Дух и сила; за да бъде вярването ви основано не на човешка мъдрост, а на Божиата сила (1 Коринтяни 2:4-5, KJV).

Проповядването на безсилно Евангелие произвежда минимално количество сила. Кръвта на Исус направи път за нас да имаме достъп до престола на благодатта, с дързост, за да можем да открием цялата власт на небето, от която имаме нужда.

Нека държим непоколебимо надеждата, която изповядваме, защото е верен Онзи, Който е обещал това; и нека се грижим един за друг, така че да се поощряваме към любов и добри дела, като не преставаме да се събираме заедно, както някои имат обичай да престават, а да се увещаваме един друг, и толкова повече, колкото виждате, че денят наближава (Евреи 10:23-25).

Живи мечове

Написах всичко това с надеждата, че ще раздвижи духа ви. Твърде дълго ние сме се почесвали по ушите и сме гъделичкали човешкото въображение с ловкостта на своите ръце. Време е да разширим обхвата си, като се превърнем в Негови мечове.

Върнете се в крепостта, вие, изпълнени с надежда затворници; още днес възвестявам двойна мяра - всичко, което сте изгубили, ще ви се върне двойно; защото ще запъна Юда за Себе Си като лък, ще сложа Ефрем като стрела; и ще възбудя децата ти, Сионе, против твоите деца, Гърцио,

отсега нататък хората ще бъдат Мои мечове (Захария 9:12-13, MSG, курсивът е мой).

Точно както Исус е Словото на Отец, Което стана плът, така и нашият живот трябва да стане Словото на Исус, Което стана плът. Защото Божието слово е мечът на Духа и Исус беше Словото, Което стана плът. Ние, като Негово Тяло, също ставаме живи мечове. **Той прави Своите пратеници ветрове, служителите Си като огнен пламък** (Псалм 104:4). Ние сме пламтящи мечове, които провъзгласяват, че Той е пътят.

Неговият Дух е вятърът, който ни тласка, а посланието Му е огънят затворен в костите ни. Всичко, което Той е направил за нас и всичко, което Той копнее да направи в бъдещето, не трябва да бъде ограничавано от нашата неувереност и религиозни традиции. Кръстът не е оставил нищо недовършено. Защо ние сме свършили толкова малко?

Кръстът ви е позиционирал да бъдете герои. Трябва да го носите с надежда в сърцето си, с вяра за невъзможното и с любов към цялото човечество. Учениците нямаха толкова време, нито място, за да могат да запишат всички неща, които Исус извърши.

Има още и много други дела, които извърши Исус; но ако се напишеха едно по едно, струва ми се, че цял свят немаше да побере написаните книги (Йоан 21:25).

Това означава, че чудото на Исус беше неизмеримо. Но аз вярвам, всяка една от нас е била избрана като жив израз на Неговото чудо. Когато ние станем едно с Него, както той е едно с Отец, тогава светът ще види невястата Му в пълнота и мнозина ще бъдат спечелени.

Дъщерьо на Бога, отречи се от отражението си, отречи се от ограниченията му и започни да отразяваш

Него. Ежедневно си припомняй благостта Му, изкуплението Му и милостта Му. Вслушай се в Святия Дух, докато изпълняваш всичко, което кръстът осигури на онези, които чакат с надежда. Прочети и провъзгласи стиховете на своя Цар, докато те прелеят във всеки аспект от живота ти, докато Го следваш. Прекрасна моя, вече не мисли за себе си като за мишена, понеже първо ти си била избрана да бъдеш меч, издигнат от Неговата ръка. Живей като герой и ще нанесеш сигурен удар върху врага и пленниците ще бъдат пуснати на свобода.

Хората казват, че кръстът на Христос не е бил нещо героично, но бих искал да ви кажа, че именно кръстът на Исус Христос е поставил повече героизъм в душите на хората от всяко друго събитие в човешката история.

Джон Г. Лейк

Бележки

1. Mara Hvistendahl, Неестествен подбор (Philadelphia, PA: Perseus, 2011), 6.
2. CS Lewis, Писмата на Душевадеца (New York: HarperCollins, 1942), 200.
3. Lewis, Писмата на Душевадеца, 4.
4. Ник Еванджелиста, Изкуството и науката на фехтовката (Lincolnwood, IL: Masters Press, 1996), 126-27.
5. Еванджелиста, Изкуството и науката на фехтовката, 126.
6. "Moment (physics)," http://en.wikipedia.org/wiki/Moment_%28physics%29.
7. "Доклад за трафика на хора", юни 2008 г., www.state.gov/documents/organization/105501.pdf, 9.
8. Pete Brookshaw, "Най-великите предизвикателства на армията на спасението днес" www.petebrookshaw.com/2012/07/greatest-challenges-facing-salvation.html, 1 юли 2012.
9. "Меч с огнено острие" http://en.wikipedia.org/wiki/Flame-bladed_sword.
10. Дейвид Ван Бима, Майка Тереза: животът и творчеството на един съвременен светия (New York: Time Books, 2010), 37.

Други заглавия от Лиза Бивиър

Лъвице, издигни се!
 Бий се като момиче
 Целунах момичетата и ги разплаках
 Гневете се без да съгрешавате!
 Предай се на Бога с любов
 Истинската мяра за жена

Лъвице, издигни се

Събуди се и промени света около теб

В книгата Лъвице, издигни се! Лиза разказва за живота и библейския образ на лъвицата - от една страна, свиреп, но, от друга, нежен пример за жената. Ще бъдете предизвикани да се заредите с нов ентусиазъм, сила и цел.

- Станете невероятен образ на сила
- Защиатавайте малките и безгласните
- Издайте общ рев, който да промени всичко около вас

Още материали на Джон и Лиза Бивиър са достъпни за сваляне от:

www.CloudLibrary.org

Допълнителни материали на много различни езици са достъпни за гледане и сваляне на Youtube.com & Yuku.com, както и на други медийни сайтове за споделяне на информация.

**Какво ще направите, ако разберете,
че ви е било поверено невидимо,
непобедимо и вечно оръжие?
Ще го използвате ли?
Придвижете се отвъд изучаването
на Божието слово и започнете
да го използвате!**

По целия свят жените са обект на предразсъдъци, сексуален трафик, малтретиране и геноцид. Духовният ни враг иска да обезоръжи жените на всяко възможно ниво. Лиза Бивиър обяснява как Божието слово може да бъде изучавано и използвано като меч. Ако някога е имало време жените да се въоръжат, то е сега.

Творчески използвайки образа на Меча, Божието слово и Кръста, книгата Момичета с мечове ще ви научи:

- Как да изговаряте небесни думи на земята
- Какво означава да ходатайстваме
- Какво означава да носим кръста си
- Какво означава да имаме разпознаване
- Как да разоръжим врага
- Защо жените са атакувани от врага и защо Бог иска от тях да бъдат герои

Пламенна, остра, насърчаваща, силна, забавна – думи, които добре описват Лиза Бивиър – интернационален говорител, търсен автор и съосновател на телевизионната програма „Пратеникът“, която се излъчва в над 200 нации.

Със своя проникателен писателски стил, Лиза споделя Божието слово, като добавя лични преживявания, за да даде сила за свобода и промяна в живота на хората. Сърцето ѝ не търпи социалната несправедливост като твърд защитник на промяната тя подтиква и хората около нея да се превърнат в отговора на наболелите проблеми – локално и интернационално.

Свалете този и други материали от www.CloudLibrary.org & www.MessengerInternational.org

За допълнителни
материали
сканирай тук.

**Messenger
International**
MessengerInternational.org

Тази книга е подарък от
автора и не е за продажба!

